DIALOGI SOFIAN KANSSA

Olga Lopez

DIALOGI SOFIAN KANSSA

© Olga López, 2007

Suomenkielinen käännös: Jukka Makkonen/Deep-L, 2024

Jos haluat lisätietoja tämän kirjan sisällöstä, ota yhteyttä kansainväliseen Urantia-säätiöön osoitteessa urantia@urantia.org tai Suomen Urantia seuraan: www.urantia.fi

Jos haluatte ottaa yhteyttä kirjoittajaan, voitte ottaa yhteyttä osoitteeseen dialogosconsofia@gmail.com.

Kiitokset

Pacolle, matkakumppanilleni ja
ensimmäiselle henkilölle, joka luki tämän romaanin.

Tyttärilleni Irenelle ja Natalialle, heidän rohkaisevista sanoistaan.

Ystävilleni Eduardolle, Mari Carmenille,
Carmelolle, Andrésille, Antoniolle, Santille ja Xavierille
korjauksista, neuvoista ja tuesta.

1

"Miten aloittaisin? Miten voisin ilmaista ystävyyteni Sofian kanssa sanoin?"

Vasta nyt Mikael ymmärsi, että asiat, jotka leimaavat elämäämme, ystävät, joita tapaamme matkallamme, hymy, jonka joku suo meille päivänä, jolloin tunnemme olomme erityisen alakuloiseksi, käsi, joka ojentuu auttaakseen meitä, kun kaikki näyttää olevan menetetty; mikään niistä ei ole sattumaa.

Kun Mikael tapasi Sofian, hänellä ei ollut mitään ongelmia. Kaikki hänen aineelliset tarpeensa oli katettu. Hänen vanhempansa olivat ystävällisiä ja ymmärtäväisiä, hänellä oli todella hyviä ystäviä, tyttöystävä, jota hän rakasti ja joka rakasti häntä vastavuoroisesti. Mutta kaikesta tästä huolimatta hänen päässään pyörivät niin monet kysymykset, joihin ei ollut tyydyttäviä vastauksia - ja outo levottomuus hallitsi hänen tunteitaan.

Joskus hänestä tuntui jopa hieman naurettavalta. Useimmat ihmiset eivät kehdanneet kysyä, mitä varten he elivät ja miksi. Useimmat ihmiset vain elivät, vaikka Mikael ei ollutkaan aivan varma, elivätkö nämä ihmiset elämäänsä vai elivätkö heidän elämänsä heitä. Todellakin on mahdollista antaa virran viedä itsensä mukanaan ja tehdä sitä, mitä kaikki tuntuvat mielellään tekevän: opiskella, ansaita rahaa, ostaa talo tai auto, mennä naimisiin, hankkia lapsia, lähteä lomalle, käydä ulkona ystävien kanssa.

Mutta Mikael ei halunnut olla kuin muut. Toisinaan hän oli yrittänyt eksyä väkijoukkoon, mutta tyhjyyden ja turhautumisen tunteita oli mahdotonta hallita, ja hän palasi aina tavalliseen asenteeseensa. Lopulta hän yksinkertaisesti hyväksyi sen, että hän oli outolintu, vaikka hän teki aina parhaansa, ettei kiinnittänyt siihen huomiota. Oikeastaan hän ei ollut sellainen ihminen, joka herättää huomiota. Hän tarkkaili ja pohti aina mieluummin, ennen kuin uskalsi puhua, viisaan sanonnan ohjaamana: "Sinulla on kaksi silmää, kaksi korvaa ja yksi suu, jotta katsot ja kuuntelet kaksi kertaa enemmän kuin puhut."

Miten aloittaa? Kun hän istui tietokoneen ääressä, näyttö tyhjänä, tämä kysymys oli ainoa asia, joka hänelle tuli mieleen. Hän tunsi vahvasti, että hänen oli kirjoitettava kokemuksensa paperille ja nauhoitettava keskustelunsa Sofian kanssa, mutta hän kärsi siitä, että hänellä oli liikaa sanottavaa liian lyhyessä ajassa.

"Sinun on oltava kärsivällinen", hän sanoi itselleen. "Muista, että Sofia sanoi, että kärsimättömyys on kuin myrkkyä sielulle."

Pikkuhiljaa tyhjälle ruudulle ilmestyi kokonaisia lauseita; aluksi hitaasti ja epävarmasti, mutta ajan mittaan ne ilmestyivät nopeammin ja päättäväisemmin.

Oli myöhäinen iltapäivä heinäkuun alussa. Tukahduttava lämpö hälveni hieman, ja mereltä puhalsi viileä, kostea tuulenvire. Oli vihdoin aika viedä koira kävelylle ja venytellä jalkoja hieman.

Yliopiston tentit olivat päättyneet vain muutamaa päivää aiemmin. Hän toivoi, että hänen arvosanansa olisivat tarpeeksi hyvät, jotta hänen ei tarvitsisi opiskella kesällä. Hän inhosi opiskelua helteessä, ja ajatus siitä, että kesä olisi vapaa, sai hänet tuntemaan itsensä erityisen onnelliseksi.

Hän kulki yleensä samaa reittiä ulkoiluttaessaan koiraa, mutta tuona päivänä hän lähti vastakkaiseen suuntaan tietämättä tarkalleen miksi. Tuolloin hän ei juurikaan miettinyt äkillistä impulssiaan, mutta myöhemmin, ajan antaman perspektiivin myötä, hän kysyi itseltään, eikö ollutkin jotain, mikä oli ohjannut hänen askeleitaan tuohon suuntaan. Mikään ei ole sattumaa.

Kun hän oli istuutunut, hän veti syvään henkeä ja katseli ympärilleen. Pikkulapset leikkivät kaukana keinuissa äitiensä tarkkaavaisessa valvonnassa. Iäkäs pariskunta istui läheisellä penkillä ja yritti parhaansa mukaan pysyä viileänä. Se oli tyypillinen kohtaus julkisesta puistosta... tai melkein.

Kesti useita minuutteja ennen kuin Mikael huomasi hänet. Tuuli puhalsi suoraan hänen kasvoilleen, joten hän nosti leukansa ja sulki silmänsä nauttiakseen tuulen hyväilystä. Hän pysyi siinä hetken aikaa ajattelematta mitään erityistä. Kun hän avasi silmänsä, hän katseli ympärilleen etsiäkseen

koiraansa ja oli melko yllättynyt nähdessään sen istuvan iäkkään naisen vieressä, joka silitteli koiraa hajamielisesti lukiessaan kirjaa.

Muutamaan hetkeen hän ei tiennyt, mitä tehdä. Hänen koiransa, Duke-niminen saksanpaimenkoira, ei ollut sellainen koira, joka istuisi vieraiden viereen. Normaalisti Duke lähestyi ihmisiä vain lyhyesti, ennen kuin lähti jatkamaan matkaansa ja haistelemaan kaikkea. Se ei edes istunut Mikaelin viereen, kun tämä vei sitä kävelylle.

Lopulta Mikael päätti nousta ylös ja mennä penkille, jossa nainen silitteli hänen koiraansa. Nainen oli niin uppoutunut kirjaansa, ettei hän katsonut ylös, ennen kuin Mikael oli aivan hänen edessään. Kun hän katsoi, hän hymyili miehelle lämpimästi ja aidosti, niin kuin ihmiset harvoin hymyilevät tuntemattomille.

"Duke, mitä sinä täällä teet?" Hän puhutteli koiraa, hieman hämmentyneenä naisen ystävällisyydestä, ja sitten hän puhui hänelle. "Toivottavasti hän ei häiritse sinua. Häiritseekö?"

Hän piti kysymystään heti tyhmänä. Oli selvää, ettei koira häirinnyt häntä lainkaan. Hän ei kuitenkaan näyttänyt ajattelevan samoin. Hän hymyili vielä leveämmin ja vastasi miehelle. "Ei tietenkään. Se on hyvin hellä koira." Hän silitteli koiran selkää entistäkin voimakkaammin, mikä teki Duken hyvin onnelliseksi.

Seurasi lyhyt hiljaisuus, ja sen katkaistakseen Mikael pamautti ääneen.

"Anteeksi, että keskeytän teidät, olitte lukemassa..."

"Älä huoli", hän vastasi. "Luin tämän vuosia sitten, ja itse asiassa luen sitä parhaillaan uudelleen."

"Mikä kirja se on?" Mikael kysyi. Hän oli innokas lukija eikä voinut olla huomaamatta kirjoja, joita muut ihmiset lukivat.

Nainen ei vastannut hänelle, vaan käänsi kirjaa näyttääkseen hänelle sen kantta.

"Perennial Philosophy, Aldous Huxley", Mikael luki otsikon ääneen.

"Otsikko saattaa olla hieman harhaanjohtava, sillä kyse on enemmän uskonnosta kuin filosofiasta. Tai tarkemmin sanottuna siitä, miten ihmiset eri aikoina ja eri kulttuureissa ovat eläneet uskonnollista elämäänsä." Ja sitten hän kysyi suoraan: "Oletko sinä uskonnollinen?"

Mikael oli niin ällistynyt siitä, että häneltä kysyttiin näin epätavallinen kysymys, että hänen silmänsä aukesivat ja hän tuijotti naista tietämättä, mitä sanoa. Nainen tajusi, miltä Mikaelista tuntui, ja alkoi nauraa. Hänen naurunsa ei ollut riehakas. Se oli vilpitöntä, naurua, jossa ei ollut pienintäkään pilkkaa.

"Olen pahoillani", hän pyysi anteeksi vielä nauraen. "Meitä ei ole edes esitelty ja kysyn sinulta henkilökohtaisen kysymyksen. Sen sanottuaan hän lisäsi hymyillen: "Nimeni on Sofia."

"Minä olen Mikael", hän vastasi.

Nainen viehätti häntä hetki hetkeltä enemmän, ja nyt hänkin hymyili.

"Se on ihastuttava nimi", Sofia vastasi, ja hänen silmissään välähti pilke, kun hän lisäsi: "Muistutat minua eräästä minulle hyvin tärkeästä henkilöstä." "Se on ihastuttava nimi", Sofia vastasi.

Mikael teki ilmeen, joka kertoi, ettei hän tiennyt, mistä nainen puhui. Sofia ei näyttänyt haluavan selittää enempää, joten hän kysyi: "Haittaako, jos istun alas?".

"Ei tietenkään! Keskustelu on yksi niistä harvoista nautinnoista, joita meille vanhemmille ihmisille on jäänyt."

Mikael istui alas, ja sillä hetkellä mieleen palasi kysymys, jonka Sofia oli esittänyt hänelle aiemmin. Hän tiesi, ettei hänen tarvinnut vastata siihen, mutta jokin hänen sisällään, jokin, joka liittyi hänen sisäiseen levottomuuteensa, kertoi hänelle, että Sofia ymmärtäisi häntä tavalla, jota muut ihmiset hänen ympärillään eivät ymmärtäneet.

"Ennen kuin kysyit, olenko uskonnollinen." Hän laski päänsä, nyt mietteliäänä. Hän ei tiennyt tarkalleen, miten ilmaista tunteitaan. "Minun on vaikea vastata tuohon kysymykseen kyllä tai ei. Sanotaan, että uskon Jumalaan, mutta minulla on paljon kysymyksiä. Ja että mikään tuntemistani uskonnoista ei ole pystynyt vastaamaan niihin tyydyttävällä tavalla."

Sofia katsoi häntä muutaman sekunnin ajan, ennen kuin sanoi lopulta: "Ymmärrän sinua täysin. Tunnen samoin kuin sinä."

"En tiedä tarkalleen, milloin aloin kysellä itseltäni näitä kysymyksiä", Mikael jatkoi, "mutta varmaan siitä lähtien, kun olin pikkulapsi".

"Niin minäkin", Sofia nyökkäsi. Hän lisäsi: "Kävitkö uskonnollista koulua?" "Kyllä."

Mikael huokaisi syvään ennen kuin vastasi.

"Kyllä, ja minua yllättää, että uskon yhä Jumalaan. Kaikki eivät varmaankaan saaneet koulussani samaa käsitystä kuin minä, mutta siellä annetut selitykset eivät olleet lainkaan vakuuttavia. Kaiken lisäksi se, mitä he meille kertoivat, ei oikein sopinut siihen, miten he toimivat. En ole varma, ymmärrätkö, mitä tarkoitan."

"Aivan, ja sinun oli etsittävä vastauksia muualta."

"Niin, minulla taisi olla aina antenni ylhäällä siltä varalta, että kuulen jotain vakuuttavampaa."

"Ja löysitkö sen?"

Mikaelilla kesti muutaman sekunnin vastata, mutta vastaus oli hänelle itse asiassa hyvin selvä.

"Ei", hän lisäsi puoliksi hymyillen, "pelkäänpä, etten ole vieläkään löytänyt vastausta, joka tyydyttäisi sataprosenttisesti."

"Näen, että olet vaativa kaveri", Sofia sanoi hymyillen.

"Kyllä", Mikael nauroi. "Koska elän tällä planeetalla, tällä hetkellä, haluaisin tietää, miksi olen täällä ja miten minun pitäisi elää."

"Kuitenkin", Sofia vastasi, "kaikilla ei ole samanlaisia huolia kuin sinulla; useimmat ihmiset vain elävät, eivätkä kysele tällaisia kysymyksiä."

"Kyllä, mutta en voi elää tietämättä, minne olen menossa." "Niin, mutta en voi vain elää tietämättä, minne olen menossa." Mikael kiemurteli hieman istuimellaan, ja hänen levottomuutensa näkyi. "Minulle elämä on muutakin kuin selviytymisen yrittämistä, kun odotamme kuolemaa. Sellainen inertia hallitsee lähes kaikkien elämää. Niin itse asiassa useimmat meistä elävät... Mutta siinä täytyy olla muutakin. Jos ei, elämä on vain ilkeää, julmaa ja järjetöntä. Mitä järkeä on prosessissa, joka tuo elämän maailmaan, jossa se kuluu hitaasti vähäpätöisiin tehtäviin, kunnes se lopulta tuhoutuu lopullisesti?"

Taas vallitsi lyhyt hiljaisuus, ja Mikaelilla oli hetki aikaa kysyä itseltään jälleen kerran, miksi hän puhui niin syvällisistä asioista naiselle, jonka hän oli juuri tavannut.

"Minulla on siihen vastaus", Sofia sanoi viimein. "Monien vuosien etsinnän jälkeen löysin vihdoin jotain, joka vastaa kysymyksiini. Se toimii minulle, mutta en ole varma, toimiiko se sinulle."

Mikaelista tuntui kuin hänen päässään syttyisi valo.

"Niinkö? Sitten haluaisin tietää vastauksesi."

Sofia vastasi ilmeellä, joka oli jossain salaperäisyyden ja huvittuneisuuden välimaastossa: "Hyvä on. Helpointa olisi kertoa teille, mistä löysin sen, mutta koska olen iäkäs nainen ja koska, kuten sanoin teille aiemmin, keskustelu on suurin nautintoni, olisi parempi, jos kertoisin koko tarinan vähitellen, vähän joka päivä. Silloin kun se teille sopii, tietenkin."

Mikael ei epäröinyt.

"Tähän aikaan huomenna?" hän kysyi.

"Jos se sopii sinulle."

"Minulle täydellinen. Olen lomalla, ja tyttöystäväni on aina töissä tähän aikaan päivästä, joten minulla ei ole paljon muuta tekemistä kuin viedä Duke kävelylle."

"No, tavataan huomenna tähän aikaan puistossa. Onko meillä treffit?"

"Kyllä!"

"Oikein hyvä. No... nähdään huomenna!" Sofia nousi ylös ja lisäsi: "Menen kotiin, alkaa olla jo myöhä. Minun täytyy valmistaa päivällinen. Ja odotan puhelua pojaltani. Hän asuu Helsingissä, työkiireiden takia, tiedäthän."

"Missä hän työskentelee?"

"Hän on tietoliikenneinsinööri."

"Oikeasti! Minäkin opiskelen insinööriksi, koneinsinööriksi."

"Oikein hyvä. Itse asiassa teillä on jotain muutakin yhteistä... hänenkin nimensä on Mikael."

"Mikael myös. Nyt ymmärrän, miksi muistutan sinua eräästä ihmisestä, josta pidät kovasti."

Sofia hymyili arvoituksellisesti: "Kyllä... ja ei. Se on kyllä poikani nimi, ja rakastan häntä kovasti, mutta sillä on myös toinen erityinen merkitys minulle. Toivon, että kerron sen sinulle jonain päivänä... jos en kyllästytä sinua liikaa kaikella puhumisellani!"

"En usko, että minulla on tylsää. Itse asiassa nyt minua kiinnostaa todella tietää, mikä erityinen merkitys nimelläni on sinulle."

Sofia kumartui antamaan koiralle vielä yhden taputuksen, ja he hyvästelivät huomiseen asti. He kävelivät pois vastakkaisiin suuntiin.

Kotimatkalla Mikael kävi mielessään läpi keskustelua Sofian kanssa. Se oli ollut kaikkea muuta kuin tavanomainen keskustelu. Sen sijaan, että he olisivat vaihtaneet kommentteja säästä, kuten ihmiset aina tekivät, he olivat alkaneet puhua uskonnosta ja elämän tarkoituksesta. Se ei todellakaan ollut tavallista!

Hän oli täysin uppoutunut ajatuksiinsa eikä ollut tietoinen siitä, mitä hänen ympärillään tapahtui. Hän tunsi suurta uteliaisuutta sen suhteen, mitä Sofia aikoi kertoa hänelle. Hän ei kuitenkaan halunnut olla liian optimistinen heidän tulevien keskustelujensa suhteen. Niin monet ihmiset ovat innokkaita julistamaan tietävänsä vastaukset kaikkeen, vaikka todellisuudessa kyse on yleensä "samasta vanhasta jutusta".

"Ei se mitään, minulla ei ole mitään menetettävää kuuntelemalla", hän vakuutti itselleen laittaessaan avaimen oveen ja astuessaan sisään taloon.

2

Seuraavana päivänä, suunnilleen samaan aikaan kuin edellisenä päivänä, Mikael lähti talosta Duken kanssa. Hän oli yrittänyt parhaansa mukaan olla tuntematta ahdistusta viimeisten tuntien aikana ja harhauttanut itseään niin paljon kuin pystyi, mutta perhoset eivät hävinneet vatsasta. Ja tämä siitä huolimatta, että hän teki parhaansa olla odottamatta liikoja. Loppujen lopuksi Sofia ei ehkä ilmestyisi paikalle, hän saattaisi vain jättää hänet odottamaan.

Kaikki hänen epäilyksensä hälvenivät heti, kun hän astui puistoon ja näki Sofian istuvan ja odottavan häntä samalla puistonpenkillä kuin edellisenä päivänä. Tällä kertaa hänellä ei ollut kirjaa mukanaan. Hänen jalkansa olivat ristissä ja kätensä sylissä rennosti.

"Hei, Mikael."

"Hei, Sofia. Mitä kuuluu? Oletko odottanut kauan?"

"Ei, vain muutama minuutti."

Mikael istuutui alas ja sanoi hymyillen: "Olen kuulolla." Hän hengitti syvään.

Sofia nauroi syvällä ja vilpittömällä naurullaan. "No, sinä et todellakaan tuhlaa aikaa small talkiin, vai mitä?" Pienen tauon jälkeen hän sanoi: "Kauan sitten, monta vuotta sitten, opiskelin filosofiaa yliopistossa. En siksi, että minun olisi pitänyt, vaan koska halusin. Olin aina nauttinut siitä, mutta tiesin, etten koskaan saisi elantoa filosofoimalla. Niinpä opiskelin myös oikeustiedettä, jotta minulla olisi mahdollisuus hyvään työhön. Ja myöhemmin, kun minulla oli tuo hyvä työ, halusin palata filosofian opintojeni pariin."

Mikael kuunteli tarkkaavaisesti, vaikkei hän saanutkaan selvää, mitä Sofia tarkoitti.

"Kerron tämän sinulle", Sofia sanoi kuin lukisi hänen ajatuksiaan, "koska yksi suosikkifilosofeistani, Sokrates, käytti keskustelujaan kuulijoidensa kanssa keinona esitellä ajatuksiaan. Hän ei pitänyt mestarillisia kursseja, vaan esitti sen sijaan oppilailleen kysymyksiä, jotta nämä löytäisivät vastaukset itse. Jos tähän lisätään keskustelun ilo, niin pidän aina keskusteluja luentoja parempina. Lisäksi, kuten kerroin teille eilen, minulla on vastauksia, mutta en halua esittää niitä absoluuttisina totuuksina. En ole täällä vakuuttamassa teitä mistään. Olen iloinen vain saadessani teidät ajattelemaan hieman joka päivä."

Mikael tunsi olonsa hieman helpottuneeksi. Vaikutti siltä, että Sofia ei aikonut myydä hänelle mitään ideoita. Ainakaan avoimesti.

"Olen iloinen kuullessani tuon", Mikael sanoi puhuen mielipiteensä, "En vihaa mitään enempää kuin ihmisiä, jotka kertovat minulle, mitä ajatella ja mihin uskoa."

"Voi, en aio tehdä sitä missään nimessä! Sinun on päätettävä. Sinulla on pää, jolla ajatella."

Jälleen kerran Mikael oli tyytyväinen kuullessaan, että Sofia vaikutti kaikkea muuta kuin dogmaattiselta. "Kyllä, käytän mielelläni omaa päätäni; en halua kenenkään olevan oikeassa tai väärässä uskomusteni takia."

Sofia hymyili leveästi. Hän katseli ympärilleen, puistoon, leikkiviin lapsiin, äiteihin, jotka juttelivat sitä sun tätä, ja Duke nuuski ympärillä. "Miksi luulet meidän olevan täällä?" hän kysyi.

Mikael oli hieman yllättynyt, vaikka ajan mittaan hän oli tottunut tällaisiin suorasukaisiin kysymyksiin Sofialta. "No", hän huokaisi, "haluaisin uskoa, ettemme ole yksin maailmankaikkeudessa, ettemme ole vain sattuman tuote."

"Monet ihmiset uskovat tosissaan, että olemme sattuman tuotetta", Sofia sanoi.

"Niin, totta. Mutta minä kuulun niihin ihmisiin, joiden mielestä apinan on mahdotonta kirjoittaa Hamletia, vaikka sillä olisi ollut miljoonia vuosia aikaa tehdä se. Jokainen, joka on vakavasti miettinyt asiaa tai lukenut vähänkin, ymmärtää, että elämä on liian monimutkaista, jotta sitä olisi voinut ohjata pelkkä sattuma. Miten aminohapoista tuli DNA... sattumalta?

Ja miten tuo DNA synnytti yksisoluisia eliöitä? Eikä puhuta edes hyppäyksestä monisoluisiin eliöihin ja sieltä niinkin monimutkaisiin eläimiin kuin nisäkkäisiin. Ja entä sitten hyppäys apinasta ihmiseen. Olen pahoillani, mutta kieltäydyn uskomasta, että kaikki tämä johtuu vain sattumasta ja välttämättömyydestä. Se on kuin jos sanoisitte minulle, että voisin koota käkikellon ravistelemalla laatikkoa, joka on täynnä sen osia tuhansia ja taas tuhansia kertoja. Ja DNA-molekyyli on niin paljon monimutkaisempi kuin käkikello!

Sofia kuunteli Mikaelia tarkasti. "Ja mikä on vaihtoehto? Ajatella, että Jumala on ohjannut evoluutioprosessia askel askeleelta?"

Mikael raapi ohutta partaansa, ja hän teki tämän eleen aina, kun hän mietti jotakin asiaa pitkään. "Ei kai, mutta yhdestä asiasta olen varma. Suunnittelija on olemassa."

"Miksi luulet, että tämä suunnittelija loi meidät?"

"Ei kai se ollut vain ajan tappamista!" nuori mies huudahti, ja he molemmat purskahtivat nauruun.

"No, jos se oli, olen varma, että hänellä on varmasti hauskaa kanssamme", Sofia vastasi. "Mutta uskotko tosiaan, että me olemme tulosta siitä, että Jumala huvittaa itseään?"

"Ei, en usko sitä. Jotkut saattavat uskoa, mutta jokin sisälläni ei voi hyväksyä sitä."

Sofia nosti katseensa heidän yläpuolellaan olevaan kirkkaaseen siniseen taivaaseen. "Kuvittele hetkeksi, että olet Jumala. Olet ääretön olento, mutta olet yksin. Näet kaiken, tiedät kaiken, voit tehdä kaiken. Itse asiassa sinä olet kaikki. Paitsi sinua ei ole mitään, mitään muuta ei ole olemassa."

Mikael yritti kuvitella sitä, ja ainoa asia, joka tuli mieleen, oli valtava tyhjä tila, pimeyttä kaikkialla, mutta myös valaistu joka puolelta.

"Alan ajatella, että kyllä, olemme täällä tylsistyneen Jumalan huviksi, Mikael sanoi nauraen. Myös Sofia nauroi.

"Vaikka olet kaikkivoipa olento", Sofia jatkoi, "et voi tavalla tai toisella paeta äärettömyytesi sisältä, koska olet itse asiassa kaikki. Olet kaikki, mitä on, ja kaikki, mitä voi koskaan olla. Mitä sinä sitten tekisit?"

"Kai minä yrittäisin paeta", Mikael vastasi nopeasti. "Ja sitten jakaa itseni", hän lisäsi.

"Aivan, se on ainoa tapa, jolla voitte paeta äärettömyydestä, kokea jotain, mitä ette ole voineet kokea siihen asti. Haluaisit erottautua. Aivan kuin olisit ollut munakas ja sinusta olisi tullut paistettu muna, karkeasti sanottuna."

"Me olemme siis Jumalan tekemän päätöksen tulos?"

"Niin. Sanotaan, että olemme asteikon toisessa päässä, vaikka siinä välissä on paljon askelia. Äärettömyyden ja äärellisyyden välinen etäisyys on liian suuri ylitettäväksi yhdellä loikalla."

Mikael oli hetken mietteliäs ja kävi läpi, mitä Sofia oli juuri sanonut. "Eli se mitä sanoit... sanoit, että Jumala erilaisti itsensä voidakseen olla vapaa äärettömyydestä. Mutta miten hän tarkalleen ottaen erilaisti itsensä?"

Sofia veti pitkään henkeä ennen kuin jatkoi. "Sen selittäminen kestäisi kauan, enkä halua hukuttaa teitä ensimmäisenä päivänä liian abstrakteilla selityksillä. Voisimme sanoa, että Jumala erotti henkilökohtaisen persoonattomasta, todellisen mahdollisesta. Hän erotti taikurin taikahatusta. Kun hän haluaa luoda jotain uutta, voilà, hän vetää esiin valkoisen jäniksen."

Mikael kuunteli häntä, mutta samalla hän ajatteli kaikkea sitä, mitä nainen oli sanonut aiemmin. "Se ei silti vastaa kysymykseen siitä, miksi olemme täällä."

"Ei tietenkään, mutta se oli välttämätön johdanto vastaukseen. Se, mitä aion kertoa sinulle tästä eteenpäin, saattaa kuulostaa hieman keksimältäni kuvitelmalta, ja se vaikuttaa myös valtavan paradoksaaliselta, mutta uskon siihen vakaasti. Kuten niin monien kertomieni asioiden kohdalla, sinun on lopulta päätettävä, uskotko, että asiat tapahtuivat niin vai ei."

"Jatka vain."

"Heti kun Jumala vapautti itsensä äärettömyyden kahleista, hän lakkasi olemasta yksin. Ja juuri tässä kohtaa ilmenee paradoksi, koska oletamme, että se, mitä silloin tapahtui, tapahtui myös koko ikuisuuden ajan. Meille tuli kolminaisuus."

"Hetkinen", Mikael keskeytti hänet, "viittaatko kristilliseen kolminaisuuteen, Isään, Poikaan ja Pyhään Henkeen?".

"Ei aivan. Puhun kolminaisuudesta, jossa kaikki kolme ovat erillisiä mutta myös yksi ja sama - kuten kristillisessä kolminaisuudessa - mutta kolminaisuudesta, jossa osat eivät ole samoja. Puhun Universaalisesta Isästä, Ikuisesta Pojasta ja Äärettömästä Hengestä."

"Totuus on, että ne näyttävät samalta asialta."

"Ei, eivät ole. Iankaikkinen Poika ei ole Jeesus Nasaretilainen eikä Ääretön Henki ole Pyhä Henki."

"Keitä siinä tapauksessa ovat Iankaikkinen Poika ja Ääretön Henki?"

"Kaikki aikanaan, Mikael", Sofia sanoi hymyillen. "En voi selittää kaikkea kerralla! Meidän on edettävä askel askeleelta. Pääsemme siihen - jos sinua tietysti vielä kiinnostaa."

"Tällä hetkellä kyllä, se kiinnostaa minua."

"No, hyvä. Palatakseni Kolminaisuuteen, se luo paradoksin. Ainakin meille se on paradoksi, koska me elämme avaruudessa ja ajassa emmekä voi ymmärtää asiaa, joka on aina ollut olemassa. Mutta niin kävi Kolminaisuuden kanssa, ja myös muiden asioiden kanssa. Mutta edetään askel kerrallaan."

"Väitätkö, että syntyi muitakin asioita, jotka olivat myös ikuisia samaan aikaan?"

"Oikein. Huomaattehan, että Jumala, Isä, tai kutsukaa sitä miksi tahansa, kun hänellä oli kaksi työtoveriaan seurassa ja taikahattu, josta vetää asioita esiin, hän loi täydellisen luomuksen. Toiselle puolelle luotiin Paratiisi ja toiselle puolelle luotiin maailmat, joissa syntyi täydellisen luonteen omaavia olentoja. Mutta muistakaa, että puhun aina tapahtumista ikään kuin ne tapahtuisivat peräkkäisessä järjestyksessä, mutta näin ei ole. Tähän asti kaikki, mitä olen maininnut, on ikuista. Minulla ei vain yksinkertaisesti ole muuta tapaa selittää sitä."

Mikaelia alkoi hieman huimata ajatus ikuisuudesta, jossa ei ollut alkua eikä loppua ja jossa syntyi ihmisiä ja asioita, jotka olivat aina olleet olemassa.

Sofian oli täytynyt huomata hänen tilansa, sillä hän lisäsi hymyillen: "Tiedän, että sitä on vaikea ymmärtää. Toisaalta ei ole helppoa selittää äärettömän ja ikuisen olennon toimia. Mutta jatketaanpa eteenpäin. Pääsimme kohtaan, jossa Jumala oli tehnyt täydellisen luomuksen. Ja mitä varten, saatat kysyä. Vastaan teille: toimiakseen mallina. Ja te puolestaan kysytte: Minkä mallina? Ja vastaukseni on: Malli meille."

"Jumala siis suunnitteli kaiken alusta asti?"

"Tietenkin. Hän on Jumala syystä", ja hän lisäsi: "Muistatko Platonin? Hän puhui ideoiden maailmasta, jossa asuvat arkkityypit, kaiken mallit. Maailmasta, jossa kaikki muuttumattomat asiat asuvat. No, sitten tuo täydellinen maailmankaikkeus olisi jotain samanlaista. Sen maailmoissa ei

asuisi ideoita vaan olentoja, jotka ovat näiden ideoiden ruumiillistumia, olentoja, jotka on tehty näistä ideoista."

Mikaelista tuntui, että hänen aivonsa olivat kuin kattila, joka oli kiehumaisillaan.

"Ja sanotte, että nämä olennot ovat mallina meille?"

"Aivan oikein. Tämän kosmisen teatteriteoksen ensimmäinen näytös oli luonnostaan täydellisten olentojen luominen. Ja minun on tehtävä selväksi, mitä tarkoitan luonnostaan: he ovat täydellisiä luonnostaan. Niiden ei tarvitse oppia, mikä on oikein, ne yksinkertaisesti tietävät. He edustavat yhtä niistä tavoista, joilla täydellisyys voidaan ilmentää - olemalla täydellisiä alusta alkaen. Mutta on toinenkin tapa olla täydellinen."

"Miten?"

"Etkö osaa arvata?" Mikael pudisti päätään, ja sitten Sofia vastasi: "Kokemuksen perusteella. Ja tässä kohtaa astumme näyttämölle. Olemme olentoja, jotka saavuttavat täydellisyyden kokeilun ja erehdyksen kautta. Tekemällä virheitä ja oppimalla niistä."

"Tarkoitat siis, että olemme tässä maailmassa oppiaksemme. Se olisi periaatteessa vastaus alkuperäiseen kysymykseen."

"Periaatteessa kyllä."

"Mutta nyt se luo vain uusia kysymyksiä."

"Luulin niin, mutta en voi edes yrittää vastata kaikkiin tänään." Sofia katsoi kelloaan. "On jo myöhä, ja muutenkin on parempi ottaa nämä asiat pikkuhiljaa."

"Hyvä on. Tavataanko huomenna?"

"Samaan aikaan."

"Minä olen täällä. Nähdään huomenna", Mikael nousi ylös ja soitti Dukelle. Oli aika lähteä kotiin.

Mikael oli hämmentynyt ja innoissaan samaan aikaan. Hämmennys johtui siitä, että hän kuuli asioita, jotka olivat hänelle uusia, asioita, joita hän ei ollut koskaan aiemmin kuullut tai lukenut mistään. Hän oli innoissaan, koska jokin syvällä sisimmässään kertoi hänelle, että tämä selitys ei ollut vain uskottava, vaan siinä oli itse asiassa paljon totuutta.

Sofian hahmottelema luomiskertomus ei muistuttanut millään tavalla Raamatussa esiintyvää "maailman luomista seitsemässä päivässä". Tosin hän oli maininnut paratiisin ja kolminaisuuden, käsitteet, jotka olivat varsin tuttuja. Kuinka paljon olisi tuttua ja kuinka paljon uutta tästä eteenpäin? Vain aika kertoisi sen.

Toistaiseksi hän jatkoi Sofian selitysten kuuntelemista. Jos jokin asia ei vakuuttaisi häntä, hän ei epäröisi keskustella siitä. Hän ei taistelisi tuulimyllyjä vastaan!

3

Seuraavana iltapäivänä Mikael saapui puistoon samaan aikaan. Hän katseli ympärilleen, mutta ei nähnyt Sofiaa. Penkillä, jolla he olivat istuneet edellisenä päivänä, istui kaksi äitiä lapsineen. Niinpä hän istuutui tyhjälle penkille (jossa ei valitettavasti ollut varjoa) ja odotti Sofian saapumista. Tuona iltapäivänä puisto oli erityisen täynnä ihmisiä.

Odotettuaan hyvin pitkältä tuntuneen puolen tunnin odotuksen jälkeen hän näki Sofian kiirehtivän häntä kohti.

"Anteeksi, etten päässyt tänne aikaisemmin", hän pyysi anteeksi hieman punastuneena, "mutta ilmeni yllättävä viive, enkä päässyt paikalle ennen kuin nyt. Et voi kuvitellakaan, miten paljon inhoan ihmisten odotuttamista!"

"Ei hätää", Mikael sanoi hymyillen.

Sofia katseli ympärilleen etsien penkkiä, jossa he voisivat istua mukavammin.

"Näyttää siltä, että puisto on tavallista vilkkaampi", hän osoitti penkkiä, "eikä tällä penkillä ole varjoa. Mitä jos menisimme jonnekin kylmälle juomalle? Tulehan, ystäväiseni. Se on vähintä, mitä voin tehdä sen jälkeen, kun olen saanut sinut odottamaan minua paahtavassa auringossa."

"Sopii minulle", Mikael vastasi, ja he lähtivät Duken kanssa puistosta.

He menivät läheiseen baariin, jossa oli ilmastointi ja joka oli lähes tyhjä. Mikael tilasi lasillisen olutta ja Sofia jääkahvin. Tarjoilija toi heidän tilauksensa ja Mikael otti pitkän kulauksen olutta.

Hän teki aloitteen ja sanoi: "Eilen erosimme, kun jotkut kysymykset olivat vielä avoimia, muistatko?".

"Kyllä, paljon kysymyksiä", Sofia sanoi hymyillen ja sekoitti kahvia. "Ja on vielä enemmän kysymyksiä, joita et ole vielä ajatellut", hän lisäsi.

"Tietenkin. Yksi kysymys johtaa toiseen ja sitten taas toiseen."

"Aha! Niin totta", hän vastasi.

"Eilen puhuimme kokemuksen kautta saavutetusta täydellisyydestä."

"Niin. Kerroin sinulle, että näytelmän avausnäytös oli luonnostaan täydellisten olentojen luominen. Nyt siirrymme toiseen näytökseen."

"Tarkoitat siis, että me ihmiset synnymme epätäydellisinä ja täydellistymme hitaasti ajan myötä."

"Me opimme virheistämme", Sofia nyökkäsi myöntävästi.

"Mutta on selvää, ettemme pääse täydellisyyteen tässä elämässä", Mikael vastasi mietteliäänä. "Tarkoittaako se siis, ettemme pääse taivaaseen ja jäämme sellaisiksi kuin olemme?"

"Tämän elämän jälkeen useimmat ihmiset ovat todella kaukana täydellisyydestä. Mutta on vaikeaa pysyä sellaisina kuin olemme, kun siirrymme toiselle puolelle... Eikö niin?"

"Ei, se ei olisi kovin loogista", Mikael oli samaa mieltä. "Mutta miten saavutamme täydellisyyden? Jatkammeko oppimista siellä ylhäällä?"

"Tietenkin", Sofia vastasi. "Muistatko sen Jeesuksen lauseen siitä, että isäni talossa on monta huonetta?"

"Niin, mutta luulin, että se viittasi muihin maailmoihin, kuten omaamme. Olen aina kuvitellut taivaan, joka oli kuin... kuin taivas itse."

"Ja niinkö sinä kuvittelet taivaan? Tyhjänä tilana, jossa on pilviä siellä täällä?" Sofia kysyi huvittuneena.

"Jotain sellaista", Mikael vastasi naurahtaen. "Ja pienet enkelit soittavat harppua jokaisen pilven päällä."

"Ja tietysti vanha mies, jolla on parta ja valkoinen tunika, istuu heidän yläpuolellaan ja ohjaa musiikkia", Sofia lisäsi ironisesti. Hän otti kulauksen kahvistaan: "Ei, luulen, että taivas on aivan erilainen kuin ihmiset ovat kuvitelleet."

"Entä helvetti?" Mikael kysyi. "Ei kai sekään ole niin kuin meille on kerrottu?"

Sofia alkoi nauraa hänelle ominaista naurua. "Helvetti? Kerrohan: uskotko todella, että Jumala, joka on luonut meidät ja joka rakastaa meitä äärettömällä rakkaudella, koska hän ON rakkaus, voisi mahdollisesti haluta lapsilleen ikuisen helvetin rangaistuksen?"

"Ei tietenkään."

"Tiedän, ettei sinulla ole lapsia, joten asetu vanhempiesi asemaan. Heittäisivätkö he sinut helvetin tuleen hampaiden kiristyksellä ikuisiksi ajoiksi, vaikka olisit ollut kuinka paha?"

"Mutta jos näin on, siirtyisivätkö kaikki ne ihmiset, jotka ovat tehneet pahoja asioita, seuraavaan ulottuvuuteen ja pääsisivät pälkähästä, koska helvettiä ei yksinkertaisesti ole olemassa?"

Sofia otti toisen kulauksen kahviaan ja huokaisi. "Kuvittele Hitler tai Stalin tai mikä tahansa muu tyranni, joka on saanut miljoonat ihmiset kärsimään. Kun hän siirtyy toiselle puolelle, tavalla tai toisella hän näkee tekojensa seuraukset. Kukaan ei ole onnekas tai epäonninen toisella puolella; olemme kaikki samanlaisia Jumalan silmissä. Mikään tekosyy ei ole hyväksyttävä: teitte, mitä teitte, ja siitä tulee seurauksia, hyvässä ja pahassa. Uskotko todella, että se on sittenkin ruusuilla tanssimista?"

Mikael yritti kuvitella kohtauksen. "Se ei varmaankaan ole kovin miellyttävä kokemus joillekin, jotka joutuvat kohtaamaan tiettyjä seurauksia", hän myönsi.

"Lisäksi on olemassa toinenkin tärkeä tekijä, joka otetaan aina huomioon, kun oikeutta lopulta annetaan", Sofia lisäsi. "En puhu mistään muusta kuin armosta."

"Armosta?"

"Palataan takaisin vanhempiisi. Jos he ovat sellaisia kuin heidän pitäisi olla, eli normaaleja ja rakastavia lapsiaan kohtaan, ennen kuin he rankaisevat

sinua tuhmuudesta - koska he rakastavat sinua - he yrittävät ymmärtää, miksi olit tuhma, ja luonnollisesti se tekee heidän rangaistuksestaan aina kevyemmän. En tietenkään tarkoita, etteikö sinua rangaistaisi, mutta voisimme sanoa, että oikeutta on kevennetty armolla."

Mikael ajatteli vanhempiaan; oli totta, mitä Sofia oli sanonut.

"Ja niin", hän kysyi, "mikä on tuomio niille ihmisille, jotka ovat olleet pahoja tässä elämässä?

"Kuten kaikilla muillakin, heillä on mahdollisuus korjata itseään ja jatkaa tiellä kohti täydellisyyttä. Ajattele, Mikael, kaikki vääryydet, joita tässä maailmassa tehdään, eivät johdu vääryydestä, kaikkia vääryyksiä ei tehdä tietoisesti. Monet ihmiset tekevät vääriä asioita tietämättömyydestä, koska he vilpittömästi uskovat tekevänsä sitä, mikä on parasta. Tai koska he kokevat, ettei heillä yksinkertaisesti ole muuta vaihtoehtoa. Tai ehkä monista muista syistä, joilla ei ole mitään tekemistä tietoisen ja tarkoituksellisen väärän tekemisen kanssa. Aiotko tuomita nämä ihmiset samalla ankaruudella kuin ne, jotka ovat tehneet väärin tahallaan? Jos rakastat heitä, yrität ymmärtää heitä. Asetut heidän asemaansa... eikö niin?"

Mikael ei halunnut myöntää, että Sofia oli oikeassa, vaikka se, mitä Sofia oli sanonut, sai hänet todella mietteliääksi. "Koska usein tuntuu siltä, että tässä maailmassa ei ole oikeutta, haluaisin ajatella, että ainakin toisessa maailmassa sitä voisi olla." Ja hän lisäsi otsa kurtussa: "Minusta ei tunnu oikealta, ettei pahimpia rikollisia rangaista."

Sofia katsoi häntä muutaman sekunnin ajan ja hymyili sitten.

"Ei, se ei ole oikein. Mutta se on armollista. Muista Mikael, että oikeudenmukaisuutta on aina lievennettävä armolla, jotta se olisi todellista oikeudenmukaisuutta. Ja muista myös, että kun emme tiedä kaikkia olosuhteita, jotka ovat saaneet jonkun tekemään väärin, on järkevintä olla tuomitsematta häntä ja jättää se muiden, täysin tietävien olentojen tehtäväksi. Ajattele, Mikael, haluaisitko tulla arvioiduksi samoin kuin olet joskus mitannut muiden käyttäytymistä?"

Mikael ei todellakaan tiennyt, mitä sanoa. Jos hän olisi rehellinen itselleen, hänen olisi todellakin myönnettävä, että hän oli usein tuominnut muita melko hätäisesti.

Sofia ei odottanut häneltä vastausta. Hänen vaikenemisensa oli tarpeeksi hienotunteinen vastaus.

"Tiedätkö mitä, Mikael? Siellä ylhäällä oikeutta ei koskaan anna yksi henkilö, vaan useampi henkilö. Ja me, älykkäimmät mutta epätäydellisimmät maan päällä olevat olennot, tuomitsemme aina kanssaihmisiämme. On täysin totta, että tietämättömyytemme on hillitöntä."

Mikael oli juonut oluensa loppuun, mutta yhtäkkiä hänen kurkkunsa oli hyvin kuiva. "Joten", hän sanoi lopulta, "me kaikki saamme toisen mahdollisuuden?"

"Meillä on niin monta mahdollisuutta kuin tarvitsemme", Sofia vastasi nopeasti. "Etkö sinäkin antaisi lapsillesi kaikki tarvittavat mahdollisuudet, jotta he voisivat muuttaa suuntaa?"

"Entä jos tuo armo hylätään aina? Voiko Jumala myös antaa loputtomasti anteeksi?"

Sofia joi jääkahvinsa loppuun ennen kuin vastasi.

"Jumalan armo on lähes ääretön, mutta ei ikuinen. Jos ne, jotka ovat tehneet väärin, pysyvät teoillaan, ei ole muuta vaihtoehtoa kuin että he lakkaavat olemasta."

"Ja heidät siis tapetaan?"

"Niinkin voisi sanoa. Tosin voisi myös sanoa, että henkilö on tuominnut itsensä tähän kohtaloon. Tuolla ylhäällä, toisella puolella, vääryys ei yksinkertaisesti voi jatkua. Jumala on hyvyyttä, Jumala on rakkautta... ja jos kohtalomme on olla hänen kaltaisensa... miten voimme pysyä pahoina? Jos valitsemme pahuuden, emme valitse muuta kuin tulemme epätodellisiksi. Oikealla hetkellä lakkaamme olemasta, on kuin meitä ei olisi koskaan ollutkaan, kuin olisimme olleet vain huono uni."

Mikael siveli olutlasiaan hajamielisesti miettien, mitä tämä kaikki voisi tarkoittaa. "Voiko maailmankaikkeudessa olla ketään niin tyhmää, että hän jatkaisi pahoja tapojaan toisella puolella tietäen, että hän voi menettää olemassaolonsa? Koska emme puhu tästä elämästä, vaan ikuisesta elämästä. Varmasti jo pelkkä selviytymisvaisto tarkoittaa, että tekisin kaikkeni muuttaakseni itseäni."

Sofia hymyili puoliksi.

"Rohkenen olettaa, Mikael, että sinulla on normaali mieli eikä sinussa ole sen enempää pahuutta kuin kenessäkään muussakaan. Puhumme kuitenkin ääritapauksesta, jossa ihmisen mieli on pahuuden vuoksi niin epämuodostunut, ettei hän pysty päättelemään kuten sinä. Hän ei pysty kunnioittamaan edes omaa selviytymisvaistoaan. Todennäköisesti tuollaiset ihmiset kuolisivat mieluummin (jopa ikuisen kuoleman) kuin myöntäisivät olleensa väärässä, toimineensa huonosti ja olisivat pahoillaan siitä."

"Ja onko tiedossa yhtään tapausta, jossa joku, joka hylkäsi elämän, olisi herätetty henkiin ja tuomittu toiseen kuolemaan?"

Sofia huokaisi syvään ja katseli hetken aikaa lasinsa pohjalla olevia kahvin jäänteitä.

"Ei Mikael, en voi kertoa sinulle mistään tietystä tapauksesta, koska en tiedä yhtään. Mutta on hyvin todennäköistä, että joku, josta olet kuullut, joutuu tuohon tilanteeseen lähitulevaisuudessa", hän hymyili hieman.

"Joku, josta olen kuullut?" Mikael kysyi melko järkyttyneenä. "Ja kuka se on?"

Sofia hymyili röyhkeästi, ja Mikael tajusi, ettei hän ollut vielä valmis vastaamaan tähän kysymykseen.

"Se on osa paljon pidempää tarinaa, joka minun on kerrottava sinulle jonain päivänä, kun meillä on enemmän aikaa. Juuri nyt minun on aika lähteä."

Mikael oli matkalla kotiin, kun hänen matkapuhelimensa soi. Se oli hänen tyttöystävänsä Elena.

"Hei, kultaseni." Hän tervehti miestään iloisesti. "Missä sinä olet?"

"Olen matkalla kotiin", hän vastasi. "Oletko lopettanut työt?"

"Niin, lähdin iltapäivällä hieman etuajassa, mennäänkö drinkille?"

Mikael halusi puhua Sofiasta tyttöystävänsä kanssa. Tähän asti hän ei ollut maininnut mitään keskusteluista, joita hän oli käynyt Sofian kanssa tyttöystävänsä työaikana. Ja tietysti oli kulunut vain kolme päivää, kolme päivää, jolloin hän ei ollut nähnyt häntä juuri lainkaan.

"Minulla on parempi ajatus", Mikael vastasi ja katsoi kelloaan. Kello oli vähän yli kahdeksan. "Miten olisi, jos tapaisimme illallisella 'Pan y Cebollassa'. Meidän pitäisi juhlia sitä, että on perjantai ja viikonloppu on täällä."

"Kuulostaa hyvältä", Elena vastasi heti. "Menen kotiin, käyn nopeasti suihkussa, vaihdan vaatteet ja laitan itseni kauniiksi."

"Tulen yhdeksältä hakemaan sinut. Sovittu?"

"Sovittu", hän sanoi.

"Suukkoja. Rakastan sinua", ja hän lopetti puhelun.

He eivät olleet vielä tilanneet ruokaa, kun Mikael alkoi puhua Sofiasta ja kertoi tyttöystävälleen, miten hän oli tavannut hänet, ja yleisesti ottaen siitä, mistä he olivat keskustelleet. Mikael ei todellakaan ollut varma, miten Elena reagoisi, mutta hän sai lisää itseluottamusta puhuessaan, koska hänen tyttöystävänsä vaikutti olevan aidosti kiinnostunut.

Toisaalta Mikael oli jo arvannut, että hänen ja Sofian keskustelut kiinnostaisivat Elenaa, sillä Elena oli itsekin ollut epävarma siitä, opiskelisiko hän taloutta vai filosofiaa, kun hän meni yliopistoon. Se oli ollut heidän suhteensa alussa. Lopulta Elena valitsi taloustieteen - ei siksi, että se olisi kiinnostanut häntä eniten, vaan yksinkertaisesti siksi, että hän koki sen antavan hänelle enemmän uramahdollisuuksia. Siitä huolimatta hänen kiinnostuksensa filosofiaa kohtaan ei ollut koskaan kadonnut, ja toisinaan hän luki romaanien välissä jonkin filosofisen esseen tai kirjan filosofian historiasta.

Itse asiassa Mikael tiesi, että Elena oli vähän kuin hän itse, etsijä, joku, joka poimi ideoita sieltä sun täältä. Se oli yksi niistä asioista, joista hän piti tutustuessaan Elenaan. Tavalla tai toisella he tunsivat samaa kaipuuta. Tosin Elena ei näyttänyt tuntevan samanlaista kauhistusta kuin Mikael siitä, miten paljon oli vielä tietämättä. Toisinaan, kun Elena oli tuntenut itsensä erityisen masentuneeksi vastausten puutteesta, hän vakuutti, ettei hänen tarvinnut olla huolissaan, koska vastaukset tulisivat aikanaan. Hän oli synnynnäinen optimisti.

Mikael ja Elena olivat seurustelleet neljä vuotta, ja hän oli yhä vakuuttuneempi siitä, että he olivat tarkoitettu toisilleen. Hän piti Elenan luonnollisesta iloisuudesta, siinä ei ollut mitään pakotettua. Jos Mikael jotain ei voinut sietää, se oli kevytmielisyys ja pinnallisuus. Heillä molemmilla oli yksinkertainen maku, ja yksi niistä asioista, joista he molemmat nauttivat eniten, oli viettää viikonloppu maaseudulla ystävien kanssa tai, kun he olivat varattomia, telttailla.

"No, mitä mieltä olet?" Mikael kysyi kerrottuaan kaiken heidän keskusteluistaan.

Elena oli mietteliäs muutaman sekunnin ajan. "No, rehellisesti sanottuna se ei ole normaali tapa aloittaa ystävyys, mutta silti se kuulostaa mielenkiintoiselta", hän sanoi, kun tarjoilija toi ensimmäisen ruokalajin pöytään. "Ainakaan se ei kuulosta siltä, että hän yrittäisi siepata sinua lahkoonsa."

"Ei, toistaiseksi hän ei ole pyytänyt minulta rahaa tai kutsunut minua mihinkään erityisiin tapaamisiin", Mikael nauroi. "Ei, luulen, että hän tuntee itsensä vain vähän yksinäiseksi ja haluaa puhua jonkun kanssa."

"Asuuko hän yksin?"

"En ole kysynyt, mutta luulen niin. Hän kertoi, että hänellä on poika, joka on töissä Helsingissä. Totuus on, että emme ole puhuneet henkilökohtaisista asioista juuri lainkaan."

"No, sinun on pidettävä minut ajan tasalla siitä, miten keskustelusi sujuvat. Ne jatkuvat, eikö niin?"

"Kyllä, olemme sopineet tapaavamme maanantaina iltapäivällä puistossa, jossa tapasimme ensimmäisen kerran. Oletimme molemmat, että viikonloput ovat yksityiselämäämme."

"Harmi, etten voi koskaan tulla kanssasi iltapäivällä", Elena huokaisi.

"Kunpa voisitkin tulla mukaan", Mikael vastasi. Hän lisäsi mietteliäästi: "Ehkä voisimme kaikki tavata ja syödä yhdessä illallista jonain arki-iltana."

"Älä huolehdi siitä, Mikael, meillä on paljon aikaa."

4

Sofia ja Mikael tapasivat puistossa maanantaina iltapäivällä.

"Hei, Mikael! Miten viikonloppu meni?"

"Oikein hyvä. Perjantai-iltana menimme tyttöystäväni kanssa ulos syömään ja kerroin hänelle keskusteluistamme."

"Ja mitä hän ajatteli siitä, että puhuimme ihmisestä ja jumaluudesta hänen työpäivän iltapäivänä?"

"Hänen mielestään se on hienoa. Hän on myös kiinnostunut sellaisesta. Hän melkein opiskeli filosofiaa yliopistossa. Hän on etsijä, kuten minäkin."

"Toivottavasti tapaan hänet vielä jonain päivänä."

"Tietenkin. Hän haluaisi myös tavata sinut. Hän on vain kesällä iltapäivisin töissä."

He olivat jonkin aikaa hiljaa. Mikael arveli Sofian miettivän, mistä he keskustelisivat sinä päivänä, mutta hänellä oli niin paljon kysymyksiä Sofialle, että hän puhui ensimmäisenä.

"Ennen puhuimme siitä, keitä me olemme ja mihin olemme menossa, mutta jäljelle jää toinen suuri kysymys: mistä me tulemme?"

Sofia palkitsi hänet lämpimällä hymyllään. "Me tulemme tietysti Jumalasta."

"Kyllä, niin oletin. Mutta kerro minulle, mistä tarkalleen ottaen?"

"Kysyt siis, tulimmeko jostain paikasta?"

"No... kyllä."

"Haluan aina sanoa, että ennen kuin tulimme tänne, olimme olemassa Jumalan mielessä."

"Olimme siis sinun mukaasi kaiken alussa vain jonkinlainen jumalallinen ajatus?"

"Jotain sellaista", Sofia sanoi ja hymyili leveämmin.

"Emme siis ole käyneet millään muulla planeetalla tai eläneet aiempaa elämää ennen tänne tuloamme?"

Sofia pudisti päätään. "Ei, Mikael. Tämä maailma on lähtökohta, ensimmäinen vaihe pitkällä matkalla kohti täydellisyyttä. Emmekä tule palaamaan tänne, mistä olen todella iloinen."

"Eli ne ihmiset, jotka uskovat jälleensyntymiseen, ovat väärässä?"

"En ole kukaan sanomassa, kuka on väärässä, Mikael. Sanon vain, etten usko siihen, koska olen löytänyt vaihtoehtoisen selityksen, joka on paljon tyydyttävämpi. Loppujen lopuksi ei niillä, jotka uskovat jälleensyntymiseen, eikä ihmisillä, jotka ajattelevat kuten minä, ole minkäänlaisia kiistattomia todisteita. Meillä on vain uskoa."

"Tiedätkö mitä? Minua ärsyttää, ettei ole olemassa kiistattomia todisteita. Sillä on varmaan jotain tekemistä insinöörin mieleni kanssa", Mikael kommentoi.

"Se on hyvin inhimillinen tunne, Mikael. Meillä on aina vähemmän varmuutta kuin haluaisimme. Mutta katso asiaa toiselta kantilta: juuri se on se, mitä tuolla ylhäällä olevat pitävät meissä niin viehättävänä."

"Mikä meissä on viehättävää? Ehkä sinun täytyy selittää se minulle. En vain näe, että tilanteemme olisi mitenkään viehättävä."

Sofia huokaisi syvään. "Mikael, kaikella maailmankaikkeudessa on syy. Me ihmiset olemme alimpana olentojen valtavassa kirjossa, joka laskeutuu Isästä alaspäin meihin, hänen vaatimattomimpiin olentoihinsa. Olemme älykkäitä olentoja, joilla on kyky valita. Mutta olemme myös perineet vahvan eläimellisen puolen, joka vetää meitä kohti aineellista, kohti vaistojamme ja alhaisia intohimojamme."

"Toisin sanoen olemme siis hiomattomia timantteja, jotka tarvitsevat hiomista." "Olemme siis hiomattomia timantteja, jotka tarvitsevat hiomista."

"Juuri niin. Me tulemme tähän maailmaan täysin tietämättöminä. Elämä on suuri koulu, joka lähes aina opettaa vaikeuksiin ja koviin testeihin perustuvia oppitunteja, niin sanottu kovien kolhujen koulu. Monet ihmiset vain elävät niin kuin on pakko ja yrittävät tehdä parhaansa. Heistä voi tuntua siltä, että ainoat vaihtoehdot ovat selviytyminen ja hedonismi. Toiset ihmiset yrittävät kuitenkin kohottaa itseään ja etsiä jotakin pelkän olemassaolon yläpuolelle. Heillä ei ole varmuutta, mutta heillä on uskoa. Heidän elämänsä voi olla rankkaa, mutta he eivät anna periksi; heillä on luja vakaumus siitä, että tuolla jossain on rakastava isä, joka auttaa heitä kantamaan taakkansa. Jos he kaatuvat, he nousevat jälleen ylös ja jatkavat eteenpäin. He eivät menetä toivoa helposti vastoinkäymisten edessä."

"Olen pahoillani, Sofia, mutta en vieläkään ymmärrä, mitä viehätystä tuossa kaikessa on."

"Viehätys, rakas Mikael, piilee siinä, että voimme uskoa näkemättä. Ja se enteilee meille suuria asioita. Pystymme tarttumaan vaikeimpiinkin tehtäviin, nielemään katkerimmat pillerit ja silti jatkamaan eteenpäin entistäkin vahvempina. Monet olennot tuolla ylhäällä kadehtivat meitä juuri näiden ominaisuuksien vuoksi."

"Tarkoitatko siis, että kun pääsemme sinne ylös, voimme liittyä maailmankaikkeuden A-tiimiin?"

"Niinkin voi sanoa, kyllä."

"Mutta luulin, että siellä ylhäällä ei olisi konflikteja, että...".

"Että me kaikki olemme hyviä? Ei Mikael, ei se ole niin yksinkertaista, että siirrymme toiselle puolelle ja yhtäkkiä meistä tulee hyviä. Täydellinen täydellisyys saavutetaan vasta, kun saavumme Isän luo Paratiisiin."

"Siinä luonnollisesti täydellisessä universumissa, josta puhuit minulle?"

"Kyllä, siellä on täydellisiä olentoja, Mikael, mutta se ei tarkoita, että sinä olisit täydellinen saapuessasi. Sinä opettelet vielä."

"Enkö koskaan lakkaa opettelemasta?"

"Et koskaan, Mikael. Koko maailmankaikkeus on yksi valtava koulu."

"Ja jos maailmankaikkeus on koulu, niin mitä luulet tämän maailman olevan? Lastentarha?"

"Ei edes päiväkoti, pikemminkin vauvojen päivähoito! Me olemme kosmoksen vauvoja. Olemme vasta oppimassa asioita. Ja palatakseni jälleensyntymiseen... Eikö tunnu järjettömältä toistaa lastentarhaa kerta toisensa jälkeen? Ja mikä vielä pahempaa, ettei muista mitään edellisellä kerralla opittua? Ei, loogista olisi, että maailmankaikkeus on kuin koulu. Joka

vuosi opit uusia asioita, hankit uusia taitoja. Aina tietysti sen mukaan, miten hyvin kykenet omaksumaan uutta tietoa."

"Eli jos et opi läksyjäsi, joudut toistamaan vuoden?"

"Ei, Mikael. Kouluvuosi on vain pidempi joillekin. Ajattele, että sinulla on koko ikuisuus edessäsi. Ei ole mitään syytä kiirehtiä."

"Mutta tässä maailmassa..."

"Muista, että tämä maailma on vasta ensimmäinen maailma, Mikael, ja siksi se on melko erityinen. Elämämme täällä on lyhyt mutta intensiivinen. Kartutamme kokemuksia, joita ei voi saada toisella puolella. Täällä meillä on aineellinen ruumis, joka tuntee kipua, nälkää, kylmää, janoa. Emme koskaan tunne näitä asioita tämän maailman ulkopuolella. Yksi kerta riittää. Toisaalta synnymme seksuaalisiksi olennoiksi kaikkine seurauksineen. Se on toinen asia, jota ei tule olemaan olemassa toisella puolella, vaikka kannammekin edelleen maskuliinista tai feminiinistä identiteettiämme."

"Vau, luulen, että tulen kaipaamaan joitakin asioita, kun siirryn toiselle puolelle", Mikael kommentoi ironisesti hymyillen.

"Älä huoli, Mikael, tulee vielä parempia nautintoja, siitä olen varma", Sofia vastasi silmää vinkaten.

"Toivottavasti!" Mikael huudahti ja vastasi silmäniskuun.

He olivat hetken hiljaa.

"Tiedätkö mitä?" Mikael sanoi viimein. "Pidän siitä ajatuksesta, että oppii jatkuvasti. Ajatus ikuisesta tekemättömyydestä ei tunnu minusta kovin jännittävältä."

"Ei minustakaan", Sofia nauroi. "Tuntuu paljon houkuttelevammalta ja innostavammalta kehittää itseään jatkuvasti. Kuten näet, luomakunta ei halua meidän pysähtyvän. Kaikki muuttuu, evoluutio vie meitä jatkuvasti kohti täydellisyyttä."

"Ja onko sinulla mitään käsitystä siitä, mitä opimme toisella puolella?"

Sofia puuskahti hiljaa. "Minulla on ajatus, mutta olen varma, ettei se ole mitään lopullista totuutta. Luulen, että opimme sellaisia asioita kuin kehittynyttä fysiikkaa, kehittynyttä biologiaa ja kehittynyttä filosofiaa. Ja muita tärkeitä taitoja, kuten ryhmätyöskentelyä, opettelemme tulemaan toimeen radikaalisti erilaisten olentojen kanssa. Mutta meitä odottavat maailmat ovat niin erilaisia kuin mitä me tunnemme. Olen varma, että opimme asioita, joita emme tällä hetkellä voi edes kuvitella. Muutenkin on vielä yksi asia, joka on syytä pitää mielessä: jos meillä on erilainen keho, jolla on uudet aistit, on loogista, että meidän on opittava käyttämään niitä."

"Eri keho? Mutta... emmekö me ole henkiä?"

"Ei Mikael, ei heti. Ajattele, että tällä hetkellä olemme vähän enemmän kuin eläimiä, hyvin aineellisia olentoja. Hengiksi tulemisen vaiheeseen pääseminen vie kauan aikaa, koska meillä on melkoinen matka kuljettavana. Ennen kuin pääsemme sinne, meidän on käytävä läpi joitakin välivaiheita. Luomisessa, muistakaa, ei ole hyppäyksiä."

"Hitto! Luulin, että olisimme jonkinlaisia henkiolentoja."

"Henkiolennoilla on muotoja, ja ne ovat yhtä kiinteitä toisille hengille kuin sinä toiselle ihmiselle, Mikael."

"Jos emme siis ole henkiä, mitä meistä tulee?"

Sofia hymyili ilkikurisesti ennen kuin jatkoi.

"Siitä, Mikael, kerron sinulle huomenna."

5

Seuraavana päivänä Mikael muistutti Sofiaa selittämään asioita, jotka olivat jääneet kesken edellisenä päivänä.

"Kun haluan tietää jotain, en voi lopettaa ennen kuin saan haluamani", Mikael lisäsi hymyillen.

"Sinulla on hyvä asenne, Mikael. Lisäksi kannustan sinua olemaan aina sellainen. Muista, mitä Jeesus sanoi: 'Pyytäkää, niin saatte. Etsikää, niin te löydätte.'"

"Toimiiko se aina?"

"Aina. Lupaan sen. Se toimii."

Mikael raaputti sänkeään (hän oli hyvin laiska ajamaan partaa). "En tiedä, Sofia. En aina saa vaikutelmaa, että ne siellä ylhäällä vastaavat kysymyksiini."

Sofia hymyili, ja hänen karamellinvärisissä silmissään oli erityisen hohtava katse. "Se johtuu siitä, että odotat vastauksen saapuvan, kun kysyt, vaikka itse asiassa vastaukset saapuvat omalla ajallaan. Ehkä odotat jopa tiettyä vastausta, sellaista, joka on todennäköisesti väärä, ja siksi sitä ei koskaan tule."

"Ja mistä minä tiedän, että ne siellä ylhäällä lähettävät minulle vastauksen?"

"On vain yksi tapa saada tietää, Mikael, ja se on pitää silmät ja korvat auki. Kun olet avoin vastauksille, ne näkyvät varsin selvästi. Jos et ole tarkkaavainen, ne voivat mennä ohitsesi, etkä edes huomaa sitä. Ette saa

sähköpostia, eikä yksikään valo-olento ilmesty sänkynne jalkopäähän välittämään teille vastauksia. Tavallisesti he käyttävät lihaa ja verta olevia kanssaihmisiä tai hyödyntävät pieniä 'sattumia'."

Sofia oli hiljaa muutaman sekunnin ajan, kun he katsoivat toisiaan silmiin. Mikael muisteli jälleen, miten hän oli tavannut Sofian, ilmeisesti sattumalta. Sofia näytti lukevan hänen ajatuksiaan, sillä hän sanoi: "Luuletko, että oli sattumaa, että tapasimme toisemme?". Kertomasi mukaan olet etsinyt vastauksia jo jonkin aikaa. Mikä sattuma, että juuri tähän aikaan vuodesta - kesällä, jolloin teillä ei ole kursseja tai tenttejä ja teillä on enemmän vapaa-aikaa - me tapasimme ja aloimme puhua 'suurista kysymyksistä'."

"No, vapaa-aikaa on joka kesä", Mikael vastasi.

"Niin, mutta unohdat minut. Olin sattumalta jäänyt eläkkeelle pari kuukautta sitten. Minulla on nyt myös enemmän vapaa-aikaa ja halusin myös keskustella hieman enemmän, koska olosuhteeni ovat muuttuneet tänä vuonna."

"Minkälaiset... olosuhteet?" Mikael kysyi tietäen, että hän tiesi niin vähän Sofian yksityiselämästä.

Sofia huokaisi syvään ja vastasi entistä vakavammalla ilmeellä: "Mieheni kuoli vuoden alussa aivoverenvuotoon. Onneksi se oli hyvin nopea kuolema. Hän siirtyi toiselle puolelle tuskin kärsimättä."

"Olen todella pahoillani", Mikael sanoi nopeasti, "olen pahoillani, että kysyin."

"Kiitos, Mikael. Olin onnekas, kun lapseni olivat mukanani, he auttoivat paljon. Poikani otti kuukauden lomaa ollakseen kanssani. Ja tyttäreni, joka asuu lähempänä, vietti kanssani niin paljon aikaa kuin pystyi. Tiedän, että kuolema ei ole hyvästien jättäminen, vaan pikemminkin "nähdään myöhemmin". Se ei kuitenkaan estänyt minua olemasta surullinen ja kaipaamasta miestäni hirveästi. Mutta tieto siitä, että hän voi hyvin ja on paremmassa paikassa, on suuri lohtu.”

"Siitä pääsemmekin eilisiin keskeneräisiin asioihin", Mikael muistutti yrittäen siirtää puheenaihetta pois kuolemasta. Hän oli aina tuntenut olonsa epämukavaksi, kun tuo aihe nousi keskusteluissa esiin.

Sofia sai takaisin tavanomaisen iloisuutensa. "Kyllä, olet oikeassa. Kuinka helppoa onkaan eksyä, kun aloittaa keskustelun! Olimme siinä kohdassa, että siirryttyämme toiselle puolelle meistä ei tule heti henkiä, vaan meillä on itse asiassa väliaikainen ruumis."

"Väliaikainen?"

"Kyllä, fyysisen ja hengellisen puolivälissä."

"Ja millainen tuo ruumis on?"

"Se on vähemmän tiivis kuin nykyinen kehomme, ja sillä on erilaiset ominaisuudet. Sillä on esimerkiksi enemmän aisteja kuin fyysisellä keholla. Kuten kerroin teille eilen, meillä ei ole sukupuolielimiä tuossa kehossa, koska emme jatka lisääntymistä. Mitä tulee lisääntymiseen, se on olemassa yksinomaan aineellisissa maailmoissa, kuten meidän maailmassamme."

"Ja näissä ensimmäisissä maailmoissa, tarvitseeko meidän myös syödä ja juoda?"

"Siltä näyttää. Ja myös hengittää! Mutta yksi etu on, että jätettä ei synny. Kaikki, mitä kulutamme, sulautuu uuteen kehoomme."

Mikael oli mietteliäs ja kuvitteli, millainen tuo uusi ruumis olisi ja millainen maailma odottaisi kuoleman toisella puolella. "Tunnistanko itseni siinä uudessa ruumiissa?"

"Kyllä, mikä tarkoittaa, että meillä on melko samanlainen ulkoasu kuin meillä on täällä. Muuten emme pystyisi tunnistamaan toisiamme. Voitko kuvitella, että sinulla olisi radikaalisti erilainen keho? Siirtyminen tästä maailmasta seuraavaan on tarpeeksi traumaattista ilman, että siihen lisätään vielä lisää."

"Ja se maailma, johon olemme menossa... Onko se jossakin maailmankaikkeuden osassa?"

"Tietenkin, Mikael. Se on fyysinen maailma. Ja kun otetaan huomioon maailmankaikkeuden organisaatio, se ei myöskään ole kovin kaukana. Tosin 'lähellä' ja 'kaukana' puhumisessa, kun on kyse niin valtavista etäisyyksistä, ei ole juuri mitään järkeä."

"Mutta me voisimme päästä tähän maailmaan", Mikael intti, "jos tekniikka tietysti jonain päivänä sen sallisi?"

"Kyllä. Mutta pidä kaksi asiaa mielessä. Ensinnäkin, tuon tyyppiset planeetat eivät pyöri tähtien ympärillä, joten niitä ei ole helppo paikantaa Maasta käsin. Ja toiseksi, kohtaatte maailman, joka on lähes tyhjä. Silmänne eivät kykene erottamaan olentoja, jotka eivät ole lihaa ja verta ja jotka itse asiassa ovat korkeammasta materiaalista. Niinpä meidän ei olisi paljon hyötyä saapua sinne siinä 'puvussa', joka meillä on nyt yllämme."

Mikael oli taas hetken aikaa mietteliäs. Se, mitä Sofia kertoi hänelle, ei muistuttanut lainkaan sitä kuvaa, jonka hän oli muodostanut itselleen tuonpuoleisesta elämästä. Hän oli aina ajatellut, että taivas oli sumuisempi, eteerisempi. Ja Sofia kertoi hänelle, että taivas oli itse asiassa fyysinen

maailma, jossa meillä olisi jopa ruumis! Erilainen kuin nykyinen kehomme, mutta kuitenkin keho.

Hänellä oli vielä kysyttävää siitä, mitä toisella puolella tapahtuu. "Yksi asia on aina vaivannut minua", Mikael sanoi silmät puoliksi kiinni. "Näenkö taas rakkaitani toisella puolella? Oletan, että jos pystyn tunnistamaan itseni tuossa uudessa kehossa, pystyn tunnistamaan myös muut ihmiset, jotka olen tuntenut tässä elämässä ja jotka ovat siellä kanssani sillä hetkellä."

"Vastaus on kyllä. Rakkauden siteet ovat ikuisia, eikä niitä voi koskaan purkaa. Se ei tarkoita, että tulette aina olemaan niiden ihmisten kanssa, jotka ovat saattaneet teitä läpi tämän elämän, mutta varmasti näette heidät uudelleen matkallanne kohti täydellisyyttä, ette koskaan menetä yhteyttä heihin riippumatta siitä, missä olette. Yksi asia on kuitenkin se, että suhteenne heihin ei tule olemaan sama kuin täällä."

"Mitä tarkoitat?"

"Tunnistat kyllä isäsi tai äitisi, mutta he eivät käyttäydy sinuun sellaisena. Tuo vaihe on jo kauan sitten ohi, ja uuden vaiheen on alettava. Toisaalta ei ole olemassa yksinoikeussuhteita. Rakkaus on suunnattava kaikkia kohtaan."

Mikael päätteli, että hänen ja Elenan suhde ei olisi enää samanlainen kuin nyt. "Saman täytyy siis koskea myös pariskuntia", Mikael kommentoi.

"Aivan oikein. Mutta ajatelkaa, jos olette olleet yhteensopivia, jos teillä on tietynlainen synkronia jonkun kanssa tässä maailmassa, niin tuo hyvä suhde jatkuu. Kuka tietää? Saatat joutua suorittamaan jonkinlaisen tehtävän tyttöystäväsi kanssa, jossain kohtaa matkalla kohti täydellisyyttä. Tuolla ylhäällä muodostetaan menestyviä tiimejä, joissa on enemmän viisautta kuin täällä alhaalla. Taivaallinen hallinto tietää erinomaisesti, mihin me kykenemme ja mitä voimme saavuttaa. Ja mikä olisikaan parempaa kuin järjestää tiimejä ihmisistä, jotka tulevat hyvin toimeen keskenään, joista tulee täydellisiä täydennyksiä? Vanhat maalliset siteet voivat auttaa muodostamaan hyviä tiimejä tuolla."

Ajatukset törmäsivät toisiinsa Mikaelin päässä. Vaikka kuolema oli aihe, joka ei koskaan miellyttänyt häntä, hän oli syvästi kiinnostunut siitä, mitä sen jälkeen voisi tulla. "Ja mitä tapahtuu, kun saavut tuohon toiseen maailmaan. Tuomitaanko sinut tai jotain sellaista?"

Sofia liikutti päätään puolelta toiselle ikään kuin osoittaakseen, että heillä oli vielä paljon puhuttavaa.

"Minusta näyttää siltä, että olet yhä tiettyjen viimeistä tuomiota koskevien ajatusten vaikutuksen alaisena, hän sanoi lopulta leveästi hymyillen. "Sinun pitäisi muuten unohtaa ajatus siitä, että hyvät ihmiset

joutuvat taivaaseen ja pahat helvettiin. Ei, meitä ei tuomita heti, kun saavumme. Ensin on muita tärkeitä asioita hoidettavana."

"Kuten?"

"Ensiksikin, sillä aikaa kun totuttelet uuteen kehoosi, saat muutaman päivän lomaa, jotta voit matkustaa minne haluat. Kuvittele, että kuolet vanhana miehenä ja heräät kehossa, joka on samanlainen kuin sinulla oli maan päällä, mutta paljon nuorempi. Sinun on myönnettävä, että tarvitsisit vähän aikaa tottua siihen."

"Eli toisin sanoen, tuolla ylhäällä me kaikki olemme nuoria ja hyvännäköisiä!"

"No, se, mitä tarkoitat hyvännäköisellä, riippuu sisäisestä kauneudestasi. Ja kun vähitellen nousette ylöspäin, se tulee entistä selvemmin esiin. Siellä ylhäällä ei ole mahdollista olla ulkoisesti kaunis ja sisäisesti ruma.

"Palatakseni siihen, missä olimme: kun olet ollut minilomallasi, on aika opiskella."

"Onko täällä siis kouluja?"

"Tietenkin. Kerroin jo, että maailmankaikkeus on yksi valtava koulu. Täällä maan päällä käyt läpi aineellisen elämän koulun. Kun valmistut, siirryt ylöspäin ja jatkat opiskelua korkeammassa oppilaitoksessa. Muista, että ylität tuon suuren kuilun lähes eläimellisen ja puhtaan hengen välillä. Mutta älä huoli; olen vakuuttunut siitä, että tunnit siellä ovat paljon mielenkiintoisempia kuin ne, joita sinulla on ollut missä tahansa koulussa täällä tai jopa yliopistossa."

"Ja onko niissä kouluissa tenttejä?"

"En usko. Ainakaan sillä tavalla kuin me ymmärrämme ne. Mutta tulee olemaan tämä koe: kun pystyt antamaan oppitunnin niille, jotka tulevat perässä, olet läpäissyt sen."

"Toisin sanoen opiskelijat muutetaan opettajiksi."

"Aivan, vasta kun voit opettaa jotakin, tiedät oppineesi sen ja omaksuneesi sen."

"Tiedätkö mitä? Alan pitää siitä koulusta."

"En ole yllättynyt", Sofia hymyili. Sitten hän lisäsi: "On kaksi tärkeää asiaa, jotka tulet oppimaan alkuperäisessä maailmassa. Ensinnäkin arvioidaan, onko sinulla ollut tyydyttävä kokemus vanhemmuudesta vai ei. Jos ei, alatte työskennellä 'lastentarhassa'. Ja toiseksi..."

"Odota, odota", Mikael keskeytti hänet, "lastentarhassa? Tarkoitatko, että tuossa maailmassa on lapsia?"

"Kyllä, Mikael. Lapset, jotka kuolevat meidän kaltaisissamme maailmoissa, siirtyvät seuraavaan maailmaan juuri sellaisina kuin ovat, lapsina. Pelkkä toiselle puolelle siirtyminen ei tuo teille minkäänlaista tietoa tai kokemusta sen lisäksi, että olette silloin varmoja siitä, että kuoleman jälkeen on elämää. Sinänsä lapset, jotka siirtyvät toiselle puolelle, eivät voi kulkea samaa polkua kuin joku, joka on elänyt elämänsä aikuisena ensimmäisessä maailmassa. Toistaiseksi lapsen on odotettava, kunnes jompikumpi hänen vanhemmistaan siirtyy toiselle puolelle. Ja odottaessaan he ovat eräänlaisessa lastentarhassa, jossa heistä huolehditaan. Ja siellä auttavat ne, jotka eivät ole olleet vanhempia ensimmäisessä maailmassa tai jotka eivät ole olleet tarpeeksi vanhempia."

"Ja mitä tarkoittaa, 'ei tarpeeksi' vanhempi?"

"No, se riippuu jokaisesta yksittäistapauksesta. Kyse ei ole siitä, kuinka monta lasta olet saanut, vaan siitä, millainen vanhempi olet ollut."

"Vau, minulla ei sitten ole mitään kiirettä hankkia lapsia", Mikael kommentoi ja lisäsi ironisesti: "Nykyinen taloustilanne ei kuitenkaan salli kovin monen lapsen hankkimista."

"Älä huoli, Mikael, kaikki on mahdollista", Sofia sanoi silmää vinkaten. Ja hän lisäsi: "Toinen asia, jonka opit ensimmäisessä tämän maailman jälkeisessä maailmassa, on päästä eroon kaikista vääristä ajatuksistasi, heittää pois kaikki se painolasti, jota kuljetat tästä maailmasta."

"Tämä on kai vielä vaikeampaa kuin työskentely päiväkodissa."

"Kyllä, uskon, että vääriin ajatuksiin takertuvien ihmisten on vaikea huomata, että he olivat väärässä. Kuvittelen, että me kaikki käymme saman asian läpi jossain määrin. Kenelläkään tässä maailmassa ei ole hallussaan absoluuttista Totuutta; me kaikki olemme enemmän tai vähemmän väärässä asioista."

"Mutta vaikutat hyvin vakuuttuneelta siitä, mitä sanot", Mikael vastasi.

"Koska olen vakuuttunut siitä, että asiat ovat niin, Mikael. Mikä ei tarkoita, että haluaisin tyrkyttää ajatuksiani sinulle. Kuten sanoin sinulle, kun tapasimme ensimmäisen kerran, sinun on itse pohdittava sitä, mitä kerron sinulle, ja päätettävä itse, onko se vakuuttavaa."

Mikael nyökkäsi päätään muutaman kerran. Totuus oli se, että hänestä kaikki, mitä Sofia oli sanonut, oli hyvin mielenkiintoista. Eikä vain sitä... se sai hänet ajattelemaan. Se herätti hänessä uusia kysymyksiä. Hän halusi

tietää lisää. "Ja kuinka kauan vietämme aikaa siinä ensimmäisessä maailmassa?" hän kysyi lopulta.

"En tiedä Mikael, kaikki riippuu yksilöstä. Siellä ei ole kiinteitä aikarajoja kuten täällä kouluissa. Jos olet nopea oppimaan, siirryt nopeasti seuraavaan vaiheeseen. Jos tarvitset hieman enemmän aikaa omaksua kunnolla se, mitä sinun on opittava, se vie sinulta kauemmin. Mutta muistakaa, että aika ei ole ongelma, kun teillä on koko ikuisuus edessänne."

"Entä mitä tapahtuu sen jälkeen?"

"Ensimmäisen maailman jälkeen?"

"Kyllä."

"No, on toinenkin."

"Ja miten me pääsemme tuohon maailmaan? Kuolemmeko myös siellä?"

"Ei, Mikael, me kuolemme vain kerran. Kuolema on hyvin intensiivinen ja rankka kokemus, jota et voisi toistaa uudelleen. Sen jälkeen kulkeminen on erilaista: nukahdat yhteen maailmaan ja heräät seuraavaan. Toisen ruumiin kanssa, muuten."

"Toinen ruumis? Mitä järkeä siinä on?"

"Koska otat lopulta henkimuodon. Yksi kerrallaan siirryt vähemmän tiheään kehoon, muotoon, joka muistuttaa enemmän ja enemmän sitä puhdasta henkeä, joka sinusta on tulossa. Ja tässä on vihje: sinulle annetaan monta kehoa, ennen kuin saat lopullisen henkimuodon."

"Ja kuinka monen maailman läpi käyn ennen kuin minusta tulee tuo henki?"

"Oletko koskaan kuullut seitsemännestä taivaasta?"

"Kyllä, tietenkin."

"No, se, joka viittasi seitsemänteen taivaaseen ensimmäistä kertaa, tiesi jotain, koska fyysisestä olennosta henkiolennoksi siirtymiseen tarvitaan tasan seitsemän maailmaa. Luulen kuitenkin, että olisi parempi jättää kertomus maailmoista, joiden läpi kuljemme, huomiseen. Kuten tulet näkemään, kaikki liittyy siihen, miten maailmankaikkeus on järjestetty."

"Niin, parempi jättää se sitten huomiselle. Tämä kaikki saa minut vähän pyörryksiin!"

6

Seuraavana päivänä Mikael löysi Sofian odottamasta häntä. Puiston penkillä istumisen sijaan hän seisoi.

"Ajattelin, että voisimme lähteä kävelylle, koska tuulee niin mukavasti ja koska ei ole niin kuuma. Mitä mieltä olet?"

Mikaelin mielestä se kuulosti hyvältä, ja he lähtivät puistosta vaeltamaan kaduilla, Mikael piti Duken hihnaa tiukasti ja koira kulki iloisesti hänen vierellään. Mikael ehdotti, että he kulkisivat kaupungin pääkatua pitkin, joka johti rannalle. Ja he lähtivät liikkeelle.

Tällä kertaa Sofia aloitti ensimmäisenä odottamatta, että Mikael muistuttaisi häntä siitä, mihin he olivat päättäneet edellisen päivän keskustelun.

"Muistutan sinua alkuun siitä, että tulimme Isästä ja että matkamme kohti täydellisyyttä (tai oikeammin kohti Paratiisia) ei ole mitään muuta kuin paluumatkan tekemistä. Tämä tarkoittaa, että nousemme ylöspäin hänen luokseen. Tuolla tiellä, vaikka se on erilainen jokaiselle sitä kulkevalle, kuljemme koko luodun maailmankaikkeuden läpi. Voisi sanoa, että matkustamme sisäänpäin ulkopuolelta."

Mikael nyökkäsi hiljaa, eikä oikein tiennyt, mitä Sofia tarkoitti. Hän pysyi jonkin aikaa hiljaa, ennen kuin heitti kysymyksen miehelle. "Mikael, tiedätkö sinä, miten maailmankaikkeus on järjestetty?

"No", Mikael sanoi tarviten hieman aikaa, "jos en ole väärässä, maailmankaikkeus koostuu miljoonista galakseista, jotka puolestaan

koostuvat tähdistä. Näissä tähdissä voi olla planeettajärjestelmiä, kuten meidän aurinkomme tapauksessa."

"Entä jos sanoisin, että maailmankaikkeus on järjestetty eri tavalla kuin tavallisesti ajattelemme?"

"Siinä tapauksessa pyytäisin sinua selittämään, miten maailmankaikkeus on järjestetty."

"Selitän sen mielelläni, mutta sinun on käytettävä mielikuvitustasi."

"Hyvä on, minä yritän."

"Hyvä. Lähtökohtamme on Paratiisi, jossa Jumaluus asuu. Paratiisi on ainoa kiinteä paikka koko luomakunnassa. Se määrittelee tarkasti pohjoisen, etelän, idän ja lännen. Mutta paradoksaalista kyllä, se ei ole avaruudessa."

"Eikö se ole avaruudessa?"

"Ei, Mikael. Jos ajattelet avaruutta järjestäytyneenä koordinaattiverkkona, sinun on ajateltava Paratiisi joksikin, joka on tuon verkon ulkopuolella. Mutta siitä huolimatta verkko syntyy Paratiisista. Tiedän, että sitä on vaikea käsittää, mutta moni asia, joka liittyy Jumaluuteen, on meille paradoksi, koska olemme äärellisiä olentoja, jotka ovat uppoutuneet aika-avaruuteen."

"Hyvä on. Jumala asuu siis paratiisissa. Jos on mahdollista, että ääretön olento voi asua missään yhdessä paikassa", Mikael hymyili.

"Kyllä, siellä Jumala asuu, siellä hänen henkilökohtainen läsnäolonsa asuu ja pysyy". Kun siis matkustamme Paratiisista ulospäin, löydämme itsemme täydellisestä luomakunnasta, joka koostuu miljardista maailmasta, jotka pyörivät Paratiisin ympärillä."

"Miljardi maailmaa! Ja miten se sopii yhteen nykyisen tähtitieteen kanssa?"

"Täydellinen maailmankaikkeus, vaikka se onkin aineellinen, ei näy meille täältä käsin. Valtavien pimeiden kappaleiden vyö peittää sen. Lisäksi se on tehty laadullisesti erilaisesta materiaalista kuin meidän maailmamme... Mutta jatketaan matkaa sisältä ulospäin. Täydellisen maailmankaikkeuden rajoista poistuttaessa löydämme seitsemän maailmankaikkeutta, jotka pyörivät täydellisen maailmankaikkeuden ympärillä, mutta päinvastaiseen suuntaan."

"Seitsemän universumia! Ja minä luulin, että niitä on vain yksi!"

"Kyllä, myönnän, että niiden kutsuminen universumeiksi voi aiheuttaa sekaannusta. Olisi helpompaa kutsua niitä 'superuniversumeiksi', koska tulevaisuudessa viittaan muihin paljon pienempiin universumeihin."

"Okei, siis seitsemän universumia. Voiko ne nähdä kaukoputkella?"

"Ymmärtääkseni voimme nähdä vain osan superuniversumistamme. Suurella osalla superuniversumistamme on nimi, joka kuulostaa sinulle hyvin tutulta: Linnunrata."

Nimi oli tietenkin tuttu Mikaelille. "Kaikki tietävät, että Linnunrata on meidän galaksimme nimi, se, johon Maan aurinkokunta kuuluu. Tarkoitat siis, että superuniversumi on galaksi", Mikael päätteli.

"Se on jotain muuta kuin galaksi, mutta jos haluatte kuvitella sen niin... Superuniversumien vertaaminen galakseihin on hieman hämmentävää. Mutta en keksi parempaa analogiaa."

"Seitsemän superuniversumia... ovatko ne osa 'epätäydellistä' luomistyötä?"

"Juuri niin!" Sofia vakuutti hänelle.

"Mutta yhtä asiaa en ymmärrä. Superuniversumit eivät voi olla samoja kuin galaksit, koska tähtitieteilijät ovat löytäneet avaruudesta miljoonia galakseja. Seitsemän asuttua galaksia luomakunnassa on liian vähän. Ja muutenkin", Mikael lisäsi, "sanoit juuri, että näemme vain osan superuniversumista, jonka sisällä olemme."

"Se on totta. Kun sen sanoo noin, se kuulostaa ristiriitaiselta. Mutta on joitakin asioita, jotka on pidettävä mielessä. Ensinnäkin muut superuniversumit pyörivät samalla tasolla; ne eivät ole muiden ylä- tai alapuolella. Jos otamme huomioon valtavat etäisyydet, jotka erottavat meidät tiellämme olevista taivaankappaleista, on ymmärrettävää, ettemme voi nähdä niitä. Ja toiseksi, ei ole aivan selvää, onko superuniversumeilla sama spiraalin muoto kuin niillä galakseilla, jotka pystymme näkemään kaukoputkillamme."

Mikael nyökkäsi päätään, vaikka ei ollutkaan aivan vakuuttunut. "Sitä on vaikea uskoa", hän sanoi lopulta otsa kurtussa. "Se ei vastaa millään tavalla sitä, mitä tähtitieteilijät sanovat aiheesta."

"Olen täysin samaa mieltä", Sofia myönsi. "Ajattele sitä siis työhypoteesina. Kuka tietää, ehkä jonain päivänä tähtitieteilijöiden ehdottama maailmankaikkeuden malli on hyvin samanlainen kuin kuvaamani. Tällä hetkellä on tähtitieteilijöitä, jotka ovat esittäneet, että maailmankaikkeus on litteä - mikä on hyvä lähtökohta kohti kuvaamaani mallia."

Mikael kävi tuota kuvausta maailmankaikkeudesta yhä uudelleen läpi päässään. "Hyvä on. Oletetaan, että superuniversumit eivät ole varsinaisesti galakseja ja että ne ovat järjestäytyneet samalle tasolle, mikä tarkoittaa,

ettemme pysty näkemään niitä", nuori mies tiivisti. "Mutta mitä ovat sitten ne miljoonat galaksit, jotka voimme nähdä Maasta käsin?"

"Se on seuraava osa", Sofia vastasi nopeasti. "Kun seuraamme matkaamme maailmankaikkeuden läpi, sisäpuolelta ulkoavaruuteen, löydät ulkoavaruudesta kaikki nuo mainitsemasi miljoonat galaksit."

"Ulkoavaruus... onko se jotenkin järjestetty? Onko siellä myös superuniversumeja?"

"Ei, Mikael. Ulkoavaruus on valtava alue, joka ympäröi seitsemää superuniversumia. Siellä suunnitellaan seuraavaa luomistekoa. Siellä ei ole nyt älyllistä elämää, ja on todennäköistä, että älylliset olennot, jotka jonain päivänä asuvat siellä, ovat hyvin erilaisia kuin me."

"Mihin viittaat sanoessasi 'seuraava luomisteko'?" "Mitä tarkoitat?"

"No, kuten jo kerroin sinulle, luomisen ensimmäinen teko oli sellaisten olentojen luominen, jotka olivat täydellisiä alusta alkaen. Toinen teko oli sellaisten epätäydellisten olentojen luominen, joiden on käytettävä kokemusta ja oppimista täydellistääkseen itsensä. Kolmas luomisteko on... jotain muuta. Kuten huomaatte, Jumala ei pidä turhasta kopioinnista; jokainen olento maailmankaikkeudessa on ainutlaatuinen. Mutta ajatelkaa tätä: nuo tulevat ulkoavaruuden asukkaat ovat sukua meille."

Mikael odotti toivoen, että Sofia selittäisi, miten nuo ulkoavaruuden asukkaat olisivat sukua meille, mutta Sofia jatkoi kävelyä puhumatta.

Lopulta hän sanoi: "Tiedän, että kerron sinulle paljon asioita kerralla. Jatkan myöhemmin ja kerron sinulle tästä kaikesta hieman enemmän", hän sanoi ikään kuin vastaten hänen ajatuksiinsa. "Kerron sinulle näistä, jotta ymmärtäisit itsesi ja muiden lähtevän sille suurelle matkalle, joka odottaa meitä kaikkia. Matka, joka alkaa meidän maailmastamme, on vain yksi miljardeista lähtöpaikoista. Jos haluat, menen nyt hieman yksityiskohtiin. Lähtökohtanamme on siis superuniversumi, josta siirrymme kohti yhä pienempiä jakoja."

"Hyvä on", Mikael myöntyi.

"Hyvä", Sofia jatkoi. "Nyt sinulla on kuva koko luomakunnan kokonaisuudesta, asutuista ja asumattomista osista. Siinä luomakunnan osassa, jota asuttavat täydellistettävissä olevat olennot, josta löydät meidät, on sekä fyysisiä että hallinnollisia organisaatiotasoja, joilla kaikilla on omat johtajansa."

"Vau, ja minä kun luulin, että Jumala on vastuussa kaikesta", Mikael vitsaili.

"Jumala delegoi aina kaiken mahdollisen. Tämä on toinen osoitus hänen rakkaudestaan kaikkia luotujaan kohtaan." Sofia vastasi hymyillen: "Mutta mennään nyt alaspäin superuniversumien asteikolla, jotta päästään meidän pieneen maailmaamme. Ensimmäinen kohtaamamme jako on suursektori. Suursektoreita voimme tarkastella vain, kun olemme oikeassa sijainnissa, jolloin voimme nähdä koko superuniversumin."

"Esimerkiksi ylhäältä päin?"

"Kyllä, juuri niin. Ylhäältä katsottuna superuniversumissa on kymmenen suursektoria." Sofia jatkoi: "Suursektori koostuu puolestaan sadasta piensektorista. Minulle ei ole selvää, voiko ne helposti erottaa toisistaan, vaikka kaikki nämä piensektorit sisältävät suunnilleen saman määrän kosmista materiaalia. Mutta siinä ei ole vielä kaikki, vaan myös nämä piensektorit jakautuvat vuorostaan sataan paikallisuniversumiin."

"Oikeasti! Universumit?" Mikael huudahti.

"Niin, ja tästä lähtien jaoille annetut nimet alkavat olla hämmentäviä, koska olemme tottuneet puhumaan 'yhdestä' universumista, vaikka itse asiassa siinä mallissa, jota kuvailen teille, meidän on puhuttava tasan seitsemästäsadasta tuhannesta universumista, sadasta tuhannesta jokaisessa superuniversumissa."

Mikael ei voinut olla päästämättä vihellystä.

"Ja kukin paikallisuniversumi puolestaan sisältää sata konstellaatiota." Sofia jatkoi: "Kuten paikallisuniversumien tapauksessa, nämäkään konstellaatiot eivät ole meille tuttuja. Tähän asti olemme ajatelleet niitä tähtijoukkoina, sellaisina, joiden muinaiset kansat uskoivat hahmottelevan tiettyjä erityisiä hahmoja. Mutta kuten nyt tiedätte, mistään muusta universumin pisteestä nuo hahmot eivät mitenkään voi näyttää samalta. Perinteiset tähtikuviot ovat täysin mielivaltaisia tähtien ryhmittymiä. Konstellaatiot, joista puhun, on luokiteltu hallinnollisesti. Ne eivät viittaa johonkin oletettuun mytologiseen hahmoon avaruudessa."

Jälleen kerran Mikaelia huimasi oudosti. Oli vaikea kuvitella niin valtavan suurta luomistyötä, joka oli myös järjestetty niin pikkutarkasti. Sofia puolestaan jatkoi kuvaustaan innostuneesti, aivan kuin hän olisi opettaja, joka nauttii suuresti oppitunnin pitämisestä.

"Jokaisessa paikallisuniversumissa on sata konstellaatiota. Mutta on myös yksi jako lisää: järjestelmät. Yksi konstellaatio sisältää sata järjestelmää."

"Oletan, että kun puhutte järjestelmistä, se ei tarkoita aurinkokuntia, kuten meidän?" Mikael kysyi.

"Oikein. Emme puhu nyt samantyyppisestä järjestelmästä. Järjestelmä, johon viittaan, on aivan viimeinen ja alin hallinnollinen taso. Se käsittää tuhat asuttua maailmaa. Ja huomaa, että olen sanonut 'asutut'. Nuo tuhat maailmaa eivät sisällä planeettoja, jotka ovat elottomia."

"On outoa", Mikael huomautti hetken mietittyään, "että kaikki jaottelut ovat kymmenlukuja, kuten sata ja tuhat. Mutta siitä huolimatta superuniversumeita on seitsemän, ei kymmenen."

"Se ei ole sattumaa", Sofia vastasi. "Numerot seitsemän ja kymmenen toistuvat jatkuvasti koko luomakunnassa. Eilen puhuimme seitsemästä maailmasta tai 'taivaasta'. Tänään puhuin sinulle seitsemästä superuniversumista. Seitsemän on luku, joka liitetään henkisiin maailmoihin, kun taas kymmenen (ja sen kertaluvut) on luku, joka liitetään fyysisiin maailmoihin."

"Mutta jos superuniversumit ovat fyysisiä, miksi niitä ei ole kymmenen eikä seitsemän?"

Sofia pysähtyi ja katsoi häntä arvoituksellisesti hymyillen.

"Siihen on selitys; se liittyy Kolminaisuuteen ja siihen, mistä puhuin sinulle aiemmin."

"Kolminaisuuteen?" Mikael kysyi hämmentyneenä. "Mitä tekemistä seitsemällä on kolmen kanssa?"

"Kyse on yhdistelmistä, Mikael. Kuinka monta erilaista yhdistelmää kolmesta alkuaineesta voidaan muodostaa yhden, kahden ja kolmen alkuaineen ryhmissä?"

Mikael teki mielessään laskelman ja vastasi päätään nyökäten: "Seitsemän."

"Isä, Poika, Henki, Isä-Poika, Isä-Henki, Poika-Henki ja Isä-Poika-Henki", Sofia kuvaili heitä. "Juuri niin, yhteensä seitsemän."

"Tarkoittaako se, että jokainen superuniversumi edustaa yhtä näistä yhdistelmistä?"

"Bingo, Mikael. Sinulla on nopea päättelykyky", Sofia sanoi leveästi hymyillen.

"Ja mitä noista yhdistelmistä meidän superuniversumimme edustaa?"

"Isä-Poika-Henki."

"Jos siis jokainen superuniversumi edustaa erilaista Kolminaisuuden yhdistelmää, meidän pitäisi olettaa, että jokaisella olisi erilaiset ominaisuudet", Mikael ajatteli ääneen.

"Kyllä, jokainen superuniversumi on erilainen kuin muut, vaikka ne kaikki ovatkin fyysisiä. En voi kertoa teille, miten ne ovat erilaisia, koska en tiedä. Siitä ei ole annettu paljon tietoa. Näyttää siltä, että ne toimivat erillään ilman mitään yhteyttä niissä asuvien olentojen välillä. Ne ovat itsenäisiä."

"Ja, luotiinko ne kaikki samaan aikaan, vai oliko se jonkinlaisessa järjestyksessä?"

"Jos muistan oikein, luulen, että ensimmäinen superuniversumi, joka edustaa Isä Jumalaa, on vanhin."

"Ja mikä numero on meidän?"

"Seitsemäs, joka, kuten aiemmin kerroin, edustaa kaikkia kolmea Kolminaisuuden jäsentä."

Mikael ja Sofia pysyttelivät hiljaisina jonkin aikaa. Mikael katsoi maahan päätään laskeutuneena ja yritti laittaa järjestykseen kaiken sen, mitä Sofia oli kertonut hänelle sinä päivänä. Sofia puolestaan nosti päätään kohti taivasta ja pohti pohjoiseen suuntautuvien pilvien hidasta liikettä.

"Tiedätkö mitä?" Mikael sanoi lopulta: "Olen onnellinen siitä, että elän seitsemännessä superuniversumissa, vaikken voikaan kertoa, miksi".

"On jotain, joka on varattu seitsemättä universumia varten, jotain, josta saatan kertoa sinulle jonain päivänä", Sofia vastasi ja katsoi sitten ylös. "Katsoppas, olimme niin uppoutuneita keskusteluun, että tässä me olemme jo rannalla!"

Se oli totta, he olivat seuranneet tietä suoraan merelle asti. Mikael oli tuskin kiinnittänyt huomiota, kun he kävelivät, hän oli ollut niin tarkkaavainen Sofian selityksistä.

"Olet oikeassa!" Mikael huudahti. "Emmekä ole vieläkään puhuneet lopullisesta matkasta, matkasta Jumalan luo."

"Se on totta", Sofia myönsi. "Tavallaan se olisi kuin palaisi samaa polkua pitkin, joka toi meidät merelle. Aivan kuten se, mitä olemme nyt tekemässä, palaamassa kotiin. Mutta jos haluat, voimme puhua siitä huomenna."

Paluumatkalla Mikael ja Sofia kävivät läpi, miten luomakunta on järjestetty. Sofia kaivoi laukustaan muistikirjan ja kynän ja piirsi

superuniversumin sekä seuraavalla tasolla olevat yksiköt. Hän piirsi myös pienen kartan, jossa hahmoteltiin luodun maailmankaikkeuden järjestys, jota hän kutsui "suuruniversumiksi".

Kotiin päästyään Mikael alkoi laskea, kunnes hän sai selville universumien kokonaismäärän. Hän oli niin ällistynyt, että lupasi itselleen, että heti kun hän näkisi Sofian seuraavana päivänä, hän kysyisi häneltä asiasta.

7

"Eilen tein laskelmia asuttujen maailmojen määrästä", Mikael sanoi, kun he olivat istuutuneet puistonpenkille. "Tiedätkö, kuinka monessa maailmassa on elämää?"

Sofia nauroi kevyesti ennen kuin vastasi. "No, totta puhuakseni, en oikein muista. Kuinka monta?"

"Jokaisessa superuniversumissa on triljoona - t-kirjaimella - maailmaa. Eli seitsemän biljoonaa maailmaa, kun kaikki seitsemän superuniversumia lasketaan mukaan. Kosmos on täynnä ihmisiä! Ja ajatella, että on vielä ihmisiä, jotka kysyvät, olemmeko yksin maailmankaikkeudessa!"

"Eikö se kuulosta naurettavalta?" Sofia veti syvään henkeä ja katsoi sinistä taivasta. Sinä päivänä ei ollut yhtään pilveä. "Olen aina ajatellut, että jos on totta, että olemme yksin maailmankaikkeudessa, niin kaikki, mitä näemme kirkkaana yönä, on vain turhaa. En voinut uskoa, että tähdet ovat olemassa vain viihdyttääkseen meitä tuikkimisellaan."

"On kai ollut vaikeaa myöntää jotakin, mikä on itse asiassa melko itsestään selvää, koska toisten planeettojen olentojen olemassaolon hyväksyminen johtaa aina hankaliin kysymyksiin, sekä uskonnollisiin että tieteellisiin. Jos on olemassa muita ihmisiä... ovatko hekin Jumalan lapsia? Kantavatko hekin perisynnin leimaa? Kävikö Jeesus heidän luonaan ja antoi heille heidän syntinsä anteeksi? Ja mitä tulee tieteellisiin seurauksiin, ne eivät ole yhtä tärkeitä. Niiden ihmisten, jotka ajattelevat, että ihmiset tällä planeetalla ovat kosminen onnettomuus, sattuman tulos, on kysyttävä

itseltään, miten tämä onnettomuus voisi toistua triljoonia kertoja muilla planeetoilla, maailmoissa, jotka saattavat olla aivan erilaisia kuin meidän planeettamme." Sofia nyökkäsi päätään myöntävästi aina silloin tällöin sille, mitä Mikael sanoi.

"Yksi asia on selvä, Mikael", Sofia julisti lopulta. "Elämämme kaikilla osa-alueilla meidän on oltava uskollisia totuudelle, vaikka se saisi meidät kyseenalaistamaan vahvimmat uskomuksemme. Meidän on oltava rohkeita, pidettävä mieli avoimena ja tutkittava kriittisesti kaikkea tietoa, joka meille tulee. Henkilö, joka ei koskaan uskalla kyseenalaistaa omia ajatuksiaan pelosta, jämähtää paikalleen ja jää kahlituksi kuolleisiin pikkutotuuksiin. Se, joka uskaltaa epäillä ja joka etsii vastauksia, pääsee aina pitkälle. Ja nämä ponnistelut palkitaan ennemmin tai myöhemmin."

"Ainakaan siinä mielessä minulla ei pitäisi olla mitään ongelmia. Minua ei ole koskaan haitannut myöntää virheitäni", Mikael sanoi hetken kuluttua. "En kuulu niihin ihmisiin, jotka pitävät kiinni kannastaan, vaikka mitä tapahtuisi."

"Tuo on hyvä asenne", Sofia nauroi. "Virheiden myöntäminen on vapauttavaa. Sen ansiosta voit omistautua totuuden etsimiseen sen sijaan, että etsit tekosyitä, joiden avulla voit pitää kiinni virheellisistä ajatuksistasi. Tosin on oltava varovainen, sillä ylpeys jakaa meille joskus huonot kortit."

"Kyllä, joskus mieluummin viiltelemme ranteemme auki kuin myönnämme olleemme väärässä, jotta voimme pitää egomme tyytyväisenä."

"Ego tarvitsee juuri oikeanlaista mukavuutta, ei liikaa eikä liian vähän", Sofia vastasi. "Meidän ei pitäisi antaa sille liikaa huomiota, mutta emme myöskään saisi jättää sitä kokonaan huomiotta. Teemme elämässä aina jongleerausta! Ihmisillä on taipumus mennä äärimmäisyyksiin kaikissa asioissa, vaikka paras asenne on etsiä keskitietä."

Mikael ei ymmärtänyt tarkalleen, mitä Sofia tarkoitti viimeisellä kommentillaan, ja koska hän halusi vielä jotain selitystä edellisen päivän keskusteluista, hän käytti tilaisuutta hyväkseen ja vaihtoi puheenaihetta.

"Eilen selitit, miten maailmankaikkeus on järjestetty, ja kerroit minulle, että teemme matkan taivaaseen tuon järjestyksen mukaisesti."

"Juuri niin", Sofia sanoi, "aloitin puhumalla sinulle seitsemästä siirtymämaailmasta tai 'taivaasta'. Todellisuudessa nuo maailmat muodostavat maailmojen järjestelmän, joka pyörii järjestelmämme pääkaupungin ympärillä. Se tarkoittaa, että meidän on matkustettava kaikkien noiden maailmojen läpi päästäkseen pääkaupunkiin. Siinä vaiheessa tapahtuu jotakin merkittävää, josta kerron teille jonain toisena päivänä."

"Vai niin, aina toiselle päivälle", Mikael sanoi hymyillen. "Teen listaa kaikista asioista, jotka sinun täytyy selittää toisena päivänä. Siitä on tulossa pitkä lista."

"Niin on!" Sofia nauroi. "Olisi ehkä parempi, jos muistuttaisit minua niistä asioista, jotka jätän toiselle päivälle, koska pääni on täynnä asioita ja alan olla vähän vanha. Muuten unohdan ne."

"Älä huoli, minulla on hyvä muisti", Mikael sanoi silmää vinkaten.

"Hyvä. Jatketaan matkaa. Järjestelmän pääkaupungista matkustamme tähdistön pääkaupunkia ympäröivien maailmojen ryhmään. Kun olemme superuniversumissamme ja ylösnousemusmatkalla Paratiisiin, liikumme aina sen yksikön sisällä, johon kuulumme."

"Kuinka monta maailmaa olemme tähän mennessä laskeneet?" Mikael kysyi.

"Anna, kun lasken", Sofia kohotti silmiään laskiessaan. "Järjestelmän pääkaupungin ympärillä pyörii seitsemän suurta satelliittia. Kunkin niistä ympärillä pyörii toiset seitsemän pienempää satelliittia. Se tekee yhteensä viisikymmentäkuusi maailmaa, pääkaupunkia lukuun ottamatta. Konstellaation päämajan ympärillä on seitsemänkymmentä sfääriä ja niiden satelliitteja. Nämäkin on käytävä yksi kerrallaan läpi. Aloittakaa siis laskeminen! Mutta tämä on vasta alkua. Odottakaa, kunnes pääsemme loppuun!"

Mikael nyökkäsi ja odotti Sofian jatkavan.

"Katsotaanpa... konstellaation pääkaupungista siirrymme paikallisuniversumiin, jossa on peräti 490 maailmaa, jotka on jaettu primaari- ja sekundaarisfääreihin. Kuljemme kaikkien näiden sfäärien läpi ennen kuin saavumme paikallisuniversumin pääkaupunkiin. Siellä meillä on tapaaminen (tai jälleennäkeminen) jonkun hyvin erityisen henkilön kanssa... mutta sen jätän hieman myöhemmäksi. Pane siis muistiin vielä yksi vireillä oleva aihe", Sofia sanoi silmää vinkaten.

Mikael vastasi silmäniskuun ja kuunteli tarkkaavaisesti, kun hän jatkoi.

"Tällä hetkellä olemme ottaneet huomioon, jos laskelmani pitävät paikkansa, noin 619 maailmaa. Mutta siinä ei ole vielä kaikki: tämän pyhiinvaelluksen aikana paikallisuniversumimme rajoissa olemme asuttaneet noin 570 erilaista kehoa, joista jokainen on vähemmän aineellinen ja vähemmän tiheä kuin edellinen. Muistakaa, että olemme siirtymässä fyysisestä ruumiista henkiseen, emmekä voi tehdä äkillisiä hyppäyksiä. Kun meidän on aika käydä läpi jokin näistä muutoksista, siirrymme eräänlaiseen unitilaan, josta heräämme uudessa kehossamme ja jatkamme pitkän matkamme seuraavaan maailmaan."

"Mutta jos siirrymme maailmasta toiseen nukkuessamme, jonkun on vietävä meidät sinne. Eikö?"

"Juuri niin. Loppuvaiheessa pystymme liikkumaan itse maailmasta toiseen. Mutta alussa meitä on kuljetettava. On olemassa enkeleitä, jotka on erityisesti suunniteltu ja omistettu tähän tehtävään."

Mikael nyökkäsi sanomatta mitään. Se oli ensimmäinen kerta, kun Sofia oli maininnut enkelit. Siihen asti Mikael oli pitänyt niitä kristillisen mytologian kauniina hahmoina, vaikka hän muisti uskoneensa, että ne olivat oikeita olentoja, kun hän oli pieni, luultavasti uskonnollisen kasvatuksensa vuoksi. Hän painoi mieleensä kysyä Sofialta lisää enkeleistä.

"Jatketaan siis matkaamme paikallisuniversumin pääkaupungista. Nyt henkiolentoina siirrymme superuniversumin piensektorilla sijaitsevaan maailmojen kehään. Kuljemme näiden seitsemän harjoitussfäärin läpi, ennen kuin saavumme piensektorin pääkaupunkiin. Piensektorin pääkaupungista siirrymme maailmojen järjestelmään, joka muodostaa yhden superuniversumin kymmenestä suursektorista. Sitten kuljemme näiden seitsemänkymmenen maailman koulujen läpi, ennen kuin saavumme sen pääkaupunkiin."

Sofia piti tauon. Mikael yritti kuvitella, mikä olisi seuraava askel.

"Jos välittömästi sen yläpuolella oleva yksikkö on superuniversumi, niin oletan, että seuraava askel olisi mennä tuohon pääkaupunkiin", nuori mies uskaltautui.

"No, kumma kyllä, se ei toimi niin", Sofia vastasi. "Kun olet saanut koulutuksesi valmiiksi suursektorilla, superuniversumissa on vielä yhdeksän muuta, jotka odottavat sinua."

"Tarkoitatteko, että ne kaikki on läpäistävä?" Mikael kysyi melko yllättyneenä.

"Kyllä, mutta ei tyhjentävästi. Kuvittelen, että vain suursektoreiden pääkaupungit ja korkeintaan niiden ympärillä pyörivät sfäärit on käytävä läpi."

"Ah, niin hyvä", Mikael huokaisi helpotuksesta, vaikka hän tajusi heti, että jäljellä oli vielä valtava määrä maailmoja, joiden läpi piti kulkea. Häneltä ei puuttuisi paikkoja, joissa hän voisi vierailla!

"Kun olet noussut kaikkien superuniversumin tärkeimpien sektoreiden läpi, kyllä, menet pääkaupunkiin", Sofia jatkoi. "Eikä tämä pääkaupunki tietenkään ole poikkeus, sitäkin ympäröi satelliittimaailmojen kehä, jonka läpi meidän on kuljettava koulutusmatkallamme. Vierailtavia maailmoja on

neljäsataa yhdeksänkymmentä, ennen kuin saavumme pääkaupunkiin", hän lisäsi hymyillen.

Jälleen kerran Mikael päästi hämmästyneen vihellyksen.

"Ajattele, ettei ole mitään kiirettä, Mikael. Meillä on koko ikuisuus edessämme, ja jokaisella maailmalla, jonka läpi kuljemme, on paljon opittavaa ja tarjottavaa meille", Sofia kommentoi.

"Kyllä, olet oikeassa", Mikael myönsi. "Mutta se, mikä meitä odottaa, kuulostaa merkittävältä."

"Se on kyllä merkittävää", Sofia oli samaa mieltä. "Vaikka se ei ole vielä kaikki, sillä superuniversumin pääkaupungista astumme ylöspäin..." Sofia piti dramaattisen tauon odottaen, että Mikael lopettaisi lauseen.

Mikael epäröi muutaman sekunnin ajan, olisiko kyseessä jäljellä olevat superuniversumit vai täydellinen maailmankaikkeus. Lopulta hän vastasi. "Täydelliseen universumiin?"

"Juuri niin! Se on suuri askel, ajasta ikuisuuteen. Tämä matka on erilainen kuin aiemmat. Se on tehtävä yksin. Tähän asti olemme aina matkustaneet ja harjoitelleet ryhmissä. Mutta tästä eteenpäin harjoittelu tapahtuu yksilöllisesti."

Mikael nyökkäsi samalla, kun hänen mielikuvituksensa leijui kaukana. Hän yritti kuvitella, millaisia nuo täydelliset maailmat olisivat. Hän yritti kuvitella suurimman mahdollisen kauneuden ja loiston, mutta jo sitä tehdessään hänellä oli tunne, ettei hän voisi mitenkään tehdä sille oikeutta.

"Aivan kuten silloin, kun saavuimme ensimmäiseen maailmaan fyysisen kuolemamme jälkeen, heti kun saavumme täydelliseen universumiin, saamme pitää pitkän loman ja tehdä mitä haluamme: vierailla vanhojen ystävien luona, katsella ympärillemme, missä olemme, tehdä retkiä. Meidän on tarpeen ottaa hieman vapaa-aikaa ennen pyhiinvaelluksemme jatkamista. Sitäkin enemmän, kun otetaan huomioon, että edessämme on kulku täydellisen maailmankaikkeuden jokaisen maailman läpi."

"Ja kuinka monta niitä on?" Mikael tiedusteli. Hän ei muistanut maailmojen lukumäärää (tai oliko Sofia koskaan maininnut sitä).

"Taisin kertoa sinulle, kun puhuimme siitä, miten tuo universumi on järjestetty", Sofia vastasi. "Siinä on miljardi maailmaa."

"Hyvänen aika!" Mikael huudahti. "Matka läpi superuniversumin oli kuin kävelyretki puistossa tuohon verrattuna."

"Totta!" Sofia oli samaa mieltä. "Miljardit maailmat on järjestetty seitsemään samankeskeiseen kehään, jotka ympäröivät Paratiisia. Saavumme

täydelliseen maailmankaikkeuteen seitsemännellä ja uloimmalla kehällä. Sitten kuljemme kaikkien tuon piirin planeettojen läpi, ennen kuin siirrymme välittömästi tuon piirin sisällä olevaan piiriin. Ja niin edelleen, kunnes saavumme sisimmän piirin viimeiseen maailmaan."

Tässä vaiheessa Sofian selitystä Mikael oli avoimesti hämmästynyt. "Kuka sanoi, että taivas on tylsä?" nuori mies kysyi. Ja hän lisäsi: "Jollekin, joka pitää matkustamisesta yhtä paljon kuin minä, tuolla puolen tulee olemaan ihanteellista!"

Sofia nauroi riemukkaasti. "En usko, että kyllästyt siihen", hän vastasi tietävästi hymyillen.

"Ei, en minäkään", Mikael vastasi hymyillen takaisin.

"Mutta matka ei kuitenkaan pääty siihen", Sofia jatkoi. "Kun olemme kulkeneet jokaisen täydellisen maailmankaikkeuden miljardin maailman läpi, meidän on vielä otettava toinen tärkeä askel. Paratiisi odottaa meitä!"

"Jos Paratiisi ei ole avaruudessa, eikä se ole paikka, miten voimme päästä sinne?" "Jos Paratiisi ei ole avaruudessa, eikä se ole paikka, miten voimme päästä sinne?" Mikael kysyi.

"Eräällä tavalla siirtymä on samanlainen kuin silloin, kun siirryimme yhdeltä sfääriltä toiselle siirtymämaailmasta. On erityisiä enkeleitä, jotka vievät nukkuvan henkemme Paratiisin rannoille. Emme voisi tietoisesti matkustaa paikkaan, jota ei ole olemassa ajassa tai avaruudessa."

"Toisin sanoen emme siis vapautu avaruuden ja ajan kahleista ennen kuin saavumme Paratiisiin."

"Aivan oikein."

"Minun on vaikea kuvitella, miten voisit elää ilman avaruutta tai aikaa, Mikael myönsi.

"On täysin normaalia, että se on sinulle vaikeaa, koska olemassaolomme on niin syvällä avaruudessa ja ajassa, ettemme voi kuvitella, miten voisimme elää niiden ulkopuolella. Saavuttuamme Paratiisiin olemme vapautuneet olemassaolostamme tämän suljetun avaruusverkon sisällä, vapautuneet ajan tunnelista, vaiheittaisuudesta. Elämme ikuisessa tässä ja nyt."

"Ja kun kerran olemme Paratiisissa, pysymmekö siellä ikuisesti?"

Sofia pudisti päätään. "Ei, Mikael, edes Paratiisi ei ole loppu. Kun olemme löytäneet ja tavanneet Jumalan, meillä on siellä tehtäviä. Tehtävät eivät ole kaikille samat. Jokainen kuolevainen kulkee samaa polkua kuin kaikki muutkin. Mutta itse asiassa jokainen polku tulee olemaan ainutlaatuinen, aivan kuten jokainen meistä."

Muutaman lyhyen sekunnin ajan he olivat hiljaa. Heidän ympärillään oli tavanomainen hälinä, mutta Mikael oli onnistunut sulkemaan sen pois. Hänen mielensä oli kaukana, tunnetun maailmankaikkeuden tuolla puolen.

"Aloitamme matkamme epätäydellisinä kuolevaisina maailmoissa, jotka ovat olemassa ajassa ja avaruudessa. Ja päädymme puhtaiksi ja täydellisiksi hengiksi, kiitos sen kokemuksen, jonka saamme luomakunnan valtavassa koulussa", Sofia tiivisti. "Mitä muuta meitä voisi odottaa? No, itse asiassa mahdollisuudet ovat loputtomat. Voimme palvella muita kuolevaisia, jotka lähtevät matkalleen. Voimme avustaa niitä olentoja, joiden tehtävänä on hallita jotakin luomakunnan osaa. Ja on olemassa vielä jännittävämpi mahdollisuus: meidät saatetaan lähettää auttamaan jonkin osan ulkoavaruuden suunnattomien alueiden hallinnoinnissa."

"Onko tuo se suhde ulkoavaruuteen, josta puhuit?" Mikael kysyi.

"Kyllä", Sofia vastasi. "Me kuolevaiset, jotka olemme täydellistymässä, tulemme olemaan ulkoavaruuden asukkaille sitä, mitä täydellisen maailmankaikkeuden asukkaat ovat meille. Meistä tulee sellaisen täydellisyyden ilmentymiä, jota heillä ei ole luonnostaan, ja he voivat oppia siitä meidän kauttamme."

Mikael venytti raajojaan, hengitti syvään ja uloshengitti nautiskellen.

"Kuulostaa hyvältä tuo matka", nuori mies sanoi hymyillen. "Milloin me lähdemme?"

Sofia nauroi kovaa. Mikaelille tuli mieleen, että vaikka Sofia vaikutti melko iäkkäältä, hänen henkensä oli täynnä energiaa ja elinvoimaa.

"Matka, rakas Mikael, on jo alkanut", hän vastasi.

8

Sekä Mikaelilla että Sofialla oli sitoumuksia, joten kului muutama päivä, ennen kuin he pystyivät jatkamaan keskustelua. Se antoi Mikaelille aikaa miettiä kaikkea, mistä he olivat puhuneet. Mitä enemmän hän kävi läpi Sofian selityksiä päässään, sitä enemmän hän ymmärsi niiden järkeä; maailmankaikkeuden järjestäytyminen, lihasta ja verestä tehtyjen kuolevaisten kohtalo, luomiskertomus.

Ennen kaikkea Mikael tiesi, että hänellä oli vielä paljon kerrottavaa. Hänellä oli vielä paljon kysymyksiä, joihin hänen oli vastattava. Sinä päivänä, kun he tapasivat aloittaakseen keskustelunsa uudelleen, hän toivoi, että Sofia tarttuisi aloitteeseen ja päättäisi itse, mistä he puhuisivat.

Iltapäivällä oli satanut tyypillinen kesäsade. Puiston penkit olivat märkiä ja maa oli täynnä lätäköitä. He päättivät suunnata läheiseen kahvilaan kahville. Kahvila oli pieni ja viihtyisä. Pehmeä, haalea valo sisällä kutsui keskustelemaan. Mikael huomasi hieman yllättyneenä, että siellä oli pieni hylly, jossa oli kirjoja, joita asiakkaat saivat ottaa ja lukea mielensä mukaan. Hän lupasi itselleen, että toisi Elenan tänne jonain päivänä.

Kun heidän kahvinsa oli tuotu pöytään, ja lyhyen kohteliaisuuksien vaihdon jälkeen Sofia sanoi: "Viime päivinä olemme matkustaneet ulkoavaruuden halki. Nyt on siis aika palata maan pinnalle ja puhua hieman omasta planeetastamme, eikö totta?"."

"Sovittu."

Sofia viivytteli muutaman sekunnin ennen kuin aloitti ja esitti sitten kysymyksen. "Miten luulet elämän syntyneen tällä planeetalla, Mikael?"

Mikael vastasi nopeasti: "Kuten sanoin sinulle muutama päivä sitten, minun on vaikea uskoa, että elämä voisi syntyä vain sattumalta. Vaihtoehtoinen selitys on siis se, että on oltava suunnittelija."

"Kyllä, meillä on suunnittelija", Sofia vastasi. "Mutta miten elämä syntyi? Evoluution vai luomisen kautta?"

Mikael oli hetken aikaa hiljaa, mietteliäänä. Kysymyksessä tuntui olevan jotakin petollista, ja hän teki tunteistaan selvää Sofialle. "Ja miksi sen täytyy olla jompikumpi? Eikö ole mahdollista, että se voisi olla molempia asioita samaan aikaan?"

"Juuri niin", Sofia suostui leveästi hymyillen. "Osuit naulan kantaan. Ei ole mitään järkeä kiistellä siitä, onko elämä syntynyt evoluution vai luomisen ansiosta, koska molemmilla oli merkitystä elämän kehityksessä. Tiedätkö mitä, Mikael? Elämä ei synny sattumalta jollekin planeetalle. Se istutetaan."

"Mitä tarkoitat sillä?" Mikael kysyi yllättyneenä.

"Tarkoitan, että kun planeetalle on kehittynyt sopivat fyysiset olosuhteet, 'joku' istuttaa planeetalle elämää ja huolehtii sitten siitä, että prosessi jatkuu."

"Vau", Mikael sanoi raapien päätään. "Lopulta ne ihmiset, jotka sanovat, että maan ulkopuoliset ihmiset loivat meidät, ovat oikeassa."

"Sanomalla, että maan ulkopuoliset ihmiset loivat elämän Maahan, yksinkertaistaisimme asioita liikaa", Sofia vastasi arvoituksellisesti.

Mikael odotti, että Sofia kertoisi tarkemmin. Hän otti ensin muutaman kulauksen.

"Elämä...", hän sanoi kuin puhuisi itsekseen. "Oletko pysähtynyt miettimään, mitä elämä on? Mikä erottaa elottoman elämän elävästä aineesta? Vielä nykyäänkään tiedemiehet eivät ole aivan varmoja siitä, mihin raja vedetään. Onko virus elävä olento? Monella tapaa se ei ole, se tarvitsee eläviä soluja selviytyäkseen, mutta siitä huolimatta se lisääntyy ja mutatoituu... aivan kuten elävät organismit."

Mikael tuijotti häntä tuskin räpäyttäen silmiään.

"Elämä ympäröi meitä, mutta me emme voi luoda sitä. Emme voi antaa elämää kuolleelle aineelle. Voimme ylläpitää sitä, voimme ottaa sen pois, mutta emme voi antaa sitä elottomalle ruumiille. Elämä, Mikael, on yksi maailmankaikkeuden suurimmista salaisuuksista meille kuolevaisille."

"No, mitä sanoisit, että elämä on?" Mikael kysyi.

"Tiedän, ettei se kuulosta kovin tieteelliseltä, mutta määrittelisin elämän henkiseksi tuulenvireeksi, Sofia vastasi hymyillen. Sitten hän lisäsi. "Se on

tuuli, jonka synnyttää henki, ja vain henki. Tämä puuskainen henki läpäisee luomakunnan, jossa elämme. Se säilyy, jopa tietyn kemiallisen reaktiosarjan jälkeen, aineellisen olennon sydämessä. Tämä elämänpuuska, tämä hengellinen tuulenvire, kun se poistuu kehosta, palaa takaisin lähteeseen, josta se tuli."

Mikael oli ällistynyt. Hän ei ollut koskaan ajatellut, että elämää voisi ajatella tuolla tavalla. Se ei kuulostanut kovin tieteelliseltä, mutta tiede ei ollut koskaan päässyt kovin pitkälle elämän alkuperän ja luonteen ymmärtämisessä.

"Mutta palataanpa elämän istuttamiseen", Sofia jatkoi. "Kerroin sinulle, että 'joku', kutsumme heitä 'puutarhuriksi', kylvää elämää planeetalle. Nämä puutarhurit pitävät silmällä kehittyviä planeettoja. He pitävät huolta siitä, että istutetut elämän siemenet selviytyvät ja kasvavat. Lisäksi he voivat muuttaa fyysistä ympäristöä niin, että se suosii elämän kehittymistä. Alussa kaikki elämä on yksisoluista, kuten tiedemiehemme ovat hyvin selittäneet. Yksisoluisia eliöitä on olemassa vielä nykyäänkin. Kukapa ei olisi lukenut oppikirjoissaan ameeboista ja levistä?"

"Miten evoluutio siis toimii? Onko se myös puutarhureiden ansiota?"

"Ei, Mikael. Heidän kylvämässään elämässä on potentiaalia, mutta se aktivoituu vain oikeissa ympäristöolosuhteissa. Kun muutos tuotetaan oikeissa olosuhteissa, syntyy jotain uutta, joka on monin tavoin radikaalisti erilainen kuin alkuperä, niin sanotusti suuri harppaus."

Mikael pudisti päätään. "En ymmärrä lainkaan", hän myönsi. "Mikä se hyppy tarkalleen ottaen on?"

"Vaikka se näyttää mahdottomalta, vanhoista lajeista syntyy uusia lajeja."

Mikael teki kasvot, jotka ilmaisivat hänen epäuskonsa.

"Silti ei ole vain edistystä, vaan joskus asiat menevät myös taaksepäin", Sofia korosti. "Esimerkiksi meidän planeetallamme tapahtui odottamaton virusten ja bakteerien kehitys, se oli takapakkia, jota ei ollut tarkoitettu yksisoluisille organismeille. Myös nykyiset kädellisemme ovat taka-askel hominideistä."

"Pystyn ymmärtämään taaksepäin suuntautuvia liikkeitä", Mikael sanoi. "Mutta hyppäykset... Minun on todella vaikea ymmärtää, miten laji voi syntyä toisesta ilman välivaiheita."

"Välivaiheita ei ole", Sofia vastasi. "Ainakaan todella tärkeiden muutosten kohdalla. Ei ole puuttuvia lenkkejä. Sitä on vaikea ymmärtää, mutta niin tapahtuu. Tai ainakin niin on tapahtunut... menneisyydessä."

"Menneisyydessä? Tarkoittaako se, että evoluutiota ei enää tapahdu?"

"Uusia lajeja ei enää ilmesty, jos sitä tarkoitat", Sofia vastasi. "Itse asiassa evoluutio kulkee omaa polkuaan, elävän materiaalin potentiaali toteutuu, kun ympäristöolosuhteet ovat sopivat... mutta tulee hetki, jolloin prosessi päättyy. Ja juuri silloin 'astuu näyttämölle' aivan erityinen laji. Suokaa anteeksi sanonta", Sofia naurahti.

"Ja mitä lajia se on?" Mikael kysyi, vaikka hän kuvitteli jo tietävänsä vastauksen.

"Ihminen", Sofia vahvisti. Hän otti toisen kulauksen kahvistaan, joka oli jo alkanut jäähtyä.

"Ihminen", Mikael toisti omiin ajatuksiinsa uppoutuneena.

"Ihminen on erityinen laji", Sofia jatkoi. "Muinaisista ajoista lähtien viisaat ovat erottaneet ihmiset eläimistä, koska ihmisillä on sielu, kun taas eläimillä ei ole. Ja se pitää paikkansa, vaikka asiaan liittyy paljon muutakin. Ihmisolennot ovat tietoisia identiteetistään; jokainen meistä tietää, että olemme erilaisia kuin muut lajimme jäsenet. Ja meillä on vapaa tahto - me toimimme sen mukaan, miten näemme tulevaisuuden tilanteet. Olemme sopeutuneet ympäristöön huonommin kuin eläimet, mutta toisaalta se tekee meistä riippumattomampia ympäristöstä. Lisäksi meillä on suurin kyky mukauttaa ympäristöä omiin tarpeisiimme. Olemme myös ainoat, jotka pystyvät tuntemaan Jumalan."

"Toisin sanoen, me olemme luomakunnan kuninkaita", Mikael totesi.

Sofia päästi yhden lyhyistä naurahduksistaan. "Niin, vaikka käyttäydymme usein kuin luomistyön tyrannit." Hän lisäsi: "Tosiasia on, että kun planeetalle ilmestyy olento, jolla on vapaa tahto, olento, joka kykenee tekemään päätöksiä tulevien tilanteiden perusteella, asiat eivät ole enää koskaan entisellään."

"Mitä siitä hetkestä lähtien tapahtuu?"

"Kuten aiemmin mainitsin, uusia lajeja ei enää ilmesty sen jälkeen. Elämän potentiaali ei tee enää yhtään harppausta. Puutarhureiden on vetäydyttävä näyttämöltä. He eivät voi enää manipuloida fyysistä ympäristöä. Siitä hetkestä lähtien elämän on seurattava omaa kulkuaan."

"Mutta miksi?"

"Koska vapaa tahto on pyhä, rakas Mikael", Sofia vastasi leveästi hymyillen. "Ihmiset ovat siitä hetkestä lähtien vastuussa siitä, mitä planeetalla tapahtuu. Ja siihen sisältyy vastuu muista elävistä olennoista, jotka jakavat heidän maailmansa."

Mikael pysyi hiljaa ja tuijotti mietteliäästi kahvinsa jäänteitä; hän oli juonut sen loppuun jo kauan sitten. Kaikki tämä oli hänelle uutta, ja hän tarvitsi aikaa sulatella sitä.

"Eli ihmisten ja apinoiden välillä ei ole mitään puuttuvaa linkkiä?" hän kysyi pitkään.

Sofia pudisti päätään. "Ei, Mikael. Kadonneen linkin etsiminen on turhaa. Sitä ei koskaan löydetä. Kädellisiä tai ihmisiä, niitä löydetään, mutta ei koskaan mitään välitilaa. Joko ihmisellä on vapaa tahto tai sitten ei. Vapaan tahdon lahjakkaat ihmiset nousivat hyppäyksellä kädellisten suvusta. Ja kädellisillä ei sitä ole. Heidän esi-isänsä olivat älykkäämpiä kuin muut lajinsa jäsenet, mutta lopulta he olivat vain kädellisiä."

"Se on uskomatonta", Mikael mutisi melkein itsekseen. "Luuletko, että tiedemiehet löytävät jonain päivänä tuon mahdollisuuden luoda uusia lajeja toisista, erilaisista lajeista?"

"Epäilen sitä", Sofia vastasi epäilevästi. "Muista, että se potentiaali loppui tuhansia vuosia sitten, ja lopun alku tapahtui, kun ihminen ilmestyi. "Joka tapauksessa", hän lisäsi mietteliäänä, "on mahdollista, että on olemassa pienempiä potentiaaleja, jotka odottavat hetkeään toteutua."

"Ja... miten ihmislajit ovat saaneet alkunsa?" Mikael kysyi. Biologia oli aihe, joka oli aina kiinnostanut häntä. "Sanot, että se syntyi yhtäkkiä, mutta... kuinka monta ihmistä syntyi samaan aikaan kädellisten joukosta?"

"Todellisuudessa se oli vain pari. Tarkalleen ottaen kaksoset."

Mikael oli muutaman sekunnin ällistynyt. "Kaksoset?" hän toisti.

"Kyllä", Sofia vahvisti. "Ihmiskunta sai alkunsa kaksosista, jotka jälkeläistensä kautta synnyttivät ihmislajin kehityksen."

"Vau", Mikael kommentoi. "Ja kun ajattelee, että insesti on nykyään tabu."

"Niinhän se on nykyään", Sofia uskaltautui. "Kun uusi laji aloitetaan, uusi suku, veljien ja siskojen pariutuminen on ainoa tapa, jolla uusi suku voi jatkua. Ihmisen kohdalla geneettinen etäisyys kädellisten ja ihmisten välillä ei ollut niin ylitsepääsemätön kuin nyt. Alussa ihmiset, kaksosten suorat jälkeläiset, lisääntyivät keskenään. Mutta ajan myötä monet ihmiset sekoittuivat kädellisten kanssa, jolloin syntyi takapajuisia kansoja. Niiden lisääntymisen ja takapajuisempien kädellisten suuremman eloonjäämisasteen vuoksi ero kasvoi, ja lopulta sekoittuminen ei ollut enää mahdollista."

Mikael käytti hyväkseen sitä, että tarjoilija oli lähellä, ja pyysi toisen kahvin. Sofia tilasi appelsiinimehun ja heidän keskustelunsa jatkui.

"Mutta ihmisrodun sisällä oli toinenkin tärkeä muutos, joka tapahtui noin puoli miljoonaa vuotta lajin ensimmäisen esiintymisen jälkeen", Sofia jatkoi. "Se oli, voisimme sanoa, viimeinen harppaus. Värilliset rodut ilmestyivät, yhdestä ainoasta parista."

"Tuosta vain?" Mikael huudahti hämmästyneenä. "Hitto, minulla ei ollut koskaan ollut mitään käsitystä rotujen alkuperästä... Mutta en olisi ikinä voinut kuvitella, että ne kaikki ilmestyivät samaan aikaan, ja vieläpä samassa suvussa."

"No, niinhän siinä näköjään kävi. Yhdellä pariskunnalla oli erivärisiä lapsia. Ennen kuin kysyt minulta miksi, sanoisin, että ihmisroduilla on erilaisia kykyjä ja ominaisuuksia, ja että kaikki rodut edistävät lajin yleistä kehitystä, kun ne sekoittuvat. Siitä huolimatta sekoittumista ei saisi tehdä ihan miten tahansa, vaan vain kunkin rodun parhaimmistoa."

Mikael katsoi häntä epäilevästi.

"Tiedän, että se, mitä aion sanoa, ei kuulosta poliittisesti korrektilta", Sofia jatkoi, aivan kuin hän olisi osannut lukea Mikaelin ajatuksia. "Mutta totuus on usein poliittisesti epäkorrekti. Ei, Mikael, kaikki ihmiset eivät ole tasa-arvoisia. Me jaamme saman polun ja meillä kaikilla on samat mahdollisuudet henkisellä alueella. Mutta, rakas ystäväni, aineellisessa maailmassa... se on eri asia. Kun se, mikä on ylivertaista, yhdistyy ylivertaisen kanssa, laatu säilyy. Jos ylempiarvoinen yhdistyy alempiarvoisen kanssa... muutaman sukupolven aikana laatu laskee."

Mikael aikoi sanoa jotain, mutta lopulta hän ei sanonut mitään. Hänestä näytti siltä, että he olivat liukkaalla tiellä, ja toisaalta hän muisteli monia hirmutekoja, joita oli tehty menneisyydessä muka ylivertaisten kansojen nimissä.

"Luulen, että tätä on vaikea sulattaa", Mikael myönsi ja pudisti päätään. "Mutta olen silti valmis seuraamaan päättelyäsi loppuun asti."

"Se on rohkea asenne", Sofia sanoi ilmeisen tyytyväisenä. "Puhutaan siitä aiheesta lisää. Mutta olen unohtanut mainita erään hyvin tärkeän yksityiskohdan elämän kehittymisestä planeetallamme. Jotain, joka selittää osittain, miksi maailmamme on sellainen kuin se on."

Mikael rohkaisi häntä eleellä jatkamaan.

"Puutarhurilla on lupa tehdä kokeita elämän kanssa yhdellä planeetalla kymmenestä. Siksi näitä planeettoja kutsutaan desimaaliplaneetoiksi. No niin, meidän planeettamme on yksi niistä."

"Ja mitä se tarkoittaa?" Mikael kysyi kulmakarvojaan kohottaen.

"Se tarkoittaa, että planeetalla on mahdollisuus poiketa normaalista kurssista", Sofa vastasi. "Normaalisti kokeet ovat kontrolloituja; testejä tehdään tietyillä kemiallisilla reaktioilla esimerkiksi sairauksien parantamiseksi. Ehkä, kuten meidän maailmassamme, ilmestyy eräänlainen ei-plasentaalinen nisäkäs, nisäkkäitä, jotka kuolevat sukupuuttoon, elleivät ne pysty sopeutumaan ympäristöön. Joitakin kokeita on tehty myös ihmislajilla. Normaaleilla planeetoilla eri rodut ilmestyvät yksi kerrallaan tietyn järjestyksen mukaan. Meidän maailmassamme kaikki rodut ilmestyivät kerralla ja samassa perheessä. Oli myös toinenkin variaatio; normaaleissa maailmoissa vapaa tahto ilmestyy värillisten rotujen mukana. Meidän maailmassamme vapaa tahto ilmestyi ensimmäisten ihmisten mukana, peräti puoli miljoonaa vuotta tavallista aikaisemmin."

"Se tarkoittaa siis, että desimaaliplaneetat ovat luonteeltaan monimutkaisempia", Mikael kommentoi.

"Se on todennäköistä. Mutta ne ovat myös viihdyttävämpiä", hän sanoi silmää vinkaten.

9

Kahvilasta poistuttuaan Mikael ja Sofia sopivat tapaavansa seuraavana päivänä. Tuona yönä oli erityisen kuuma ja kostea, eikä Mikael voinut lakata kerta toisensa jälkeen käymästä päässään läpi sitä, mitä Sofia oli sanonut elämän ja ihmisen alkuperästä. Vaikka hän ei ollutkaan täysin hyväksynyt Sofian selitystä, ajatus siitä, että tiedemiehet tiesivät hyvin vähän alkuperästämme ja olivat lähes täysin hölmöjä sen totuuden suhteen, oli jäänyt hänen mieleensä (hän oli itse asiassa vakuuttunut siitä). Ilmeisesti totuus oli jäänyt tiedemiehiltä ja tutkijoilta huomaamatta, koska he eivät olleet osanneet tulkita oikein sitä, mitä oli löydetty. Ja koska osa siitä, mitä he löysivät, ei sopinut mihinkään ennakkoon laadittuihin teorioihin. Yksi asia oli Mikaelille selvä: kautta historian oli monia elämän mysteerejä, joille ei näyttänyt löytyvän selitystä.

Mikael ajatteli, että olisi hyvä idea jatkaa tarinaa siitä, kun eri rodut ilmestyvät. Hän oli utelias, mitä Sofia voisi sanoa aiheesta.

"Haluatko, että jatkan ihmiskunnan historiaa?" Sofia kysyi, kun he olivat istuutuneet tyhjälle puistonpenkille. "Ymmärrät varmasti, etten voi olla erityisen yksityiskohtainen, mutta voin kertoa sinulle pari asiaa joistakin tapahtumista, tapahtumista, jotka vaikuttivat jollain tavalla planeetan tulevaisuuteen."

"Jatka vain, olen kuulolla", Mikael sanoi hymyillen, kun he asettuivat istumaan penkille.

"Hyvä on, aloitetaan", Sofia sanoi kuin rohkaistakseen itseään. "Kun kuusi värillistä rotua ilmestyi, tapahtui tärkeä tapahtuma: maailman asioiden johtamisesta vastaavan henkilön saapuminen."

"Mitä nyt?" Mikael kommentoi. "Maailman kuningas?"

"Kutsutaan häntä prinssiksi", Sofia sanoi hymyillen.

"Hyvä on. Prinssi sitten."

"Prinssit ovat olentoja, joita ihmiset eivät voi nähdä", Sofia jatkoi. "Mikä tarkoittaa, että heidän mukanaan on oltava olentoja, jotka näkyvät ihmisten silmille. Nämä olennot, joita kutsumme ruhtinaan sauvaksi, ovat linkki ruhtinaan ja planeetan asukkaiden välillä. Esikunnan jäsenet vastaavat koulujen luomisesta ja johtamisesta, joissa ihmisille opetetaan kaikenlaista kehoon, mieleen ja henkeen liittyvää."

"Jos esikunnan jäsenet ovat näkyvissä, voimmeko olettaa, että hekin ovat ihmisiä kuten me?"

"Kyllä, mutta meidän on hiukan tarkennettava määritelmäämme", Sofia vastasi. "Prinssin esikunta koostuu kaltaisistamme kuolevaisista, jotka ovat syntyneet kaltaisillamme planeetoilla, mutta he ovat jo saavuttaneet järjestelmän pääkaupungin matkallaan Paratiisiin. He ovat ilmoittautuneet vapaaehtoisiksi auttamaan kaltaisiaan kuolevaisia, mutta aina planeetalla, joka on erilainen kuin heidän kotiplaneettansa. Koska heillä ei ole enää fyysistä ruumista - he jättivät ruumiinsa kotiplaneetalleen kuollessaan - heidän on hankittava toinen. Puutarhurit vastaavat tästä asiasta. He luovat miesruumiita niille, jotka ovat aiemmin syntyneet miehinä, ja naisruumiita niille, jotka ovat syntyneet naisina."

Mikael nyökkäsi. Tämä oli hänelle täysin uutta, ja hän tunsi valtavaa kiinnostusta tätä tuntematonta tarinaa kohtaan.

"Voisimmeko jonain päivänä kuulua prinssin esikuntaan?" Mikael kysyi.

"Totta kai, jos niin haluatte ja jos tarjouksenne vapaaehtoiseksi hyväksytään", Sofia vastasi. "Se olisi lisäkokemus, joka olisi osa keskeistä koulutustasi. Sinulla on aina edessäsi ikuisuus, jonka aikana voit jatkaa matkaasi ylöspäin ja sisäänpäin Paratiisiin."

Mikael kallisteli päätään mietteliäästi. "On siis mahdollista palata toiseen aineelliseen maailmaan ruumiin kanssa, vaikka se ei olekaan oma maailmasi", hän sanoi itsekseen.

"Prinssi ja hänen esikuntansa valitsevat paikan ja rakentavat sinne kaupungin. Siitä tulee maailman pääkaupunki, sivilisaation keskus." Sofia jatkoi: "Meidän tapauksessamme tuo pääkaupunki oli jokin paikka Mesopotamiassa, tarkkaa sijaintia ei tiedetä.

"Jonkin aikaa prinssi ja hänen seuraajansa vastasivat ihmisten kulttuurisesta kohottamisesta. Ja aika, josta puhumme, on kivikausi.

"Edistyminen oli hidasta mutta tehokasta, kuten yleensä. Oli asioita, joita alkukantaisten esi-isiemme oli vaikea käsittää, ja toisia asioita he omaksuivat helposti. Kolmensadantuhannen vuoden ajan kaikki meni suunnitelmien

mukaan, kunnes tapahtui jotain, joka muutti radikaalisti tapahtumien kulkua."

"Ja mitä tapahtui?" Mikael kysyi nyt hyvin tarkkaavaisena.

"Prinssi sai vieraan. Se oli samantyyppinen olento kuin hän itse, jonka nimi on sinulle hyvin tuttu." Sofia piti muutaman sekunnin dramaattisen tauon herättääkseen Mikaelin uteliaisuuden ja sanoi sitten lopulta yksinkertaisesti: "Saatana."

Mikael melkein putosi puiston penkiltä. "Mistä sinä puhut?" nuori mies pamautti epäuskoisena. "Puhutko sinä paholaisesta?"

"Ei, Mikael", Sofia vastasi rauhallisesti. "Puhun Saatanasta, ja voit olla varma, ettei hänellä ollut niitä pirullisia piirteitä, joita hänestä on esitetty. Itse asiassa hän ei ollut myöskään enkeli. Hän oli olento, joka on hieman ylempänä hierarkiassa kuin missä me nöyrät kuolevaiset olemme."

Syntyi lyhyt hiljaisuus, ennen kuin Sofia jatkoi tarinaansa. "Saatana oli jonkun sellaisen henkilön apulainen, jonka nimi on myös sinulle tuttu: Lucifer."

"Mutta eivätkö ne ole vain kaksi nimeä samalle olennolle?" Mikael kysyi vielä yllättyneempänä kuin oli ollut Sofian vastauksesta hänen edelliseen kysymykseensä.

"Ei, Mikael. Pelkäänpä, että me kaikki olemme hirveän sekaisin pahan nimistä. Lucifer ei ollut enempää eikä vähempää kuin järjestelmämme hallitsija. Muistutan, että järjestelmässä on enintään tuhat asumiskelpoista maailmaa. Saatana oli Luciferin oikea käsi. Hän sai alkunsa samassa järjestyksessä kuin Lucifer. Tämä olentoluokka on luotu ja koulutettu maailmojen sekä järjestelmien hallitsijoiksi ja hallinnoijiksi."

"Langennut enkeli..." Mikael mutisi kuin itsekseen.

"No, tuo nimi on vain puoliksi oikea", Sofia huomautti, "koska on totta, että hän putosi, mutta hän ei ollut enkeli. Kyllä, Lucifer sortui erehdykseen, mutta pahinta siinä on se, että hän pysyi siinä pitkään sen jälkeen, kun hän tajusi tehneensä väärin. Mutta minusta olisi parempi, jos ennen kuin jatkamme maailmamme historiaa, kertoisin sinulle hieman Luciferista ja hänen virheestään."

"Lucifer oli loistava persoonallisuus, joka antoi oman loistonsa häikäistä itsensä. Jossain vaiheessa hän alkoi hautoa kumouksellisia ajatuksia siinä määrin, että hän lopulta kapinoi luojaansa vastaan. Hän meni niin pitkälle, että hän sanoi, ettei Jumalaa ollut olemassa, että Jumala oli tarina, jonka muut hallitsijat olivat keksineet korkeammalta organisaatiossa pitääkseen yllä valtaansa kaikkiin muihin olentoihin nähden."

"Väite 'Jumala on illuusio' kuulostaa minusta hyvin tutulta", Mikael kommentoi. Hän oli kuullut sen niin monta kertaa niiltä, jotka tunnustivat, etteivät usko Jumalaan.

"Kyllä, nykyään monet ihmiset sanovat, että Jumala on heikkojen mielten itsepetos, jotka tarvitsevat uskoa ylivertaiseen olentoon, tai jopa mielikuvitusta, jota papisto ruokkii ihmisten mielen hallitsemiseksi."

"Palatakseni takaisin Luciferiin, hän päätyi julistamaan kapinan järjestelmän sydämessä tavoitteenaan saada kaikki maailmojen prinssit liittymään häneen. Kun hän saapui planeetallemme, hän tapasi prinssimme, ja prinssimme päätti liittyä kapinaan."

Sofia piti tauon ennen kuin jatkoi. Hymy, joka oli valaissut hänen kasvonsa muutama minuutti aiemmin, oli kadonnut. Nyt hänen ilmeessä oli ripaus surullisuutta.

"Seuraukset maailmallemme olivat katastrofaaliset. Tuhansien vuosien edistysaskeleet menetettiin lyhyessä ajassa. Ne rohkaisivat silloisia ihmisiä käyttämään vapauttaan, joka ei itse asiassa ollut vapautta vaan irstailua. Syntynyt kaaos ja tuho olivat seurausta siitä, että ei ymmärretty, mitä vapaus todella on. Yleisesti ottaen voisi sanoa, että ihmiskunta meni taaksepäin, melkein sinne, missä olimme ennen prinssin saapumista. Tämä oli seurausta siitä, että evoluutio haluttiin korvata vallankumouksella, että haluttiin nopeuttaa prosessia, joka tarvitsi paljon enemmän aikaa."

"Siinä se on. Puu, joka oli meidän nuori maailmamme, alkoi kasvaa vääntyneenä, vaikka se oli tuskin enemmän kuin taimi. Tavallisella planeetalla prinssi olisi saavuttanut asioita, joita ei ole vieläkään tapahtunut meidän planeetallamme. Esimerkiksi yhteisen kielen."

"Onneksi osa esikunnasta pysyi uskollisena ylemmille hallitsijoille. Kaikkea ei menetetty. Nuo uskolliset jäsenet onnistuivat säilyttämään sivilisaation liekin planeetalla. Ei tietenkään samalla tavalla kuin olisi tapahtunut, jos kaikki olisi mennyt suunnitelmien mukaan."

Mikael nyökkäsi hiljaa, samalla kun hänen mielessään vilisi. "Ajattelen koko ajan sitä, mitä kutsuit prinssin 'sauvaksi'", hän sanoi viimein. "Se on outoa, koska ylivertaisia miehiä esiintyy monien eri sivilisaatioiden myyteissä, 'jumalia', jotka sekoittuvat ihmisten kanssa ja luovat jättiläisten rodun."

Sofia nyökkäsi hymyillen. "Se on totta. Kertomukset tapahtuneesta ovat säilyneet, mutta vääristyneessä muodossa. Nämä vääristymät johtuvat ajan kulumisesta ja hienovaraisista suullisista kaunisteluista sekä kirjallisten todistusten puutteesta. Esikunnan jäsenet olivat aitoja supermiehiä ja -naisia. Heidän ruumiinsa olivat kuolemattomia niin kauan kuin he söivät "elämän

puusta", ihmeellisestä pensaasta, jonka he toivat konstellaation pääkaupungista. He pystyivät halutessaan lisääntymään sukupuolisesti. Mutta he eivät tehneet niin, eivät ennen kapinaa."

"Elämän puu!" Mikael huudahti. "Se kuulostaa hyvin tutulta."

"Kyllä, se kuulostaa Genesiksen kirjan hyvän ja pahan puulta", Sofia myönsi ennen kuin jatkoi. "Kun kapina puhkesi, esikunta ja prinssi erosivat. Tiimin sadasta jäsenestä kuusikymmentä liittyi kapinaan ja neljäkymmentä pysyi uskollisena universumin viranomaisille."

"Haluaisin, että saisit käsityksen siitä, millaista noille superkuolevaisille oli, kun prinssi eräänä kauniina päivänä kertoi hylkäävänsä universumin auktoriteetin ja vaati siitä hetkestä lähtien, että häntä palvottaisiin planeetan jumalana. Mieti, että vaikka nämä superkuolevaiset olivat kehittyneemmällä tasolla kuin me nyt, he eivät silti olleet edistyneet järjestelmän pääkaupunkia pidemmälle. Ja tässä kiehtovassa tarinassa on toinenkin osa. Yksi niistä, jotka pysyivät uskollisina, yksi, joka ei hyväksynyt prinssin vaatimuksia, etsi vahvistusta ylemmiltä viranomaisilta konstellaation päämajasta. Mutta juuri sillä hetkellä yhteys katkesi."

"He siis menettivät suoran yhteyden ylempiin tahoihin." Mikael kysyi.

"Kyllä. Heti kapinan puhjettua viestintäyhteydet katkaistiin, jotta kapina ei pääsisi leviämään. Kuvittelen, että se pakotti myös jokaisen mukana olleen olennon tekemään päätöksen, joka ei ollut vain vapaa, vaan myös täysin henkilökohtainen."

"Mutta palataanpa esikunnan jäseniin. He olivat yksin ja ilman viestintävälineitä. Heidän oli päätettävä, seurasivatko he prinssiään ja hänen välitöntä esimiestään vai pysyivätkö lojaaleina hallintoviranomaisille, joihin he eivät voineet ottaa yhteyttä eristyksen vuoksi. Heidän oli tehtävä tämä päätös itse. Ja silloin toiset päättivät seurata prinssiä ja toiset eivät. Niille, jotka päättivät olla seuraamatta, tilanne oli hyvin arkaluonteinen. Heidän oli poistuttava prinssin päämajasta, koska he eivät olleet enää tervetulleita. Mutta turvallisia paikkoja ei ollut. Heidän oli suojeltava itseään muulta esikunnalta ja vihamielisiltä ihmisiltä. Onneksi he ottivat mukaansa korvaamattoman aarteen, elämän puun."

"Ja... kuinka kauan tämä epävarmuus kesti?"

"Kirjanpidon mukaan se oli seitsemän vuotta. Sen jälkeen yksi konstellaation hallitsijoista tuli ja otti planeetan haltuunsa, jolloin prinssin ja hänen seuraajiensa oli pakko jättää päämaja. Koska prinssillä ei ollut fyysistä kehoa, hän ei voinut kuolla, mutta häntä seuranneet hänen esikuntansa jäsenet lakkasivat olemasta kuolemattomia ja turvautuivat sukupuoliseen lisääntymiseen. Tästä ovat peräisin legendat jumalista, jotka liittyivät

ihmisten tyttäriin. Lopulta he kuolivat, vaikka elivätkin paljon pidempään kuin tavallinen ihminen."

"Jos kaikki olisi mennyt normaalisti, tämä superkuolevaisten ryhmä olisi tuottanut jälkeläisiä, joilla olisi samat ominaisuudet. Voitteko kuvitella, millaisia hallitsijoita meillä olisi voinut olla? Mutta kun he alkoivat lisääntyä sukupuolisesti, he olivat jo menettäneet kuolemattomuutensa, joten emme koskaan saa tietää, mitä menetettiin. Kuitenkin tämä kaipuu ylivertaisiin olentoihin on säilynyt kautta aikojen aina meidän aikoihimme asti. Tämä viehätys yli-ihmisiin, legendaarisiin voimiin ja kykyihin... Eivätkö monarkiat ole seurausta tästä muinaisesta viehätyksestä?"

Mikael myöntyi. Se voisi tietysti olla yksi selitys. "Mitä tapahtui uskollisille superkuolevaisille?" hän kysyi haluten tietää lisää yksityiskohtia.

"Lopulta heidät vietiin takaisin järjestelmän pääkaupunkiin. Kaikki paitsi yksi, ja hän oli se, joka piti sivilisaation liekkiä palavana planeetallamme, kunnes saapui pari, jolla oli myös hyvin tärkeä rooli historiassamme. Rooli, joka oli ehkä kaikkein merkittävin selitys nykyiselle tilanteellemme. Mutta luulen, että tämä riittää tältä päivältä, on parempi jättää tämä tarina huomiselle. Vielä on paljon kerrottavaa."

Sofia teki liikkeen kuin aikoisi nousta ylös, mutta Mikael tarttui hänen käsivarteensa ja pidätteli häntä.

"Hetkinen!" hän huudahti. Hän oli yhä utelias prinssin tarinan viimeisestä osasta. "Mitä tapahtui prinssin päämajalle?" kysyi hän. Voimme olettaa, että rauniot ovat olemassa jossain, eikö niin?"

"Se on mahdollista", Sofia vastasi hymyillen arvoituksellisesti. "Mutta pelkäänpä, että niiden raunioiden paikantaminen olisi hyvin vaikeaa. Vähän yli puolitoista vuosisataa sen jälkeen, kun prinssi kapinoi, päämaja upposi mereen."

"Mikä yhteensattuma", Mikael kommentoi hieman ironisesti.

Sofia hymyili edelleen tietävästi, mutta pysyi hiljaa.

10

Seuraavana päivänä he tapasivat, kuten edellisenä päivänä oli sovittu, jotta Sofia voisi jatkaa ihmiskunnan historian tarinaa. Iäkäs nainen katsoi häntä muutaman sekunnin ajan pää kallellaan ja silmissään omituinen kimallus: se sai Mikaelin ajattelemaan, että hän aikoi esittää hänelle kysymyksen. Hän oli oikeassa.

"Tunnetko tarinan Aatamista ja Eevasta?"

"Kuka ei?" Mikael vastasi.

"Mutta sinä pidät sitä pelkkänä viehättävänä legendana", Sofia vastasi.

"Tietenkin. Siinä on liikaa fantasiamaisia elementtejä minun makuuni. Se osa, jossa sanotaan, että miehen kylkiluusta tehdään nainen... puhumattakaan käärmeen kiusauksesta, kielletystä hedelmästä... Se ei kuulosta kovin realistiselta."

Sofia pysyi hetken hiljaa ja kääntyi sitten katsomaan Mikaelia puoliksi hymyillen.

"Entä jos sanoisin, että Aatami ja Eeva olivat olleet todella olemassa?"

Mikael katsoi häntä yllätys kasvoillaan.

"Mutta kaksi päivää sitten kerroit minulle, että ensimmäiset ihmiset olivat kaksosia... Olivatko he silloin Aatami ja Eeva?"

"Ei, Mikael. Aatami ja Eeva olivat todella olemassa, mutta he eivät olleet ensimmäinen ihmispari. Itse asiassa he eivät syntyneet Maahan."

"Älä sano, että hekin olivat avaruusolentoja, kuten puutarhurit!" Mikael sanoi hämmentyneesti hymyillen.

"Taas se yksinkertaistaminen avaruusolennoista!" "Taas se alkaa!" Sofia vastasi hyväntuulisesti. "Sanotaan vain, että he olivat yhtä maan ulkopuolisia kuin puutarhurit, mutta eri tyyppisiä olentoja. Muistatko, että kerroin eilen, juuri ennen kuin lähdimme kotiin, että yksi prinssin esikunnasta jäi planeetalle valmistelemaan tietä uudelle pariskunnalle?" Mikael nyökkäsi päätään. "Tuo pari oli Aatami ja Eeva."

"Jos Aatami ja Eeva eivät siis olleet ensimmäinen ihmispari... Mistä he tulivat? Ja miksi?"

"Näet vielä, Mikael. Kun ihmiset saavuttavat meidän kaltaisessamme maailmassa fyysisen kehityksensä korkeimman tason, kun he ovat kehittyneet geneettisen potentiaalinsa äärirajoille, planeetan historian draamassa avautuu toinen näytös. Järjestelmän pääkaupungista saapuu pariskunta eräästä erityisestä olentokunnasta, jotka ovat biologisia kohentajia."

"Selitä tämä minulle", Mikael pyysi silmät suurina.

"Noin kolmekymmentäseitsemän tuhatta vuotta sitten pari tällaista parannettua ihmistä - jos näin voin sanoa - saapui järjestelmän pääkaupungista. Heidän tehtävänään oli luoda planeetalle uusi rotu. Kun tuon rodun jäseniä olisi riittävästi, he sekoittuisivat maalla syntyneiden rotujen parempiin elementteihin ja nostaisivat yhdessä koko ihmiskunnan. Eikä vain sitä; biologiset kohentajat, kuten prinssin esikunnan jäsenetkin, olivat kuolemattomia. Heidän jälkeläisensä eivät kuitenkaan ole. Aatamin ja Eevan jälkeläiset elivät pidempään kuin planeetan alkuasukkaat, mutta heidän elinikänsä lyheni asteittain, sukupolvi sukupolvelta."

"Tämän geneettisen kohentajaparin oli tarkoitus tulla toisen planetaarisen hallituskeskuksen perustajiksi, sillä prinssi oli perustanut ensimmäisen vuosituhansia aiemmin. Vaikka Aatami ja Eeva ovat fyysisiä olentoja, he näkevät prinssin ja muut olennot, joita ihmiset eivät näe. Tästä syystä he voivat myös toimia linkkinä ihmisten ja muiden, ei-fyysisten olentojen välillä."

"Mutta sen mukaan, mitä kerroit minulle eilen, planeettamme prinssi syöstiin vallasta, kun hän liittyi Luciferin kapinaan."

"Aivan oikein. Hän menetti voimansa, mutta hän pysyi planeetalla. Itse asiassa hän on yhä täällä."

"Älä sano!" Mikael huudahti ja kohotti kulmakarvojaan yllättyneenä. "Arvaan, että lopulta näemme, onko se totta, että paholainen on olemassa!"

"Kerroin sinulle taannoin, että paholaisen todellisesta henkilöllisyydestä vallitsee paljon hämmennystä. Lucifer, Saatana, Beelsebub, ne ovat kaikki eri olentoja."

"Beelsebub? Et ole puhunut minulle hänestä. Kuka oli Beelsebub?"

"Beelsebub oli fyysisen ja hengellisen välillä puolivälissä olevien olentojen luokan päällikkö. Hän ja suurin osa hänen olentoluokastaan liittyivät kapinaan. He työskentelivät prinssin käskystä."

"Prinssin osalta on totta, että hän on yhä täällä, mutta on myös totta, että häneen on liitetty paljon pahaa, josta hän ei ole vastuussa. Siitä on jo kauan, kun hän pystyi tekemään meille pahaa, ellemme nimenomaan kutsu häntä. Paholainen on "mörkö", jolla meitä on uhkailtu koko historian ajan. Totuus on kuitenkin se, että meidän ei tarvitse pelätä häntä. Elämässä on muitakin 'paholaisia', joita vastaan taistella, ja useimmat niistä saavat alkunsa meissä itsessämme."

"Pelkäänpä, että olen saanut sinut harhautumaan", Mikael huomautti ja halusi kuulla lisää siitä pariskunnasta, joka oli tullut kohottamaan ihmiskuntaa.

"Olet oikeassa! Palataanpa pariskunnan tarinaan. Jätimme heidät juuri silloin, kun he olivat saapuneet maailmaamme. Normaalisti, kun pari biologista kohentajaa saapuu planeetalle, he huomaavat, että prinssi ja hänen esikuntansa ovat tehneet paljon valmistelutyötä edellisten vuosituhansien aikana. Mutta meidän pienessä sinisessä maailmassamme olosuhteet olivat aivan erilaiset ja lannistavat. Prinssin työstä ei ollut juuri mitään jäljellä kapinan jälkeen. Ilmeisesti prinssin apuun ei voitu luottaa. Pariskunnalla oli edessään paljon ylimääräistä työtä. Ihmiskunta oli hyvin jälkeenjäänyt muihin maailmoihin verrattuna, ja sitä oli parannettava. Mutta pahinta oli se, että he olivat hyvin yksin. Muista, että planeettamme oli eristetty viestintäpiireistä. He eivät voineet kuulla esimiehiään, he saattoivat luottaa vain omaan ymmärrykseensä. Eikä ollut niin, etteivätkö he olisi tienneet etukäteen, mitä he kohtaisivat. Ennen saapumistaan tähän maailmaan he tutkivat sen historiaa perusteellisesti. Mutta, kuten me kaikki tiedämme, on eri asia saada tietoa kuin nähdä se omin silmin."

"Joka tapauksessa he aloittivat työnsä heti. Ennen heidän saapumistaan heitä varten oli valmisteltu Välimeren itäpäässä oleva niemi. Ja sinne he rakensivat päämajansa, sen Eedenin, johon Genesis viittaa. Se sijaitsi länteen siitä, missä prinssin päämaja oli kerran ollut."

"Täällä Aatami ja Eeva alkoivat tuottaa jälkeläisiään, niitä, jotka muodostaisivat uuden rodun maan päällä. Ja tämä tapahtui siitä huolimatta, että ihmiskunta oli yleisesti ottaen hyvin jälkeenjääneessä tilassa. Oli joitain kehittyneitä heimoja, jälkeläisiä lähinnä kapinallisista prinssin esikunnan

jäsenistä, jotka olivat päättäneet saada fyysisiä jälkeläisiä. Juuri heihin kohentajaparin työ keskittyi. He edistyivät, vaikkakin hyvin hitaasti. Ja he olivat menettämässä rohkeuttansa yhä enemmän ja enemmän. Tiedättehän, että jopa olennot, jotka ovat teoriassa meitä parempia, voivat menettää rohkeutensa."

"Ja mitä prinssi teki sillä välin?" Mikael kysyi unohtamatta, että prinssi oli yhä planeetalla.

"Lyhyesti sanottuna: puuttui asioihin niin paljon kuin pystyi. Hän teki kaikkensa saadakseen pariskunnan suunnitelman epäonnistumaan. Hän yritti jopa saada heidät kapinan puolelle, mutta he torjuivat sen suoralta kädeltä. Silloin hän tajusi, ettei rintamahyökkäys johda mihinkään, ja hän päätti kokeilla epäsuorempaa menetelmää. Hän otti syrjään sen ihmisheimon johtajan, joka oli lähimpänä pariskuntaa (ja kehittynein). Prinssi rohkaisi tätä johtajaa vakuuttamaan Eevan, "kohentavan naisen", siitä, että olisi hyödyllistä, jos hän saisi jälkeläisiä hänen heimoonsa kuuluvan miehen kanssa. Prinssi tiesi, että tämä johtaja ei ollut tarpeeksi kärsivällinen antaakseen jumalallisen suunnitelman kulkea omaa rataansa; hän halusi tuloksia jo elinaikanaan. Myös Eeva lankesi tähän ansaan, tuskin tietäen, että se oli todellakin ansa. Muistakaa, että alussa kerroin sinulle, etteivät biologiset kohentajat itse asiassa sekoitu suoraan ihmisheimoihin, vaan heidän jälkeläisensä. He yrittivät käyttää oikotietä, jos sitä voi sellaiseksi kutsua."

"Niinpä Eeva, mainitsematta siitä kumppanilleen, liittoutui heimoon kuuluvan miehen kanssa. Lähes välittömästi taivaalliset viranomaiset moittivat heitä. Välttääkseen rangaistuksen langettamisen vain naiselleen (ja siten eron hänestä) Aatami teki tarkoituksella saman virheen erään Eedenissä asuvan nuoren naisen kanssa. Heidän virheidensä seuraukset olivat kauheat - Eedenissä ja sen ympärille syntyi sotaa ja tuhoa. Monet terveet, vahvat ja kauniit ihmiset kuolivat, ja heidän sukulinjansa menetettiin ikuisesti. Mutta se ei ollut pahinta. Pahinta oli se, että suunnitelma ihmissuvun parantamisesta ajautui heti alussa pois raiteiltaan."

"Perisynti ei siis ollutkaan sitä, mitä luulemme." Mikael kommentoi kuin itsekseen.

"Ei. Ei ollut puraisua kielletyn puun omenasta. Genesiksen tarua on ajan saatossa vääristelty kauheasti, mutta siinä on jotain totuutta. Eräällä tavalla oli käärme (langennut prinssi), joka houkutteli naisen. Mutta synti ei johtunut himosta. Se johtui kärsimättömyydestä. Synti oli oikotien valitseminen."

"On totta, että tilanne, jonka he perivät, oli suuri pettymys, mutta hyvässä uskossa ja sinnikkyydellä ihmiskunnan biologista kohentamista koskeva suunnitelma olisi mennyt eteenpäin. Se olisi kestänyt kauemmin

kuin tavallisessa maailmassa, mutta koska aika on ikuinen, mitä väliä sillä olisi ollut?"

"Ja? Mitä tapahtui teon jälkeen?"

"Heidän aiheuttamansa kaaoksen vuoksi Aatami ja Eeva joutuivat jättämään Eedenin kaikkine jälkeläisineen; se oli lakannut olemasta turvallinen paikka. Eevan ja Aatamin virheiden seurauksena sekä Eeva että nainen, jonka Aatami otti, synnyttivät lapsia. Aatamin ottama nainen kuoli synnytykseen. Eeva kärsi suuresti 'hybridi' poikansa syntymän aikana, mutta hänen poikkeuksellisen vahva ruumiinrakenteensa auttoi häntä selviytymään. Muuten, se lapsi, jonka Aatami ja nainen synnyttivät, oli Kain."

"Ja kuka ei tunne Kainin ja Aabelin tarinaa!" Mikael huudahti.

"Kyllä, mutta kuten tavallista, meidän on käytävä läpi, mitä todella tapahtui, koska se ei ollut aivan niin kuin Genesiksessä on selitetty."

"Kuultuani Aatamin ja Eevan tarinan kuvittelen, että se on myös erilainen", Mikael vastasi ja oli jo kiinnostunut tietämään veljesten todellisen tarinan.

"Kerron sinulle tarinan, mutta ensin haluan kertoa sinulle toisen asian siitä, mitä tapahtui sen jälkeen, kun he hylkäsivät Eedenin. Heidän erehdyksensä jälkeen Aadamille ja Eevalle ilmoitettiin, että vaikka he eivät olleet syyllistyneet kapinaan, he olivat menettäneet kuolemattomuutensa. Heidän kohtalonsa olisi sama kuin kuolevaisten. Heidän lastensa osalta he saisivat vapaasti päättää, jäisivätkö he Maahan vanhempiensa luokse vai matkustaisivatko he järjestelmän pääkaupunkiin. Suuri joukko Aatamin ja Eevan lapsia päätti lähteä planeetalta. Voitko kuvitella, kuinka tuskallista oli nähdä suurimman osan heidän lapsistaan lähtevän?"

"Koska he eivät halunneet heittää biologista parantamista koskevia suunnitelmiaan kokonaan yli laidan, pariskunta johti toisen Edenin rakentamisen. Tuossa toisessa Eedenissä syntyi Aabel, Aatamin ja Eevan ensimmäinen lapsi heidän epäonnistumisensa jälkeen. He jatkoivat uuden rodun luomista. Mutta olosuhteiden pakosta sen oli oltava vähemmän kunnianhimoinen kuin mitä oli suunniteltu. Kun jälkeläisiä oli tarpeeksi, he alkoivat valita naapuriheimojen jäseniä aloittamaan biologisen parantamisensa. Itse asiassa Aatamin jälkeläiset eivät jääneet tuohon toiseen Eedeniin, vaan laajenivat muille alueille ja sekoittuivat moniin kansoihin."

"Mitä ensimmäiselle Eedenille tapahtui?" Mikael kysyi.

Sofia hymyili tietävästi ennen kuin vastasi. "Se upposi mereen."

"Aivan kuten prinssin päämaja?" Mikael kysyi. Kun Sofia nyökkäsi myöntävästi, hän sanoi ironisesti: "Mikä yhteensattuma!"

"Kyllä, vaikka laittaisin sanan 'sattuma' lainausmerkkeihin", Sofia nauroi.

"Entä mitä Kainin ja Aabelin välillä todella tapahtui? Älkää luulko, että olen unohtanut!"

"Kainin ja Aabelin tarina liittyy vahvasti heidän syntymäänsä edeltäviin tapahtumiin. He molemmat kasvoivat toisessa Eedenissä, joka ei ollut yhtä suotuisa ympäristö kuin ensimmäinen. Kain oli Aatamin virheestä syntynyt lapsi, 'äpärä', jolla oli kuitenkin erittäin hyviä ominaisuuksia ja joka osasi nousta geneettisten haittojensa yläpuolelle. Aabel taas oli "puhdasverinen" jälkeläinen, joka, vaikka hänellä oli verraton genetiikka, ei kyennyt hyödyntämään sitä henkilökohtaisen kasvunsa kannalta. Hän kerskui aina sillä, että hän oli laillinen lapsi, eikä jättänyt tilaisuutta käyttämättä muistuttaakseen Kainia siitä, että tämä oli äpärä. Hän ahdisteli häntä niin paljon, että Kain päätyi lopulta tappamaan hänet. Tiedät loput tarinasta, koska se on kerrottu Raamatussa. Kain lähti Eedenistä ja meni Nodin maahan."

Mikael oli muutaman sekunnin mietteliäs ja sanoi sitten: "Tiedätkö, mistä Kainin ja Aabelin tarina muistuttaa minua?" Sofia pudisti päätään. "Elokuvasta Gattaca. Oletko nähnyt sen?"

"Luulen niin, mutta tuskin muistan sitä", Sofia myönsi.

"Tarina sijoittuu lähitulevaisuuteen, jossa ihmiset jaetaan sosiaalisesti DNA:nsa perusteella", Mikael selitti. "Tästä syystä suurin osa ihmisistä on koeputkihedelmöityksen tuloksia, joissa käytetään pariskunnan tuottamia parhaita alkioita. Päähenkilö oli 'vapaan' liiton tulos (periaatteessa niin kuin se on aina tapahtunut), ja tästä syystä hänellä on paljon epäedullisempi geneettinen perimä. Tämä tarkoitti sitä, että hän oli sosiaalisen asteikon alimmalla portaalla ja pystyi työskentelemään vain vähiten toivotuissa töissä. Hän onnistuu kuitenkin esiintymään geneettisesti "sopivana" henkilönä ja saa työpaikan erittäin tärkeässä geenitutkimusyrityksessä. Sitä varten hänen on omaksuttava toisen, geneettisesti paljon paremmin lahjakkaan miehen persoonallisuus. Tämä tapahtuu sen jälkeen, kun toinen mies halvaantuu onnettomuuden seurauksena. Meillä on siis kaksi erilaista tapausta, jotka ovat täysin vastakkaisia: mies, jolla on epäedullinen genetiikka ja joka pystyy voittamaan rajoituksensa ja saavuttamaan unelmansa, ja toinen, jolla on fyysisesti kaikki, mutta joka ei pysty voittamaan vastoinkäymisiä."

"Se on totta, nyt muistan", Sofia sanoi nyökäten päätään. "Kyllä, tarina on suurin piirtein sama. On selvää, että perimä on perusta, mutta tietty menestys elämässä riippuu ihmisestä."

"Tarkoittaako se, että alkuperäisen biologisen parannussuunnitelman epäonnistuminen ei ollutkaan niin kamalaa?", kysyi hän. Sillä vaikka Aatami ja Eeva eivät lopulta saaneetkaan riittävästi jälkeläisiä alkuperäisen suunnitelman toteuttamiseksi, on selvää, että biologinen parantaminen onnistui jossain määrin."

"Aivan oikein. Täydellistä parannusta ei tapahtunut, mutta on myös totta, että myöhempi ihmiskunta sai paljon Aatamin ja Eevan perintöä hyväkseen."

"Joka tapauksessa keskeneräisen suunnitelman seuraukset ovat jatkuneet meidän aikoihimme asti. Koska biologinen parannus toteutettiin vain osittain, on kokonaisia rotuja, joita ei ole koskaan parannettu. Toinen seuraus on, että olemme alttiimpia virusten ja bakteerien aiheuttamille sairauksille. Minulle tulee mieleen toinen, yhtä merkittävä seuraus, joka koskee kulttuuria ja luovuutta. Jos suonissamme olisi enemmän Aatamin ja Eevan verta, herkkyytemme musiikille olisi paljon suurempi."

"Tarkoitat siis, että musiikillisesti olemme yhä alkukantaisia", Mikael huomautti. Heti hänen päässään pyöri esimerkkejä.

"Siltä näyttää, kyllä." Sitten Sofia katseli hiljaa joitakin lapsia, jotka nauroivat villisti leikkiessään piilosta. "Tiedätkö mitä, Mikael? Aatamin ja Eevan jälkeläiset antoivat naurun ihmiskunnalle. Alkukantaiset ihmiset tuskin hymyilivät. Vielä vähemmän he nauroivat ääneen. Heiltä puuttui huumorintaju. Meidän pitäisi olla kiitollisia edes vähäisestä biologisesta parannuksesta, sillä se edistää elämäniloa."

"Mielenkiintoisena yksityiskohtana sanottakoon, että Aatamin jälkeläiset perivät myös vaalean ihon, siniset silmät ja ruskeat, punaiset ja vaaleat hiukset."

Sitten Mikael ajatteli Elenaa, jonka hiukset olivat vaaleanruskeat ja silmät siniset.

"Tarkoittaako se, että valkoinen rotu sai suurimman osan Aatamin geneettisestä perinnöstä?" Mikael kysyi.

"Valkoisen rodun tapaus on erikoinen, sillä vaikka se kuulostaa sinusta oudolta, se ei ollut yksi alkuperäisistä kuudesta rodusta. Valkoinen rotu on sekoitus muita rotuja, ja osa niistä lakkasi olemasta tuhansia vuosia sitten. Itse asiassa on nykyään absurdia puhua puhtaista roduista. Toisaalta Aatamin jälkeläiset suosivat sekoittumisessa joitakin rotuja toisiin nähden. Voisimme siis sanoa, että valkoinen rotu on seurausta näistä preferensseistä."

"Tiesittekö, että se, että synnytys on naisille kivulias, on seurausta rotujen sekoittumisesta? Alkukantaiset naiset tai Aatamin ja Eevan puhtaat jälkeläiset eivät synnyttäneet kivuliaasti. Se tuli paljon myöhemmin."

"Se muistuttaa minua perisyntiä seuranneesta raamatullisesta kirouksesta: 'Tuskassa te saatte lapsia.'"

"Minä muistan. Mutta synnytyskipu ei ollut seurausta oletetusta perisynnistä. Se oli rotujen hallitsematon sekoittuminen. Jos olisimme noudattaneet uskollisemmin jumalallista suunnitelmaa ihmiskunnan evoluutiosta ja kehityksestä, synnytys ei olisi niin tuskallinen koettelemus."

Mikael venytteli penkillä. "Sen mukaan, mitä olet kertonut minulle tähän mennessä, jos muistan oikein", nuori mies tiivisti, "maailmamme siirtyi pois asioiden normaalista kulusta kolmesta pääsyystä. Ensinnäkin siksi, että planeettamme on kokeiluplaneetta, toiseksi Luciferin kapinan takia, joka turmeli maailman hallitsijan, ja viimeiseksi Aatamin ja Eevan virheiden takia, jotka saivat ihmiskunnan kehittymään kaoottisemmaksi. Olenko väärässä?"

"Ei, se on erittäin hyvä yhteenveto. Tosin jos minun pitäisi arvioida, mikä on ollut pahinta, mitä meille ihmisille on tapahtunut, niin sanoisin, että se oli viimeinen asia, Aatamin ja Eevan virheet. Jos he olisivat sinnikkäästi kohdanneet vaikeutensa sen sijaan, että olisivat antaneet kärsimättömyyden viedä itsensä mukanaan, niin maailmamme olisi päässyt noista alkuvaikeuksista yli."

"Voitko kuvitella, Mikael, millaista olisi, jos planeetallamme olisi juuri nyt kaksi maailmankulttuurin keskusta. Kaksi kulttuurin keskusta, jotka ovat toimineet aikojen alusta lähtien ja joita valvovat kuolemattomat mutta näkyvät supermiehet ja -naiset. Meillä olisi elävä todiste siitä, että on mahdollista elää ikuisesti, että ylivertainen maailmanhallitus on mahdollinen. Menetimme yhden kulttuurin keskuksista Luciferin kapinan myötä, mutta pahin menetys johtui Aatamin ja Eevan virheistä. En voi olla tuntematta, että olemme kauan sitten unohdettujen supermiesten ja -naisten orpoja, Mikael. Tarvitsemme jumalallisia esikuvia. Mutta nyt meillä on vain muita kaltaisiamme ihmisiä."

"Olet niin oikeassa! Meiltä puuttuu todellisia sankareita", Mikael myönsi.

"Nyt voimme vain uskoa, että maailmamme historia olisi voinut olla toisenlainen. Tuolla ylhäällä, toisella puolella, on parempi hallitus, jota viisaammat olennot johtavat. Sillä välin täällä maan päällä meidän on uskottava näkemättä ja työskenneltävä ilman näkyviä oppaita. Ja se, rakas ystäväni, tekee kaltaisistamme olennoista niin ihailtuja ja arvokkaita universumissa."

11

Sofia lähti kaupungista viettääkseen aikaa tyttärensä kanssa. Kului kaksi viikkoa, ennen kuin hän ja Mikael tapasivat jälleen. Mikael oli pahoillaan siitä, että heidän keskustelunsa oli jääneet. Sen lisäksi, että hän todella nautti Sofian kanssa tällaisista aiheista puhumisesta (jotain, mitä hän pystyi tekemään tuskin kenenkään muun kuin Elenan kanssa), hän oli äärimmäisen utelias planeetan unohdetusta historiasta. Siitä huolimatta hän tuli siihen tulokseen, että hänen olisi hyvä saada muutama päivä aikaa miettiä, mitä Sofia oli kertonut hänelle. Liian paljon tietoa liian lyhyessä ajassa kyllästyttäisi hänen mielensä ja estäisi häntä ajattelemasta selkeästi.

Kun he vihdoin tapasivat jälleen ja istuivat puistonpenkillä, Mikael sanoi innostuneena: "Olen valmis. Mitä aiot kertoa minulle tänään?"

Sofia, joka oli silminnähden tyytyväinen siihen, että hän oli täysin herättänyt Mikaelin mielenkiinnon, vastasi: "Tänään, Mikael, aion kertoa sinulle nimesi merkityksestä."

"Luulin, että jatkaisit Maan historiaa."

"Tavallaan jatkan. Odota vain." Sofia antoi aikaa yhdelle dramaattiselle tauolleen ja kysyi sitten: "Muistatko, mitä kerroin sinulle paikallisuniversumeista?"

"Kyllä, tietenkin."

"Paikallisuniversumit ovat joidenkin hyvin erityisten, alun perin Paratiisista kotoisin olevien olentojen suunnittelemia ja luomia. Heillä kaikilla on sama nimi, Mikael."

"Siitä siis nimeni tuli!" Mikael huudahti. "Se saa minut tuntemaan itseni tärkeäksi, kun olen saanut nimeni yhden ison pomon mukaan", hän vitsaili.

Sofia nauroi sydämellisesti. "Ja sinä luulit, että sinut on nimetty arkkienkelin mukaan!" Sofia sanoi. "Nyt tiedät, että Mikael oli hierarkiassa aika paljon ylempänä. Näillä Mikaeliksi nimetyillä olennoilla on monia ominaisuuksia, jotka tekevät heistä erityisiä. Universaalinen Isä ja Iankaikkinen Poika (eli Kolminaisuuden kaksi ensimmäistä jäsentä) loivat heidät, mutta yksikään heistä ei ole samanlainen. Jokainen heistä on tuon liiton ainutlaatuinen ilmentymä. Ne ottavat vastuun valitsemansa kosmisen luomakunnan osan järjestämisestä. Sen lisäksi he kykenevät myös luomaan monenlaisia ja -luokkaisia olentoja. Ne ovat monien persoonallisuuksien "isiä". Mutta he eivät työskentele yksin. Jokaisessa paikallisuniversumissa on toinenkin "erityisolento", joka täydentää Mikaelia. Voisimme puhua tästä olennosta feminiinisin termein. Hän on paikallisuniversumin "äiti", ja tästä lähtien puhumme hänestä nimellä "äiti-henki". Tämän hengen on luonut Ääretön Henki, Kolminaisuuden kolmas jäsen. Muistatteko, kuinka kerroin teille, että elämä on kuin hengen puhaltama tuulenvire?". Mikael nyökkäsi.

"No, tuo henki on nimenomaan paikallisuniversumin äiti-henki."

"Mutta minun on silti kerrottava sinulle jotain hyvin tärkeää kaikista Mikaeleista. Näiden persoonallisuuksien on suoritettava seitsemän tehtävää ymmärtääkseen paremmin luotujaan ja saadakseen täyden määräysvallan luomakunnan osaansa. Jokaisessa noista tehtävistä he ottavat universumissaan erilaistyyppisen olennon muodon ja toimivat niin kuin ne toimisivat. Paikalliset hallitsijat eivät suosi heitä eivätkä myönnä heille mitään erityisiä etuja. Viimeinen näistä tehtävistä koostuu siitä, että he ottavat universuminsa vaatimattomimman olennon muodon, eli kuolevaisen muodon jossakin asutussa maailmassa."

"Kun he ovat menestyksekkäästi suorittaneet nämä seitsemän tehtävää, heille annetaan täysi suvereniteetti omassa luomakunnan lohkossaan, paikallisuniversumissa. Mikaelit ammentavat näistä arvokkaista kokemuksista ja ymmärtävät siten paremmin luomiaan olentoja. He ovat niin sanotusti olleet heidän nahoissa - eläneet, nauttineet ja kärsineet heidän kanssaan."

"Entä meidän Mikaelimme?" nuori mies kysyi. "Onko hän suorittanut seitsemän tehtävää?"

Sofia nyökkäsi päätään. "Kyllä", hän vahvisti. "Lisäksi me tunnemme hänet hyvin. Maan päällä hänen nimensä oli Jeesus Nasaretilainen."

Jeesuksen nimen kuuleminen oli kuin vasaranisku Mikaelille.

"Tarkoitat siis, että Jeesus oli todella universumimme Mikael", Mikael sanoi muutaman sekunnin kuluttua.

"Aivan oikein. Kaikista maailmoista, jotka muodostavat paikallisuniversumin (joita, kuten tiedätte, on miljoonia), hän tuli tänne suorittamaan seitsemättä ja viimeistä tehtäväänsä."

"Ja miksi hän tarkalleen ottaen tuli tähän maailmaan?" Mikael kysyi välittömästi. "Sen perusteella, mitä olet tähän mennessä kertonut minulle, olen saanut sen vaikutelman, että maailmamme täytyy olla yksi maailmankaikkeuden karmeimmista."

Sofia nauroi avoimesti kuvaukselle, jonka Mikael oli antanut. "Toki meidän ihmisten on vaikea ymmärtää. Yritämme aina välttää vaikeuksia ja valita helpon tien", hän vastasi. "Uskon, että hän valitsi maailmamme juuri tästä syystä, koska se oli niin 'kammottava', kuten sinä sitä kutsut. Meidän maailmamme oli eristyksissä Luciferin kapinan seurauksena. Takapajuinen maailma, jossa vallitsi sekasorto, jossa hyvin harvat ihmiset palvoivat yhtä ainoaa Jumalaa, ja ne, jotka palvoivat, pitivät häntä kauheana ja kostonhimoisena jumalana. Sinun on myönnettävä, että hänen näkökulmastaan, jumalallisesta näkökulmasta, tilaisuuden on täytynyt olla stimuloiva."

"Kutsu sitä stimuloivaksi, jos haluat; minä kutsuisin sitä masokistiseksi", Mikael vitsaili. Molemmat nauroivat.

"Ihan totta", Sofia sanoi. "Seitsemännen tehtävänsä suorittamisen lisäksi Jeesus tuli maan päälle tekemään tunnetuksi Jumalan todellisen luonteen. Hän opetti meille, että meillä voi olla isä-lapsi-suhde Jumalan kanssa, koska Jumala on muun muassa kaikkien luotujensa Isä. Vihalla ja kostolla ei ole sijaa isässä, joka rakastaa lapsiaan. Eikä ainakaan Jumalassa, kaikkien isien suurimmassa isässä."

"Eli se juttu siitä, että Jeesus maksoi ihmiskunnan synnit kuolemallaan...". Mikael aloitti, mutta Sofia keskeytti hänet ennen kuin hän ehti sanoa kysymyksen loppuun.

"Tuo on täysin väärin", hän sanoi vakavana. "Jos sanoo niin, ei ymmärrä lainkaan Isä Jumalan olemusta. Ensinnäkään ei ollut mitään perisyntiä, joka tahraa kaikki ihmiset heti syntymästä lähtien. Me emme kanna esi-isiemme syntejä. Ja toiseksi, Jumala ei tarvitse ketään, joka maksaisi synneistämme kuolemallaan. Se vastaisi kostonhimoista Jumalaa, joka tarvitsisi uhreja laannuttaakseen vihansa. Siinä ei ole mitään järkeä, kun puhumme rakkauden Jumalasta."

Mikael oli yllättynyt. Kaikkien niiden päivien aikana, jolloin he olivat keskustelleet, tämä oli ensimmäinen kerta, kun Sofia oli ilmaissut itsensä näin kiivaasti.

"Mitä järkeä oli siis tuollaisessa julmassa kuolemassa?" Mikael uskalsi kysyä. Hän oli kysynyt itseltään tuon kysymyksen monta kertaa nuorena, mutta ei ollut koskaan saanut tyydyttävää vastausta. "Virallinen" selitys ihmiskunnan syntien pyyhkimisestä pois ei myöskään vakuuttanut häntä. Hän ei uskonut, että Jumala olisi voinut haluta kenellekään niin kauheaa kuolemaa, saati sitten viattomalle miehelle.

Sofia veti syvään henkeä ennen kuin vastasi. "Loppujen lopuksi sille ei todellakaan tarvitse löytää merkitystä. Mikael tuli tähän maailmaan elämään kuolevaisen ihmisen elämää ensimmäisen vuosisadan Palestiinassa, kaikkine siihen liittyvine seurauksineen. Hänen elämänsä olosuhteet, eivätkä minkään jumaluuden toiveet, johtivat hänet kuolemaan ristillä. Hän eli jokaisen hetken pakottamatta tilannetta. Hän noudatti koko elämänsä ajan yhtä teemaa, joka toimii esimerkkinä meille kaikille: "toimi Jumalan tahdon mukaan joka hetki".

"On yksi asia, josta kristillinen kirkko muistuttaa meitä aina, ja se on Jeesuksen jumaluus. Ja se on totta: Jeesus todella oli osittain jumalallinen, joku, jolla oli paljon valtaa. Mutta hän luopui siitä vapaaehtoisesti elääkseen kuolevaista elämää aivan kuten me. Jos siis olosuhteet olisivat johtaneet hänet kuolemaan ristillä, ei olisi ollut kovin jaloa, että hän olisi välttänyt kuoleman käyttämällä valtaansa, eikö totta? Vaikka hän olisi voinut tehdä niin yksinkertaisesti toivomalla sitä."

"Tarkoittaako se, että Uudessa testamentissa kuvattuja ihmeitä ei ole tapahtunut?" Mikael kysyi.

"Kyllä, Mikael. Jeesus teki ihmeitä. En tosin ole koskaan pitänyt tuosta sanasta. Ihmeet ovat yksinkertaisesti tapahtumia, joille meillä ei ole tieteellistä selitystä. Ajattele tätä, monet olennot 'siellä ylhäällä' voivat manipuloida fyysistä ympäristöä, siinä ei ole mitään yliluonnollista. Niillä on yksinkertaisesti kyky ja tekniikka tehdä niin.

"Toisaalta Jeesuksen ihmetekojen yhteydessä tapahtui hyvin kummallinen asia. Hän ei aina pystynyt hallitsemaan luovaa voimaansa. Joskus tuo voima heräsi hänessä, kun hän tunsi sääliä jotakuta kohtaan, mikä tarkoitti, että pelkkä halu auttaa tätä henkilöä jollakin tavalla pani liikkeelle mekanismeja, joita hän ei voinut suoraan hallita. Joskus hän kuitenkin suunnitteli ja toteutti asioita tietoisesti, kuten kuuluisassa Lasaruksen ylösnousemuksessa. Se oli keino saada huomiota ihmisiltä, jotka eivät uskoneet hänen sanomaansa, osoitus siitä, että hän todellakin oli "tie, totuus ja elämä". Mutta kuten hyvin tiedätte, kukaan ei ole niin sokea kuin ne, jotka

eivät halua nähdä. Ihmiset voivat sulkea silmänsä niin tiukasti, etteivät edes tuhat ihmettä avaa niitä."

Syntyi pitkä hiljaisuus. Mikaelin pää kiehui ajatuksista.

"Sepä hienoa", Mikael kommentoi viimein liikuttaen päätään puolelta toiselle. "Meillä oli etuoikeus isännöidä maailmankaikkeutemme luojaa hänen viimeisellä tehtävässään, ja me ripustimme hänet ristille. Miten hurmaavan vastaanoton me hänelle järjestimmekään!"

Sofia hymyili surullisesti. "Tiedätkö, miksi Maata sanotaan 'tuolla ulkona'?" Mikael pudisti päätään. "Meidät tunnetaan ristin maailmana."

Mikael päästi lyhyen ironisen naurun. "Täytyy myöntää, että nimi sopii täydellisesti", Mikael huokaisi. Ja hän lisäsi katsoen Sofiaa kiiltävin silmin: "Pahinta on se, että jos hän palaisi tähän maailmaan tänään, tekisimme sen hänelle uudelleen. Olen vakuuttunut."

Sofia hymyili puoliksi. "En usko, että hän palaisi samassa muodossa kuin viimeksi, joten emme saa koskaan tietää, pitääkö oletuksesi paikkansa", hän sanoi. "Mutta yksi asia on totta, hän lupasi palata. Milloin? Vain hän tietää. Se saattaa liittyä meille tärkeään tapahtumaan. Eräs kapinallinen odottaa yhä oikeudenkäyntiä."

"Se on totta!" Mikael julisti. "Mitä tapahtui Luciferin kapinalle? Koska tähän asti olet kertonut minulle vain prinssin ja hänen sauvansa kohtalosta."

"Kun hän 'muistutti' olevansa maailmankaikkeuden hallitsija, Mikaelimme lopetti virallisesti kapinan juuri täällä, kun hän eli elämäänsä Maassa. Lucifer ja Saatana oli suljettu vankilamaailmaan, yhteen niistä maailmoista, jotka pyörivät järjestelmän pääkaupungin ympärillä. Heille on tarjottu lukuisia tilaisuuksia tehdä parannus, mutta he ovat hylänneet jokaisen tarjouksen. Oli muitakin persoonallisuuksia, jotka liittyivät kapinaan, mutta myöhemmin he katuivat vilpittömästi. Heidät palautetaan, kun lopullinen tuomio annetaan. Mutta Luciferia, Saatanaa ja planeettamme prinssiä ei voi vapauttaa. Heidän mielensä on pahuuden takia niin epämuodostunut, etteivät he kykene myöntämään olleensa väärässä."

"Ja jos he eivät tee parannusta... mitä heille tapahtuu? Elinkautinen vankeus tai jotain sellaista?"

"Luulen, että sanoin sinulle jotakin siitä asiasta, Mikael, vaikka en nimenomaisesti maininnutkaan Luciferin nimeä. Niistä, jotka valitsevat pahan tien, tulee epätodellisia. Kun viimeinen tuomio annetaan, kun kaikki armo on loppunut, ainoa vaihtoehto on lakata olemasta."

"Ja kuka antaa tuomion? Jeesus?"

Sofia pudisti päätään. "Ei Mikael. Kaimasi ei voi jakaa oikeutta tällaisessa tapauksessa. Miten isä voisi tuomita oman poikansa? Paikallisuniversumin luoja ei voi langettaa rangaistusta 'olemattomaksi tulemisesta' luoduilleen. Se kuuluu superuniversumien hallitsijoiden toimivaltaan, joita ei muuten ole vain yksi vaan itse asiassa kolme. Oikeutta, Mikael, ei koskaan käytä yksilö, vaan se on aina kollektiivista."

Molemmat olivat jonkin aikaa hiljaa. Mikael olisi tuntenut olonsa epämukavaksi minkä tahansa muun ihmisen kanssa, mutta Sofian kanssa hän tunsi olonsa erilaiseksi. Hänestä tuntui, että hän saattoi rauhassa miettiä sitä, mistä he keskustelivat.

"Sanoit, että kapina eristi maailmamme", Mikael sanoi viimein. "Oletan, että eristys jatkuu tänäkin päivänä?"

"Eristyksemme on suoraan yhteydessä kapinan lopputulokseen", Sofia vahvisti. "Sinä päivänä, kun lopullinen tuomio julistetaan, eristetyt maailmat, jotka ovat nyt normaalien viestintäpiirien ulkopuolella, eivät enää ole eristettyjä."

"Tarkoittaako se, että maailmassamme tapahtuu jokin muutos? Tarkoitan, että tulemmeko me huomaamaan sen jollain tavalla?"

Sofia huokaisi ennen kuin vastasi. "Suoraan sanottuna en tiedä. Teoriassa tällä planeetalla työskentelevät henkiset olennot huomaavat sen. Vaikka maailman prinssin asema on rajattu, planeetalla on aina ollut yli-inhimillinen hallinto, joka koostuu hyvin eri luokkiin ja järjestyksiin kuuluvista olennoista. Näillä olennoilla on vielä nytkin hyvin rajallista yhteydenpitoa järjestelmän hallituksen ja muiden ylempien yksiköiden kanssa. Kun eristäytyminen on ohi, nämä vaikeudet häviävät. Minusta tuntuu, että tämä hyödyttää meitä epäsuorasti. Jollain tavalla tulee tapahtumaan jonkinlainen tietoisuuden muutos globaalilla tasolla. Kuka tietää, palaako rakas Jeesuksemme sillä hetkellä ja käveleekö hän vielä kerran maan päällä. Seuraavalla kerralla hän ei ruumiillistu lihaksi ja vereksi. Hän tulee 'hengessä'. Mutta nämä ovat vain minun henkilökohtaisia spekulaatioitani."

Nyt Mikael huokaisi syvään. Hän muisti ensimmäisen kerran, kun aikuiset puhuivat hänelle Jeesuksesta. Hän oli aina tuntenut erityistä sympatiaa Mestarin hahmoa kohtaan. Se oli vetovoima, jota edes hänen pettymyksensä katoliseen kirkkoon eivät voineet vähentää. Hänelle Jeesus Nasaretilainen oli henkilö, joka ylitti kaikki vakiintuneet uskonnot. Mikael tunsi Jeesusta kohtaan sellaista kiintymystä, jota ei voinut ilmaista sanoin. Nytkin hän yllätti itsensä. Hänen tunteensa Ihmisen Poikaa kohtaan olivat samat kuin silloin, kun hän kuuli Jeesuksesta ensimmäisen kerran lapsena uskonnon tunnilla.

Hän yritti selittää tunteitaan Sofialle, joka kuunteli tarkkaavaisesti ja nyökkäsi usein.

"Tiedän, mitä yrität sanoa", hän vastasi lopulta, "koska tunnen jotakin samanlaista Jeesuksesta. Enemmän kuin ylempiarvoinen olento, joka on hyvin etäinen ja vaikeasti tavoitettavissa, hän on minulle kuin sielunkumppani, jota en ole nähnyt pitkään aikaan ja jonka haluan nähdä uudelleen."

Mikael nyökkäsi myös ennen kuin huudahti: "Siinä se on! Juuri siltä minustakin tuntuu!"

"Voit olla varma yhdestä asiasta, Mikael", Sofia sanoi leveästi hymyillen, ja hänen silmänsä loistivat ilosta. "Meillä on treffit hänen kanssaan tulevaisuudessa, paikallisuniversumin pääkaupungissa, jossa hän asuu. Kun saavumme sinne, polullamme kohti Paratiisia, hän odottaa meitä. Voitko kuvitella? Vapisen jo pelkästä ajatuksesta. En jättäisi tätä kokemusta väliin mistään maailmankaikkeuden hinnasta!"

Mikael kuvitteli hetken, mitä hänen läsnäolonsa merkitsisi, eikä voinut olla jakamatta Sofian innostusta.

"En minäkään jäisi siitä mistään hinnasta paitsi", hän mutisi vakavasti.

12

Elokuu oli lähestymässä loppuaan, ja kuten Välimeren rannikolla oli tapana, kesämyrskyt olivat yleistymässä. Sofia ja Mikael olivat sopineet tapaavansa baarissa, jossa oli kirjoja, joista nuori mies oli pitänyt niin paljon ensimmäisellä kerralla. Heidän treffiensä jälkeen Mikael lähtisi tästä pienestä kaupungista viettämään viikon Elenan ja ystäviensä kanssa vuoristossa. He olivat vuokranneet sieltä pienen talon monta kuukautta aiemmin.

"Ajattelin", Sofia sanoi, kun heidän kahvinsa oli tuotu pöytään, "että teidän pitäisi tulla illalliselle minun luokseni, kun palaatte lomaltanne. Lauantaina tai sunnuntaina, milloin se teille molemmille sopii."

"Mielelläni", Mikael sanoi tuskin pystyen peittämään innostustaan. Hän halusi todella vierailla Sofian luona ja saada tilaisuuden puhua hänen kanssaan tavallista pidempään. "Elena odottaa innolla tapaamistasi."

"Asia on siis sovittu. Kun palaat, voimme valita päivän. Siitä on pitkä aika, kun olen viimeksi kokannut kenellekään, ja haluan tehdä jotain erityistä", hän sanoi hymyillen.

"Sinun ei tarvitse tehdä mitään erityistä, Sofia, Mikael sanoi. "Elenaa ja minua on helppo miellyttää. Tärkeintä on viettää aikaa yhdessä ja nauttia toistemme seurasta."

"Totta kai, mutta älä kiellä minulta iloa siitä, että saan kohdella vieraitani hyvin", Sofia vastasi silmää iskien.

Mikael hymyili ja katsoi kahvikuppiansa.

"Olet varmaan miettinyt kaikkea sitä, mitä olen kertonut sinulle viime päivinä", Sofia kommentoi sekoittaessaan kahviaan.

"Kyllä, olen miettinyt todella paljon kaikkea sitä, mitä olet kertonut minulle. Huolimatta siitä, että osa niistä on täysin uusia ajatuksia, ehkä jopa hieman hullulta kuulostavia, en voi kieltää, etteikö niissä olisi tiettyä..." Mikael änkytti hieman etsien tarkkaa sanaa.

"Johdonmukaisuutta?" Sofia ehdotti.

"Kyllä, juuri niin. Tähän asti vastaukset suuriin kysymyksiin ovat olleet äärimmäisen johdonmukaisia, mikä saa minut kysymään itseltäni yhä uudestaan ja uudestaan... mistä sinä olet saanut kaiken tämän tiedon?"

Sofia hymyili jälleen salaperäisesti.

"Taidanpa kertoa sen sinulle jonain päivänä. Tällä hetkellä selitän sen sinulle mieluummin omalla tavallani."

"Koska... ethän sinä keksinyt sitä kaikkea?" Mikael sanoi toivoen koko sydämestään, että näin ei olisi ollut.

Sofia nauroi vakavasti.

"Herran tähden, en!" hän huudahti yhä nauraen. Ja hän lisäsi hymyillen ja katsoen miestä suoraan silmiin: "Ihan totta, Mikael, minulla ei ole niin hyvää mielikuvitusta. Sanotaan vain, että minulla on pääsy kaikkeen ja että olen tehnyt siitä oman tulkintani ja yritän elää sen mukaisesti. Ja tiedätkö mikä on parasta? Uskominen tähän kaikkeen - ja moniin muihin asioihin, jotka toivon sinun vielä joskus oppivan tuntemaan - on tehnyt minusta paremman ihmisen. Pelkästään siitä syystä toivon vilpittömästi, että se kaikki on totta."

"No, Sofia, se, että monet ihmiset elävät onnellista elämää uskoen valheellisiin asioihin, ei tee heistä yhtään todellisempia, Mikael vastasi.

"En tarkoittanut onnellisuutta, vaan sitä, mitä uskomukset tekevät sinulle. Jos uskot johonkin, mikä ei auta sinua edistymään, ei mielellisesti eikä hengellisesti, tuo uskomus luo pysähtyneisyyttä. Ja ehkä sinulla ei ole aikomustakaan ponnistella kehittyäksesi. Siinä tapauksessa maailmassa ei ole mitään sellaista uskomusta, joka yksinään auttaisi sinua edistymään."

"Materialistinen inertia on meissä vahva voima. Ja tietyt vakaasti pidetyt uskomukset, kuten materialismi, estävät henkilökohtaista kasvua. Siinä tapauksessa olemme ilman epäilyksen häivääkään samaa mieltä siitä, että tuosta uskomuksesta puuttuu jotain. Ainakin voisimme sanoa, että uskomus ei ole täysin oikea."

"Voitko antaa minulle esimerkin?" Mikael kysyi, koska hän ei ollut aivan varma, mitä Sofia tarkoitti tehdessään eron kehitystä estävien ja ei-estävien uskomusten välillä.

"Kyllä, tietenkin", Sofia vastasi. "Ajatelkaa esimerkiksi kristinuskoa. Se on institutionalisoitu uskonto, joka on rakentanut opin, jota kukaan uskova ei saa kyseenalaistaa. Kirkon isien tehtäväksi on jätetty määritellä, mihin heidän seuraajiensa tulisi uskoa. Tietenkin tämä uskonto perustuu totuuteen. Jeesuksen sanoma on yhä kaiken takana, ja hänen opetuksensa ovat liian voimakkaita, jotta institutionalisoidun uskonnon manipulaatiot ja vääristymät voisivat heikentää niitä täysin. Kirkollinen hierarkia pyrkii vangitsemaan ja kiteyttämään totuuden ja sitten käärimään sen jähmettyneeseen dogmiin. Totuus on luonteeltaan dynaamista; se elää. Staattinen totuus on kuollutta totuutta."

"Siitä huolimatta", Mikael vastasi ajatellen vanhempiensa ystäviä, jotka olivat vapaaehtoistyössä paikallisessa seurakunnassa, "on olemassa kristittyjä, jotka elävät hyvin täyttä elämää omistautuen toisten palvelemiseen."

"Tietenkin, Mikael. He ovat kuitenkin jollakin tavalla ylittäneet dogmit ja rituaalit. He ovat oppineet, että uskonnon eläminen merkitsee muiden ihmisten palvelemista. He kokevat kaiken sen, mitä heidän uskonnollaan on tarjota. He edistyvät hengellisesti. Yritän sanoa, Mikael, että uskonto ei ole sitä, mitä useimmat ihmiset luulevat sen olevan. Uskonnollisena oleminen ei tarkoita sitä, että on pyhimys, eikä sitä, että noudattaa tunnollisesti jonkin uskonnollisen järjestelmän sääntöjä."

"Mitä uskonnollisuus merkitsee sinulle?"

"Uskonnollisuus on sitä, että tietää Jumalan olevan todellisuutta elämässään. Se on sitä, että pidät suhdettasi Jumalaan hänen ja sinun välisenä henkilökohtaisena asiana, johon minkään tai kenenkään ei tarvitse puuttua tai puuttua. Sillä ei ole merkitystä, oletko kristitty, juutalainen, buddhalainen vai muslimi. Voit olla myös suurten uskontojen piirin ulkopuolella."

"Mutta jos et kuulu mihinkään tiettyyn uskontoon... tarkoittaako se, että voit uskoa mihin tahansa, mihin haluat?"

"En tarkoittanut sitä, Mikael. Kyse ei ole siitä, että omaksuisimme yhden tai toisen uskonnon makumme mukaan, ikään kuin se olisi asuste. Kyse on siitä, että elämme läheisessä ja palkitsevassa suhteessa Jumalan kanssa. Ja miten tämä suhde voi olla palkitseva? Noudattamalla kultaista sääntöä."

"Kultaista sääntöä?"

"Se on ilmaistu monin tavoin historian kuluessa. Pohjimmiltaan se sanoo, että sinun pitäisi kohdella muita niin kuin haluaisit heidän kohtelevan sinua. Kant kutsui sitä 'kategoriseksi imperatiiviksi'. 'Kohtele kaikkia ihmisiä, myös

itseäsi, ikään kuin he olisivat päämääriä sinänsä, älä koskaan pelkkinä välineinä.’"

"Mutta... miten tämä liittyy Jumalaan?"

"Kerro minulle, Mikael, mitä järkeä on tuntea itsensä uskonnolliseksi ja hyveelliseksi, jos kääntyy ympäri ja potkii ihmisiä ympärillään? Jumalan rakkaus edellyttää, että rakastat kaltaisiasi kuin he olisivat sisaruksiasi. Sen sijaan, että he olisivat vieraita, muut ihmiset ovat yhtä läheisiä sinulle. Olivatpa he joskus kuinka epämiellyttäviä tahansa, näet heidät eri silmin. Se on yksi henkilökohtaisen uskonnon elämisen palkinnoista."

Mikael oli hetken mietteliäänä katse laskettuna.

"Entä mitä sanoisit niistä ihmisistä, jotka eivät ole uskovia ja jotka omistavat elämänsä muille", nuori mies vastasi. "Tiedän myös joitakin sellaisia tapauksia."

"Niin minäkin, Mikael, niin minäkin", Sofia myönsi. "Ihmisolennot väittelevät aina kahden vastakkaisen impulssin välillä: itsekkyyden, jonka lähteenä on eläimellinen perintömme, ja epäitsekkyyden, joka tulee korkeammalta tietoisuuden tasolta. Monet ihmiset, jotka eivät pidä itseään uskonnollisina, haluavat silti auttaa muita. He ovat seuranneet tuota korkeampaa impulssia altruistiseen käyttäytymiseen. He ovat omalla tavallaan uskonnollisia, vaikkeivat sitä tajua."

"Eettisten kriteerien mukainen toiminta ei kuitenkaan riitä, vaikka se onkin kiitettävää. Eettiseen toimintaan on oltava korkeampi motivaatio. Ja tuo motivaatio voi olla vain uskonnollinen. Eräs sveitsiläinen katolinen teologi nimeltä Hans Küng sanoi, että etiikan pitäisi perustua transsendentaalisiin arvoihin, joita hän kutsui 'ehdottomiksi velvoitteiksi'. Mikään muu 'maallinen' motiivi ei ole tarpeeksi vankka, jotta siitä voisi pitää kiinni, kun asiat alkavat hajota ympärillämme."

"Näyttää siis siltä, että voimme vapaasti uskoa Jumalaan niin kuin parhaaksi näemme."

"Itse asiassa sanoisin, että olemme vapaita elämään suhdettamme Jumalaan parhaaksi katsomallamme tavalla", Sofia selvensi.

"Ja miten ihminen elää tuota suhdetta? Tarkoitan, että sehän ei voisi olla sama kuin suhde ihmiseen."

"Ei, totta kai. Mutta silti sinun ei tarvitse miettiä liikaa sitäkään, miten aiot hoitaa suhteen. Ajattele, että Jumala voi kommunikoida kanssamme monin tavoin. Sinun tarvitsee vain olla tarkkaavainen siitä, mitä ympärilläsi tapahtuu. Ei tarvitse murehtia liikaa - puhu hänelle, pyydä häneltä

hengellisiä arvoja tai yksinkertaisesti kiitä häntä kaikesta siitä, mitä sinulla on, hengellisestä ja aineellisesta.

"Toistuvat ja mekaaniset rukoukset eivät palvele mitään tarkoitusta; ne ovat kuin taustahälyä, joka katoaa kosmokseen. Usein ei ole edes tarpeen käyttää sanoja... tarjoa vain sielusi. Jumala tietää, mitä tarvitset, jo ennen kuin olet siitä tietoinen. Ja yhdestä asiasta voit olla varma: Hän vastaa aina."

"Antaako Jumala minulle kaiken, mitä pyydän?"

Sofia pysyi hetken aikaa hiljaa ja hymyili. "Voit pyytää Jumalalta, että voitat lotossa tai jotain sellaista. Mutta tuollainen pyyntö on kuin mekaanisesti toistettu rukous, sillä on vain vähän, jos ollenkaan, todellista merkitystä. Siitä tulee pelkkää taustahälyä kosmoksessa", hän vastasi lopulta. "Ei, Mikael, ei ole mitään järkeä pyytää Jumalaa vapauttamaan sinua elämän koettelemuksista ja vaikeuksista. Se, mikä on järkevää, on pyytää voimaa, selkeyttä ja rohkeutta, kestävyyttä kohdata ne vaikeudet, jotka odottavat sinua jokaisella askeleella edistyksen tiellä. Silloin saat välittömiä vastauksia. Sanon tämä omasta kokemuksesta. Se toimii."

"En olisi koskaan uskonut, että suhde Jumalaan voisi olla niin helppo", Mikael kommentoi.

"Miksi ei?" Sofia kysyi. "Olethan puhunut hänen kanssaan monta kertaa?"

"Niin, mutta melkein aina valittaakseen jostain!" Mikael sanoi nauraen.

Myös Sofia nauroi. "Tuo on hyvin inhimillistä. Mutta tästä lähtien voisit yrittää puhua hänelle kuin hän olisi isä-ystäväsi. Kerro Jumalalle itsestäsi, kerro hänelle, että haluat olla joka päivä vähän parempi ja haluat hänen apuaan siihen. Voit pyytää samaa myös muiden ihmisten puolesta, jotta heistäkin tulisi jonain päivänä parempia ihmisiä."

"Hyvä on. Minä kokeilen sitä."

Sillä viikolla, jonka he olivat vuorilla, Mikaelilla oli monia tilaisuuksia puhua Jumalan kanssa. Illalla päivällisen jälkeen he kaikki menivät ulos katselemaan tähtitaivasta. Joskus he juttelivat, mutta suurimman osan ajasta he viettivät ulkona hiljaisuudessa nauttien näytelmästä.

Mikael muisti, kuinka hän oli nuorena rakastanut katsella tuntikausia tähtiä. Hän oli jopa hankkinut taivaankartan ja mennyt kotinsa parvekkeelle etsimään tähtikuvioita. Oli niin sääli, että parvekkeelta näkyivät vain

kirkkaimmat tähdet, ja siksi hän arvosti aina menemistä paikkoihin, joissa tähdet näkyivät täydessä loistossaan.

Sinä yönä, kun hän makasi ruohikolla, hän käänsi katseensa Linnunradan muodostamaan tähtien joukkoon ja ihmetteli, miten kaunis taivas on. Kuuta ei ollut ja taivas oli pilvetön, joten hänellä oli paras mahdollinen näkymä yötaivaalle. Hän ajatteli sitä, mitä Sofia oli sanonut, että Linnunrata muodostaa osan superuniversumista, hänen superuniversumistaan. Hän oli aina epäillyt kosmoksen olevan täynnä elämää, mutta nyt hän oli vakuuttunut. Kuinka moni olento koko maailmankaikkeudessa mietiskeli yötaivasta kuten hän juuri sillä hetkellä? Lukumäärä oli luultavasti suurempi kuin hän pystyi käsittämään. Kaikki ajatukset maailmankaikkeudesta (tai maailmankaikkeuksista, sillä nyt hän ei ollut varma, puhuiko siitä yksikössä vai monikossa) olivat aivan liikaa ihmisen mielikuvitukselle; tähtien määrä, taivaankappaleiden väliset etäisyydet, täällä, siellä ja kaikkialla olevien olentojen määrä.

Kun hän makasi Elenan vieressä yön hiljaisuudessa ja katseli taivaalle, Mikael ei voinut olla tuntematta itseään merkityksettömäksi. Jos hän kuitenkin uskoi kaiken, mitä Sofia oli kertonut hänelle, koko tuo valtava luomus oli tehty hänen kaltaisiaan nöyriä kuolevaisia varten. Koko kosmos on yksi valtava koulu, jossa voi oppia olemaan täydellinen.

Olemassaolo itsessään on jättimäinen seikkailu, Mikael sanoi itsekseen. Elämämme maapallolla on ensimmäinen vaihe, yksi monista mahdollisista vaiheista, mutta Sofian mukaan on vielä paljon muita vaiheita, ennen kuin saavutamme lopun. Sillä hetkellä hän näki itsensä niin hirvittävän epätäydellisenä, niin puutteellisena osaajana elämän asioissa. Oli vaikea uskoa, että jonain päivänä hän olisi niin täydellinen kuin ihminen vain voi olla. Tuosta tunteesta huolimatta jokin kertoi hänelle myös, että hän halusi päästä sinne, että sillä ei ollut väliä, kuinka kauan se kestäisi. Eikö hänellä ollut koko ikuisuus edessään? Tosin, hän ajatteli, ehkä hänen käsityksensä ajasta olisi erilainen, kun hän siirtyisi toiselle puolelle.

Mikael huokaisi syvään. Maassa aika kuluu hyvin nopeasti, mutta ihmiselämä on hyvin lyhyt. Sitten hänelle tuli ajatus, että elämä tässä maailmassa on vain liian rankkaa, jotta se voisi jatkua ja jatkua. Ja siksi ihmiselämä "lihana ja verenä" ei ole pidempi. Ja ehkäpä siksi koemme ajan kuluvan niin nopeasti; vielä nopeammin, kun saavumme aikuisuuteen.

Kun hän makasi siinä, mieleen tuli monia ajatuksia siitä, mitä Sofia oli paljastanut. Hän ei ollut varma, johtuiko se vain siitä, että hän todella rentoutui hiljaisuudessa ja hyvässä seurassa, mutta hän löysi uusia merkityksiä ja yhteyksiä, jotka saivat hänet entistä vakuuttuneemmaksi siitä, että kaikki saattoi olla totta. Hän muisti, että Sofia oli sanonut hänelle, että hänen pitäisi punnita kaikki ideat, kaikki vastaukset, sen mukaan,

minkälaisen arvon ne tarjosivat. Mikael ei vain alkanut löytää vastauksia vaan myös nähdä maailmaa eri tavalla näiden vastausten ansiosta.

Hän tunsi itsensä täysin onnelliseksi ensimmäistä kertaa lyhyen elämänsä aikana.

13

Mikael palasi lyhyeltä lomaltaan vuorilta ja tapasi Sofian kaksi päivää myöhemmin puistossa, jossa he olivat tähän mennessä tavanneet lähes aina. Nuori mies oli innokas keskustelemaan Sofian kanssa jälleen kerran; heidän keskusteluistaan oli tullut hänelle lähes välttämättömyys. Hänen oli jopa pakko kysyä itseltään, miten hän oli tullut toimeen niin pitkään ilman jotakuta, jonka kanssa puhua sellaisista aiheista, joista he olivat keskustelleet. Toki hän silloin tällöin puhui Elenan kanssa transsendenttisistä asioista, mutta Sofian kanssa se oli erilaista. Mikaelista tuntui, että sekä hän että Elena olivat samalla matkan osuudella, mutta Sofia tuntui näkevän kauemmas siitä, missä hän itse oli. Mikael ei ollut koskaan pitänyt sanasta "mestari", mutta jollakin tavalla hän näki Sofian kokeneempana, jonain, jolta hän voisi oppia, eikä hänellä ollut aikomustakaan jättää tilaisuutta käyttämättä. Hänestä tuntui, että Sofia oli herättänyt hänessä valtavan tiedonjanon, halun tietää totuus. Lisäksi hän oli varma, ettei hän koskaan menettäisi tätä tiedonjanoa.

"Tiedätkö mitä?" Mikael aloitti. "Kun olin lomalla, yritin puhua Jumalan kanssa."

"Ja vastasiko hän sinulle?" Sofia vastasi hieman hämmentyneesti hymyillen.

Mikael silitti partaansa mietteliäästi ja hymyili. "No, voisi sanoa, että hän teki niin. Itse asiassa, mitä enemmän ajattelin sanomiasi asioita, sitä enemmän uusia ajatuksia tuli mieleeni. Aivan kuin ajatuksillani olisi ollut oma elämänsä."

"No niin! Näen, että olet nopea oppimaan", Sofia vastasi silminnähden tyytyväisenä. "Hyvä mielesi on ollut avuksi jumalalliselle kipinällesi."

"Minun mille?" Mikael kysyi yllättyneenä. Tämä maininta jumalallisesta kipinästä oli jotain uutta. "Mitä tarkoitat?"

Sofia heitti hänelle yhden valovoimaisista katseistaan, mikä sai Mikaelin ajattelemaan, että hän oli saamassa uuden ilmestyksen tänä iltapäivänä.

"Jumalallinen kipinäsi", Sofia toisti. "Muistat varmaan, että sanoin jo muutama päivä sitten, että etäisyys Jumalan ja meidänlaistemme kuolevaisten välillä on hyvin suuri. Että Jumala loi meidät ja että kohtalomme on palata Hänen luokseen. Me palaamme seuraamalla hyvin kuljettua jumalallista polkua, eläimellisestä olemassaolosta lihassa, lopulliseen täydellisyyteen puhtaiksi henkiolennoiksi."

Mikael nyökkäsi sanomatta sanaakaan ja odotti innokkaasti kuullakseen lisää.

"No niin, Isämme, koska hän rakastaa meitä liikaa jättääkseen meidät yksin matkalla, antoi meille pienen palan itseään, 'kipinän', joka 'vetää' meitä ylöspäin ja sisäänpäin. Aivan kuin Jumala olisi magneetti ja jumalallinen kipinä olisi rautahippu."

"Mutta... Mistä tuo kipinä tarkalleen ottaen koostuu? Mitä tarkoitat sillä, että se 'vetää meitä ylöspäin ja sisäänpäin'?"

"Jumalallinen kipinä on kirjaimellisesti osa Jumalaa. Sinulla on pieni pala Jumalaa asuttamassa mieltäsi. Tuo kipinä ei ole sinun tai minun kaltaisesi ihminen, vaan se on tietoisuutta, jumalallista tietoisuutta. Tarkemmin sanottuna se on omistautunut edistämään korkeampia arvoja, hengellisiä arvoja, jotta se voi varastoida ne turvallisesti ja huolellisesti myöhempää käyttöä varten jonnekin matkalla paratiisiin."

"Voisiko tämä kipinä olla jonkinlainen omantuntomme ääni?" Mikael kysyi yrittäen ymmärtää, mitä Sofia selitti.

"On mahdollista, että jumalallinen kipinä on sen takana, mitä ihmiset haluavat kutsua omantunnon ääneksi", Sofia myönsi. "Mutta minusta tuntuu, että se ei kommunikoi kanssamme niin selvästi. Ei ainakaan aina. Juuri äsken kerroit minulle, että kun ajattelit kaikkea sitä, mitä olen kertonut sinulle, mieleesi tuli uusia ajatuksia. Ei olisi epätavallista, että jumalallinen kipinä antaisi sinulle pienen 'sysäyksen' sellaisella hetkellä. On mahdollista

luoda eräänlainen kommunikaatio kipinäsi kanssa ilman, että teidän tarvitsee kuulla ääniä päässänne. Mielestäni meidän pitäisi varmistaa, että olemme hyvässä fyysisessä ja henkisessä kunnossa, jotta kipinän työ olisi helpompaa. Jotta se voisi kommunikoida kanssamme useammin ja selkeämmin."

"Entä meidän unet? Voiko jumalallinen kipinä kommunikoida kanssamme uniemme kautta?"

"Kun nukumme, jumalallinen kipinä yrittää saada järjestystä mielemme kaaokseen. Se poimii kaiken arvokkaan niistä asioista, joita olemme eläneet valveillaoloaikanamme. Jos tekisin karkean vertailun, sanoisin, että se on kuin metsästäjä, joka etsii romumetallia kasasta ja yrittää löytää jotain, minkä voi myydä. Kun hän löytää jotain arvokasta, hän laittaa sen säkkiin. Tietenkään jumalallinen kipinä ei aina pysty laittamaan kaikkea hyvää oikeaan säkkiin. Intohimot ja alkukantaiset vaistot vievät mielemme niin usein mukanaan, että nämä tekijät vääristävät niitä korkeampia käsitteitä, joita jumalallinen kipinä haluaisi kerätä säkkiin: siksi näemme joskus niin järjettömiä unia."

Mikael mietti hiljaa hetken aikaa, kun Sofia katsoi häntä myötätuntoisesti.

"Käsite 'jumalallinen kipinä' ei tietenkään ole mikään uusi", hän jatkoi. "On filosofeja ja uskontoja, jotka ovat puhuneet siitä. Mutta on yksi käsite, joka tunnetaan vielä laajemmin, ja se on sielun käsite. Se liittyy jumalalliseen kipinään."

Mikael katsoi häntä uteliaasti.

"Jumalallinen kipinä varastoi sisältämme nousevat korkeammat arvot säkkiinsä", Sofia sanoi. "Säkki, rakas Mikael, on se, mitä olemme aina kutsuneet sieluksi.

"Jumalallinen kipinä luo mielen avulla toisen todellisuuden, jota kutsumme sieluksi. Sielu on aineellisen ja hengellisen maailman puolivälissä. Sielu muodostaa osan siitä todellisuudesta, jonka saamme tuntea ja elää, kun siirrymme toiselle puolelle, kun jätämme tämän maailman - mutta se on myös täällä. Ja se on potentiaalisesti kuolematon. Jokaisella meistä on oma sielumme juuri tässä ja nyt, ikään kuin vip-kortti ikuisuuteen pääsemiseksi, lippu paratiisiin, jos niin haluatte. Se on kiehtovaa, eikö olekin?"

"Niin se todella on", Mikael myönsi. Siihen asti hänellä ei ollut selvää käsitystä siitä, mitä sielu on. Ja se vähä, mitä hän oli tiennyt, ei ollut muuta kuin se, mitä kristillisessä opissa sanottiin. Hän tiesi, että sielu elää fyysisen kuoleman jälkeen, mutta sielun pelastuksen ja tuomion lisäksi hänellä ei ollut aavistustakaan siitä, mistä sielu oli tehty tai miten se oli kehittynyt.

"Sielu, joka on jumalallisen kipinämme ja mielemme yhdistelmän tuote, ei tule meille yhtäkkiä ja täysin muodostuneena. Se itse asiassa kasvaa kokemuksen kautta."

"Entä jumalallinen kipinä?" nuori mies kysyi. "Milloin se tulee meille? Ehkä syntyessämme?"

Sofia pudisti päätään. "Ei, Mikael. Se tulee meille ensimmäisen kerran, kun teemme moraalisen päätöksen. Kun joudumme valitsemaan väärän ja oikean välillä, riippumatta siitä, mikä valintamme olisi voinut olla."

"Ja milloin luulet, että se tapahtuu?"

"Se ei tapahdu kaikille samassa iässä, mutta yleensä se tapahtuu noin kuuden vuoden iässä, plus miinus yksi vuosi."

Mikael yritti tutkia muistiaan, josko hän muistaisi hetken, jolloin jumalallinen kipinä oli tullut häneen. Mutta hän ei muistanut juuri mitään siitä, kun hän oli kuusivuotias.

"En tiedä, milloin se olisi voinut tapahtua minulle", Mikael myönsi lopulta.

"Se on normaalia", Sofia vastasi. "Se ei ole tapahtuma, joka merkitsisi jotain näyttävää muutosta elämässämme. Ja mikä parasta, se tapahtuu hyvin nuorena. Mutta jos vietät aikaa pienten lasten parissa, huomaat heissä merkittävän muutoksen. Omien lasteni kohdalla huomasin, että oli hetki, jolloin he alkoivat tiedostaa oikean ja väärän eron. Eräänä päivänä he sanoivat erityisesti: "Se ei ole reilua", kun yritin järkeillä heidän kanssaan. He alkoivat vetää rajaa hyvän ja pahan välille. Tai joskus tajusin katumuksen osoituksesta, että he olivat tehneet jotain tuhmaa. Mutta tällä kaikella en tarkoita sanoa, että voisin asettaa päivämäärän ja kellonajan, jolloin jumalallinen kipinä tuli heihin."

"En tiedä miksi, mutta kuvittelin, että meillä olisi tuo kipinä heti syntymästä lähtien", Mikael kommentoi.

"Kipinä syntyy, kun osoitamme ensimmäisen kerran, että olemme ihmisiä, joilla on vapaa tahto", Sofia vaati. "On toinenkin Jumalan lahja, joka ilmestyy ennen jumalallista kipinää, ja se on persoonallisuus. Persoonallisuus antaa meille ainutlaatuiset ominaisuutemme sekä tietoisuuden identiteetistämme."

"Tarkoittaako se siis, ettei meillä ole persoonallisuutta ennen syntymäämme?"

"Tiedän, mihin pyrit tällä", Sofia sanoi puoliksi hymyillen. "Ja rehellisesti sanottuna minun on sanottava, etten tiedä. En tiedä, onko sikiöllä äitinsä

kohdussa persoonallisuus vai ei. Sen voin sanoa melko varmasti, että vauvalla on persoonallisuus, kun se syntyy. Pelkään siis, että se ei ole kovin hyödyllinen tapa ratkaista eettistä dilemmaa siitä, mitä abortin tekeminen tarkoittaa", hän totesi vakavalla ilmeellä.

"Palatakseni takaisin jumalalliseen kipinään. Se ei ole aina tullut ihmisille samalla tavalla. Itse asiassa, vaikka ihmiset ovat kyenneet erottamaan hyvän ja pahan, heillä ei ole aina ollut mieltä, joka kykenee pitämään sisällään jumalallisen kipinän. Esimerkiksi ensimmäisillä ihmisillä, kaksosilla, oli jumalallinen kipinä. Mutta kaikki heidän lapsensa eivät saaneet näitä lahjoja Jumalalta. Jollain meille käsittämättömällä tavalla mieli (ja sitä kautta aivomme) voi rajoittaa jumalallisten kipinöiden mahdollisuuksia ja potentiaalia. Mutta on myös totta, että siitä lähtien, kun kaimasi tuli tähän maailmaan, meille annettiin korvaamaton lahja. Siitä hetkestä lähtien jokainen ihminen, jolla on normaali mieli, on saanut jumalallisen kipinän. Se on jotain, mitä esi-isiltämme puuttui!"

"Tarkoitatko siis, että yli kahden tuhannen vuoden ajan jokainen ihminen on saanut jumalallisen kipinän?" Mikael kiteytti.

"Jokainen ihminen, jolla on normaali mieli", Sofia selvensi.

"No, käytännössä kaikki."

"Vähemmän kuin olisi pitänyt", Sofia tarkensi ja hymyili salaperäisesti.

"Ja? Mitä tapahtui niille alkukantaisille ihmisille, jotka eivät pystyneet vastaanottamaan jumalallista kipinää jonkin henkisen vamman vuoksi?"

"Isällä on kaikki valmiina. He saavat kipinän 'lainaksi'."

"Lainaksi? Mitä se tarkoittaa?"

"No, he saavat Isä-Jumalalta kipinän lihaa ja verta olevaan elämäänsä. Koska tuo kipinä ei kykene yhdistymään heidän kanssaan, he saavat kuoleman jälkeen toisenlaisen kipinän: sirpaleen paikallisuniversumin äiti-hengestä. Muistatteko hänet? Kaimasi kumppani", Sofia vastasi omaan kysymykseensä hymyillen.

"Ja onko kipinän ja sen toisen välillä eroa?"

"On yksi merkittävä ero, vaikka se ei tarkoita, että se olisi laadullisesti parempi kuin toinen. Ne, joilla on Isältä peräisin oleva jumalallinen kipinä, voivat päästä matkalle Paratiisiin; ne, joilla on äitihengestä peräisin oleva kipinä, jäävät paikallisuniversumiin pysyviksi asukkaiksi."

"En tiedä, Sofia", nuori mies sanoi pudistaen päätään. "Mutta minusta vaikuttaa siltä, että mahdollisuus päästä Paratiisiin on paljon toivottavampi kuin jäädä paikallisuniversumiin."

"Ei ole kyse siitä, että se olisi parempi tai huonompi, Mikael", hän vastasi. "Kaikilla kohtaloilla on myönteinen ja hyödyllinen puolensa luomakunnalle. Pysyvät kansalaiset, joilla on läheinen tuntemus omasta osastaan luomakunnassa, ovat välttämättömiä ainakin paikallisuniversumeissa ja alemmissa hallinnollisissa yksiköissä. Teoriassa voi vaikuttaa siltä, että heidän elämänsä on vähemmän mielenkiintoista kuin jonkun Paratiisiin päässeen, mutta niin ei tarvitse olla."

"Minulle tuli mieleen eräs kysymys", Mikael sanoi hetken mietittyään. "Mitä tapahtuu niille lapsille, jotka kuolevat ennen kuin jumalallinen henki tulee heidän luokseen?"

"No, heidän täytyy mennä päiväkotiin toisella puolella", Sofia vastasi nopeasti. "Muistatko, mitä sanoin heistä? Toisella puolella ylösnousemusta varten näiden lasten on odotettava, että toinen vanhemmista herää henkiin. Nuo pienet voivat myös lopulta saada jumalallisen kipinän. Siitäkin huolimatta, että heiltä puuttuu tiettyjä kokemuksia, koska he ovat lähteneet fyysisestä maailmastaan niin pian."

Mikael ajatteli niitä vanhempia, jotka olivat kärsineet hyvin nuoren lapsen menettämisen julmasta iskusta. Hän huokaisi syvään. Tuollainen kärsimys oli viimeinen asia maailmassa, jonka hän haluaisi kokea. Hän ajatteli kuitenkin, että olisi suuri lohtu tietää, että hänen lapsensa odottaisi häntä toisella puolella, että he näkisivät toisensa vielä, ja sillä välin lapsi olisi hyvissä käsissä.

"Kipinä seuraa meitä siis läpi ikuisuuden", nuori mies sanoi viimein.

"Vielä parempaa, Mikael", Sofia vastasi. "Kipinästä ja sinusta tulee yhtä. Se ei asu sinussa kuten nyt, vaan siitä tulee osa sinua.”

"Ja milloin se tapahtuu?"

"Luulen, että annoin sinulle vihjeen, kun puhuin seitsemästä siirtymämaailmasta aineellisen ja hengellisen maailman välillä, muinaisten tarinoiden seitsemästä taivaasta. Muistatko?"

Mikael nyökkäsi päätään.

"Kun olemme kulkeneet noiden seitsemän maailman läpi ja karistaneet 'pedon merkin', eläimellisen perintömme, tapahtuu jotain hyvin tärkeää. Sulaudumme yhteen kipinämme kanssa ja saamme oikean nimemme."

Mikael kohotti kulmakarvojaan hämmästyneenä.

"Eikö olekin loogista, että meille annetaan toinen nimi", Sofia huomautti. "Olemme lakanneet olemasta sitä, mitä olimme, koska meihin on lisätty uusi tekijä. Olemme me itse ja lisäksi palanen Jumalaa. Siitä hetkestä lähtien

emme ole enää potentiaalisesti kuolemattomia - olemme todella kuolemattomia. Olemme päättäneet selviytyä, eikä mikään tai kukaan voi riistää meiltä ikuista selviytymistä."

"Entä mitä tapahtuu niille, joilla on jumalallinen kipinä, mutta jotka päättävät olla selviytymättä?"

"Kuten sanoin teille, niiden, jotka eivät halua jäädä henkiin, ei ole pakko jatkaa. Mutta mikään ei katoa kosmoksessa. Siksi tuon kuolevaisen kipinä jättää hänet mennäkseen asumaan toiseen kuolevaiseen. Nuo kipinät ovat itse asiassa erittäin arvokkaita, koska niillä on tuolloin todellista elämänkokemusta. Ja joillakin kipinöillä on monia elämänkokemuksia, mitä "neitseellisiltä" kipinöiltä puuttuu. Kaimallanne oli muuten erittäin kokenut kipinä, kun hän oli tässä maailmassa."

"Tarvitsiko hänkin jumalallista kipinää?"

"Kyllä, hänen oli elettävä kuolevaisena, joten hänen oli oltava kuolevainen kaikin tavoin. Kun puhuin teille Aatamista ja Eevasta, en maininnut sitä, mutta he tunsivat erilaista läsnäoloa sisällään pian sen jälkeen, kun he olivat tehneet väärin. Tämä tapahtui pian sen jälkeen, kun heille oli kerrottu, että he olisivat kuolevaisia, alttiina ajan hampaalle ja hankaluuksille. Heidän kipinänsä, heidän ikuisuuden takuunsa, oli tullut heille. Huolimatta siitä, että he menettivät niin paljon, he tajusivat, että heillä oli yhä edessään lupaus ikuisuudesta."

Oli jo myöhä, ja hän pelkäsi, että Sofia haluaisi pian hyvästellä, mutta yksi asia vaivasi Mikaelia yhä sen suhteen, mistä he olivat puhuneet tuona päivänä. "Kuvittelen, että Jumala, joka on ääretön, voi antaa äärettömiä osia itsestään pois tuntematta mitään menetystä. Ovatko kaikki kipinät samanlaisia?"

"Ainoa ero heidän välillään on heidän keräämänsä kokemus", Sofia vastasi. "Kokeneet kipinät voivat suuresti auttaa ihmisiä, joissa ne asuvat. Mutta älä luule, että vain siksi, että sinulla on kokemusta omaava kipinä, sinulla olisi helppo elämä. Maailmankaikkeudessa on väistämätön laki: Kun kapasiteettia on enemmän, vaaditaan enemmän. Joka tapauksessa Isällä ei ole mitään mieltymystä lastensa suhteen, joten yksikään normaalimielinen kuolevainen ei koskaan jää ilman kipinän apua. Se vetää häntä kohti Jumalaa, olimmepa me keitä tahansa."

"Jumala siis jakaa kipinöitä sattumanvaraisesti?"

"Käsittääkseni asia ei ole niin. On tärkeää muistaa, että kipinät eivät ole jotain persoonatonta, vaan, kuten alussa kerroin, niillä on eräänlainen tietoisuus. Ja näyttää siltä, että kipinät arvioivat potentiaalimme ennen kuin

asuttavat meidät. Ne valitsevat meidät ikuisiksi 'kumppaneikseen'", hän lopetti hymyillen.

"Vau", nuori mies vastasi hymyillen. "Se tarkoittaa siis sitä, että meidän on oltava kiitollisia siitä, että meidät on valittu niin monen joukosta. Tosin en ole varma, että kipinäni sai hyvän diilin kanssani!"

Molemmat nauroivat sydämellisesti.

14

He sopivat tapaavansa seuraavana päivänä, torstaina. Heti kun he olivat istuutuneet tavalliselle puistonpenkille, Sofia ehdotti, että he tulisivat lauantaina illalliselle.

"Olen pahoillani, Sofia", Mikael sanoi masentuneena. "On ystäväni syntymäpäivä, ja meillä on suunnitelmissa mennä ulos syömään."

"Entä sunnuntaina? Eikö sekään kelpaa?" nainen kysyi.

"Valitettavasti ei. Menemme elokuviin alkuillasta. Olen jo ostanut liput."

"Ei se mitään, voimme jättää sen seuraavaan lauantaihin. Kirjoita päivämäärä muistiin. Ellei sinulla tietysti ole suunnitelmia myös sille päivälle."

"Ei, enpä usko", Mikael sanoi mietteliäästi yrittäen samalla muistaa, oliko hänellä suunnitelmia tuolle päivälle.

"Hyvä. Eli ensi lauantaina meillä on treffit. Coctailit, illallinen ja jutustelua", hän sanoi lämpimästi hymyillen.

"Mitä meidän pitäisi tuoda?" nuori mies kysyi.

"Läsnäolonne riittää minulle, mutta jos haluaisitte tuoda pullon kuivaa samppanjaa, se olisi ihanaa."

"Sehän sopii", Mikael sanoi kiitollisena siitä, että Sofia oli antanut hänelle tilaisuuden tehdä jotain mukavaa.

Tuli hiljaisuus. Mikael katsoi ympärilleen ja muisti, mitä Sofia oli sanonut jokaisessa meissä asuvasta jumalallisesta kipinästä. Hän ajatteli, kuinka

jokaisella puistossa sillä hetkellä oli oma jumalallinen kipinänsä (paitsi pienimmillä, jotka saisivat omansa aikanaan). Hänelle tuli mieleen, että koska jokaisessa meistä asuu jumalallinen kipinä, meidän pitäisi kunnioittaa muita samalla tavalla kuin haluaisimme heidän kunnioittavan meitä. Mutta oli vielä muitakin syitä kunnioittaa toisia ja huolehtia heistä. "He ovat kaikki matkaajia, kuten minäkin", nuori mies ajatteli itsekseen.

"Mistä puhumme tänään?" Mikael kysyi, kun hänen ajatuksensa olivat palanneet nykyhetkeen.

Sofia veti syvään henkeä ennen kuin vastasi. "Puhuin eilen yhdestä 'auttajastamme', joka on pitkällä matkalla Paratiisiin, mutta on muitakin, jotka työskentelevät siellä ja täällä ja jotka eivät ole yhtä tärkeitä. Siitä halusin puhua tänään."

"Ole hyvä. Minä kuuntelen."

"Muistatko suojelusenkelit?"

"En ainoastaan muista niitä, vaan uskoin aikoinaan vakaasti niiden olemassaoloon. Kun olin pieni, äitini pakotti minut ennen nukkumaanmenoa lausumaan rukouksen, joka kuului seuraavasti:

Suojelusenkeli

Suloinen kumppani

Älä hylkää minua

Päivä tai yö

Älä jätä minua yksin

Muuten olen hukassa.

"Mutta kasvoit tietysti aikuiseksi ja lakkasit uskomasta niihin?"

"Totta kai. Siitä aikuisuudessa on kyse! Lakkaa uskomasta keijuihin, joulupukkiin ja suojelusenkeleihin."

"No, se on sääli. Meissä on oltava tilaa tuntemattomalle, jotta lapsi sisällämme ei kuolisi. Ja mikä parasta, suojelusenkeleitä on olemassa."

"Jatka vain, kerro minulle enkeleistä", Mikael rohkaisi häntä.

"Rakas Mikael, vaikka ajan ja avaruuden planeettojen kuolevaiset ovat luomakunnan nöyrimmät olennot, he ovat myös hyvin arvokkaita. Miksi

eivät olisi, koska heillä on jumalallinen kipinä sisällään? Tästä syystä jumaluudet tarjoavat meille erityisen lahjan, joka auttaa meitä aineellisessa, henkisessä ja hengellisessä seikkailussamme. Puhuin sinulle jumalallisesta kipinästä, Isämme lahjasta. Suojelusenkelit ovat lahja Hengeltä. Eivätkä ne ole yhtään vähemmän tärkeä lahja! Toisin kuin jumalallinen kipinä, joka asuu mielessämme, enkelit eivät ole sisällämme. Ne ovat uskollisia ja väsymättömiä kumppaneitamme. Paikallisuniversumin Äiti-Henki loi heidät; tämä tarkoittaa, että he ovat Äärettömän Hengen, Kolminaisuuden kolmannen persoonan, epäsuoria jälkeläisiä. Suojelusenkelit ovat hengellisiä olentoja, jotka työskentelevät ja elävät hyvin lähellä kuolevaisia, ja siksi he ymmärtävät meitä niin hyvin."

"Muistan, että uskonnon tunnilla meille puhuttiin erilaisista enkeleistä", Mikael kommentoi.

"Enkeleitä on monenlaisia, ja monet niistä kuulostavat sinulle tutuilta. On arkkienkeleitä, kerubeja ja serafeja. Ne, mitä me kutsumme 'suojelusenkeleiksi', ovat serafeja."

Mikael huokaisi, ja kun hän katsoi kauas, hän muisti lapsuutensa unet, jotka olivat yhä hautautuneina jonnekin hänen mieleensä. "On siis totta, että minulla on suojelusenkeli", hän sanoi puoliksi ääneen.

"Sinulla ei ole yhtä, vaan kaksi!" Sofia korjasi. Ja hän lisäsi nuoren miehen yllätykseksi: "Tosin on mahdollista, etteivät ne ole yksin sinun. Saatat jakaa ne muiden ihmisten kanssa."

"Kaksi suojelusenkeliä? Jaetut enkelit?" Mikael kysyi kulmakarvojaan kohottaen. "Sinun täytyy selittää tämä minulle."

"Samalla tavalla kuin ihmiset elävät pareina, myös enkelit toimivat pareina. Jumala on näet viisas, eikä hän pidä siitä, että hänen luodut ovat yksin ja ilman seuraa." Mikael teki eleen ikään kuin keskeyttäisi hänet, mutta Sofia nosti kätensä ja jatkoi. "Kyllä, tiedän, mitä aiot kysyä. Ei, Mikael, ei ole olemassa feminiinisiä ja maskuliinisia enkeleitä. Tuo vanha bysanttilainen väite enkelien sukupuolesta voidaan hoitaa melko nopeasti: enkeleillä ei ole sukupuolta. Mutta kerron sinulle, että koska suojelusenkelimme saavat alkunsa paikallisuniversumin Äidistä, olennot 'siellä ylhäällä' puhuvat heistä feminiinisessä muodossa."

"Enkelipareissa on kuitenkin kahta tyyppiä. Koska emme voi määritellä niitä maskuliinisiksi ja feminiinisiksi, voisimme määritellä ne 'positiivisiksi' ja 'negatiivisiksi'. Siis ilman, että 'negatiivisella' olisi tietenkään mitään negatiivisia konnotaatioita. Kuten ihmisten ihannepari, enkelipari täydentää toisiaan."

"Entä jaetut enkelit?" Mikael kysyi. Hän ei halunnut uskoa, että hänen täytyi jakaa enkelinsä kenenkään muun kanssa! Se olisi vastoin hänen lapsuuden harhakuvitelmiaan.

"Älä ole kärsimätön, olemme tulossa siihen", Sofia sanoi hymyillen. "Suojelusenkelit ovat arvokas lahja. Ne annetaan, kun saavutetaan tietty henkisen kehityksen taso. Vasta sitten etuoikeus enkeliparin saamiseen myönnetään ihmiselle, ja vain hänelle. Sitä ennen ihmisellä on kyllä pari, mutta tuon parin kanssa on myös muita ihmisiä, jotka eivät ole vielä saavuttaneet sitä henkisen kehityksen vähimmäistasoa."

"Ja voiko mitenkään tietää, onko meillä itsellämme pari?"

Sofia pudisti päätään. "Ei, Mikael. Mutta uskotko tosiaan, että se on jotain, mikä pitäisi tietää? Meidän on paneuduttava hengelliseen edistymiseen, yritettävä olla joka päivä vähän parempi ja 'synkronoida' tahtomme Jumalan tahdon kanssa. Jos todella aiot olla parempi ihminen, on vain ajan kysymys, milloin saat pariskunnan vain itsellesi."

"Luuletko, että he ovat täällä ja kuuntelevat keskusteluamme?" Mikael vitsaili matalalla äänellä ja siirtyi lähemmäs naista, ikään kuin yrittäen välttää enkelien kuulemisen.

Sofia alkoi nauraa. "Älä epäile sitä. Olen vakuuttunut siitä, että he ovat todella kiinnostuneita näistä keskusteluista. Meillä on täällä varmaan melkoinen joukko heitä, sinun ja minun enkelieni välillä. Eikä siinä ole edes laskettu niitä muita olentoja, jotka saattavat olla täällä", hän sanoi silmää iskien.

"No, sitten minun on sanottava 'hei' kaikille niille enkeleille, jotka kuuntelevat", Mikael sanoi ja heilutti kättään itsensä ympärillä. He kaksi nauroivat sydämellisesti. Sillä hetkellä heidän edessään käveli vanha mies, joka pysähtyi katsomaan Mikaelia muutaman sekunnin ajaksi. Hän näytti miettivän, oliko Sofialla ja Mikaelilla jokin ruuvi löysällä. Kun mies käveli pois, he nauroivat vielä kovemmin.

Kun he olivat rauhoittuneet, nuori mies aloitti keskustelun uudelleen ja sanoi: "Muuten, vilkutin heille juuri, mutta minulla ei ole aavistustakaan, miltä he näyttävät."

"Minkälaisiksi kuvittelit ne nuorena?" nainen kysyi mieheltä.

Mikael silitti partaansa mietteliäästi ennen kuin vastasi. "En tiedä. Mutta en sellaisiksi kuin heidät haluttiin renessanssin aikana piirtää: pulleina kerubeina, jotka näyttivät kiiltäviltä vauvoilta paksuine poskineen. Kuvittelin heidät pikemminkin pitkiksi ja hoikiksi, joilla oli pitkät vaaleat hiukset ja kultainen sädekehä päänsä päällä, valtavat valkoisista höyhenistä koostuvat siivet selässään ja jotka olivat pukeutuneet jalkoihinsa asti

ulottuvaan valkoiseen tunikaan. Näkemykseni enkeleistä on siis enemmän tai vähemmän keskiaikainen."

Sofia hymyili arvoituksellisesti. "Ehkä et olekaan niin väärässä joistakin asioista", hän sanoi mietteliäästi. Mikael katsoi Sofiaa kysyvästi, mutta Sofia lisäsi nopeasti: "Ei, älä ymmärrä minua väärin. En ole koskaan nähnyt yhtään enkeliä enkä tiedä, millaisia ne tarkalleen ottaen ovat. Mutta luettuani asioita sieltä sun täältä ja mietittyäni asiaa minulla on teoria. Ehkä kerron siitä sinulle joskus toiste."

"Toivottavasti teet niin! Varoitin sinua jo, minulla on erittäin hyvä muisti."

Molemmat olivat pitkään hiljaa. Mikael kävi mielessään läpi ajatusta siitä, että ympärillä oli näkymättömiä enkeleitä, hyvin lähellä, jotka kuuntelivat, mitä he sanoivat. Hetken hän pahoitteli, että oli niin sokea, ettei pystynyt näkemään aineellisen tason ulkopuolisia todellisuuksia.

"Mietin, voisiko enkeleissä olla jotain muuta, mikä kiinnostaa sinua niiden fyysisen olemuksen lisäksi, Sofia sanoi lopulta.

"Kyllä, tietenkin. Loppujen lopuksi ulkonäkö on vähiten tärkeä asia. On yksi asia, joka kiehtoo minua: Valvovatko he meitä? Huolehtivatko he meistä? En voi uskoa, että he ovat siellä vain tarkkailemassa, mitä me teemme!"

"En minäkään. Enkelit ovat olentoja, joilla on uskomattomat henkiset voimat, Mikael. He eivät ainoastaan tiedä tarkalleen, kuinka monta hiusta päässäsi on juuri nyt (jos he päättivät, että se on tarpeen tietää), vaan he voivat myös muokata ympäristöä. Mutta he eivät koskaan puutu vapaaseen tahtoosi. En voi tarpeeksi korostaa, että kosmoksessa olennon vapaata tahtoa pidetään pyhänä. Kukaan, eivät edes jumalat, ei puutu siihen. Juuri sen synnin Lucifer teki - hän puuttui muiden olentojen vapauteen valita kohtalonsa."

"Mitä ne tarkalleen ottaen tekevät?" Mikael vaati.

Sofia vastasi rauhassa. "Voisi sanoa, että kun jumalallinen kipinä on identiteettimme varjelija, suojelusenkelit vartioivat sielujamme. 'Tarkalleen' en ole varma siitä, mitä he tekevät, mutta epäilen, etteivät he ole täällä vain tarkkailemassa, onnistummeko vai epäonnistummeko. Minusta tuntuu, että kun olemme ylittäneet tietyn kynnyksen hengellisessä kehityksessämme, kun olemme synkronoituneet Isämme kanssa, he auttavat meitä kohottamaan itseämme. Pääsemme siihen pisteeseen, jossa annamme heidän auttaa meitä. Mutta en sano, että he poistavat esteet tieltämme. Kaiken sen jälkeen, mitä olen kertonut teille, teidän on tiedettävä, että hengellistä edistystä ei saavuteta väistelemällä tai välttelemällä vastuuta ja vaikeuksia,

jotka meidän on joskus kohdattava. Mutta on hyvin mahdollista, että kun meillä on jokin arvokas haaste ratkaistavana, ne auttavat meitä niin paljon kuin voivat. Riippuen tietenkin meistä itsestämme."

"Meistä?"

"Tietenkin, Mikael. Ei ole mitään järkeä auttaa ihmisiä, jotka eivät halua apua tai kieltäytyvät auttamasta itseään. Oletko koskaan miettinyt niitä näennäisen sattumanvaraisia asioita, jotka, vaikket olekaan aivan varma miksi, ovat toimineet eduksesi? On mahdollista, että suojelusenkelisi pitävät sinua hyvänä poikana, joka ansaitsee pienen sysäyksen oikeaan suuntaan."

"Vaikka en ollut pyytänyt heiltä sitä?"

"He tuntevat sinut hyvin, jopa paremmin kuin sinä itse. He tuntevat kykysi, pelkosi, valoisan ja pimeän puolesi. Kuka voi siis sanoa, ettet olisi pyytänyt tönäisyä? Olette hyvinkin saattaneet lähettää SOS-kutsun sisimpine ajatuksineen ja kaipauksineen, ja he ovat vastanneet. Ne tuntevat sinut ja toimivat sen mukaisesti häiritsemättä vapaata tahtoasi."

"Näyttää siis siltä, että meillä on elinikäisiä kumppaneita." Sofia nyökkäsi päätään myöntävästi. "Entä mitä tapahtuu, kun me kuolemme? Hyvästelevätkö ne meidät ja siirtyvät vartioimaan toista kuolevaista?"

"Ei", Sofia vastasi. Hän selvensi: "Ei, jos päätät jäädä henkiin. Tulet näkemään, Mikael. Suojelusenkelit, aivan kuten kuolevaisetkin, ovat myös pyhiinvaeltajia. Myös he kulkevat polkua kohti täydellisyyttä, kohti paratiisia..."

"Mutta eivätkö ne ole täydellisiä?" nuori mies keskeytti.

"Ei, eivät ole", Sofia vastasi heti. "Monet enkelit liittyivät Luciferin kapinaan. He olivat todellakin 'langenneita enkeleitä'. On outoa ja virheellistä ajatella, että siellä ylhäällä vallitsee täydellisyys. Niin ei ole. Täydellisyys on tavoite, kaikkien superuniversumien maaliviiva, Mikael. Mutta täydellisyyttä on olemassa vain täydellisessä universumissa ja Paratiisissa. Ajan ja avaruuden universumeissa täydellisyys saavutetaan kokemuksen kautta. Se pätee yhtä lailla enkeleihin, hekin nousevat ylöspäin. Ja tiedätkö, mikä on serafeille varmin passi Paratiisiin?"

Mikael pudisti päätään sanoakseen ei.

"Ryhtymällä kuolevaisen suojelusenkeleiksi! Se näyttää olevan serafeille erittäin toivottu palvelu. Siksi tehtävään on paljon vapaaehtoisia, ja vain kokeneimmat valitaan. He auttavat meitä nousemaan paratiisiin, ja me heitä. Se on molemminpuolista hyötyä. Jos me selviämme, he seuraavat meitä matkallamme suoraan Paratiisin oville. Lisäksi sielumme ei voi lähteä tältä planeetalta ilman serafeja, enkeleitä, jotka kuljettavat meidät tuonpuoleiseen

ensimmäiseen maailmaan. Muistatteko, mitä kerroin sinulle siitä, että meillä ei ole kykyä liikkua valtavien tähtienvälisten etäisyyksien yli omin voimin? Yksi serafien tehtävistä on kuljettaa meidät noiden uskomattomien etäisyyksien yli. Ja se, että heitä kuvataan siivekkäinä, liittyy siihen muotoon, jonka he saavat, kun he kuljettavat jotakuta."

"Mutta suojelusenkeli ei ole olemassa vain siksi, että hän vie meidät toiselle puolelle. Kun olemme siirtyneet ensimmäiseen maailmaan, he vartioivat sieluamme ylösnousemusprosessin aikana. Jos meille on osoitettu henkilökohtaisia suojelusenkeleitä, tuo pariskunta ei poistu rinnaltamme. He pysyvät kanssamme koko ylösnousemusmatkamme ajan superuniversumin läpi ja ehkä jopa matkamme aikana Paratiisia ympäröivän täydellisen universumin läpi. Varmaa on, että yhdistymme heidän kanssaan uudelleen Paratiisissa."

"Näen, että meillä on runsaasti aikaa tutustua hyvin heihin", nuori mies kommentoi.

"Kyllä", Sofia vastasi leveästi hymyillen. "Ja nyt kun tiedämme, että heitä on olemassa ja että he ponnistelevat auttaakseen meitä, meidän pitäisi alkaa tunnustaa ja arvostaa heidän työtään, eikö sinustakin?"

Mikael loi häneen lävistävän katseen sanomatta sanaakaan ja nyökkäsi.

15

"Puhuit eilen siitä avusta, jota meille tarjotaan tuolta ylhäältä, jotta voimme kehittyä hengellisesti", Mikael veti yhteen seuraavassa tapaamisessa. "Jos muistan oikein, sanoit, että jumalallinen kipinä oli Isän lahja ja suojelusenkelit olivat Hengen lahja. Entä Poika? Minusta tuntuu oudolta, että koska hän on yksi Kolminaisuuden yhtä tärkeistä jäsenistä, hän ei auta meitä matkallamme."

"Hyvä, että se on sinusta outoa", nainen vastasi. "Koska on totta, että on olemassa eräänlainen apu, joka tulee Pojalta. Tosin olisi oikeampaa sanoa, että se tulee kaimaltasi."

"Mikaelilta?" nuori mies kysyi aluksi yllättyneenä. Sitten hän yhtäkkiä muisti. "Tietenkin! Mikaelit ovat Kolminaisuuden Isän ja Pojan luomus. Joten... mitä apua poika antaa meille matkallamme?"

Sofia vastasi tapansa mukaan kysymyksellä: "Muistatko, mitä tapahtui helluntaina?"

Mikael hengitti voimakkaasti ulos. Yksityiskohdat siitä, mitä tuona päivänä oli tapahtunut Jeesuksen opetuslasten keskuudessa, olivat käytännössä kadonneet hänen muististaan. Siitä oli kulunut pitkä aika, eikä häntä ollut juurikaan kiinnostanut. Niinpä nuori mies pudisti päätään odottaen Sofian jatkavan.

"Tuo päivä, rakas Mikael, meidän pitäisi muistaa paremmin, koska sinä päivänä Pojan apu saapui tälle planeetalle."

"Tarkoitatko Pyhän Hengen saapumista?" Mikael kysyi yrittäen muistaa, mitä sinä päivänä oli tapahtunut.

Sofia epäröi hieman ennen kuin vastasi. "Ei varsinaisesti Pyhä Henki... Kutsuisin häntä mieluummin siksi, mikä hän todella on: Totuuden Henki."

"Pyhä Henki... Totuuden Henki... Onko erolla todella merkitystä?" nuori mies kysyi; se tuntui hänestä olevan vain yksi nimi lisää.

"Kyllä, se on tärkeää, koska ne ovat erilaisia henkiä - tai voisimme kutsua niitä virtapiireiksi", Sofia sanoi. "Pyhä Henki, joka sekoitettiin monien vuosisatojen ajan Kolminaisuuden kolmanteen persoonaan, tulee paikallisuniversumin Äiti-Hengestä. Ja Totuuden Henki on paikallisuniversumin Mikaelin hengellinen läsnäolo. Joten kyllä, siinä on ero. Tosin se, mitä haluan nyt korostaa, on Pojan antama lahja."

"Ja... mitä tarkalleen ottaen tapahtui helluntaina?" nuori mies kysyi kiinnostuneena. Hän muisteli nyt osia pyhistä kirjoituksista. "Onko totta, että Jeesuksen opetuslapset puhuivat heille tuntemattomilla kielillä ja kaikkea sellaista?"

"Se, mistä puhutte, on osa sitä vääristymää, josta helluntaitarina on kärsinyt. Ensinnäkin se, mitä tapahtui, ei ollut mitään yliluonnollista tai ihmeellistä. Toiseksi, sitä ei tapahtunut vain apostoleille, vaan Totuuden Henki annettiin poikkeuksetta kaikille ihmisille maan päällä."

"Se, mitä todella tapahtui, on jotain, minkä Jeesus paljasti opetuslapsilleen ennen kuin jätti heidät lopullisesti. Hän ennusti, että he saisivat hengellisen läsnäolon, joka reagoi aukottomasti totuuteen. Jokainen, joka löysi itsensä apostolien kanssa tuosta huoneesta helluntaipäivänä, tunsi sisällään jotain erilaista. Jotain, joka antoi heille luottamusta ja voimaa julistaa evankeliumia. Kuvitelkaa, miltä he olisivat tunteneet ollessaan ilman Mestarinsa läsnäoloa tämän kuoleman jälkeen. Totuuden Hengen ansiosta he pystyivät jättämään taakseen kaikki epäilyksensä ja pelkonsa ja lähtemään rohkeasti julistamaan Ihmisen Pojan ylösnousemusta."

"Ymmärrän, mutta miten tuo apu toimii meidän kohdallamme? En ole tuntenut mitään sellaista, mitä sanotte apostoleille tapahtuneen."

Sofia katsoi häntä merkitsevästi hymyillen. "Oletko todella niin varma? Ajattele asiaa. Se, mitä sinä tunnet, voi olla erilaista kuin mitä apostolit tunsivat. Kun sinä synnyit, Totuuden Henki kiersi planeetalla, mitä ei tapahtunut apostolien syntyessä. Kun Mikaelin Totuuden Henki annettiin, apostolit pystyivät tuntemaan laadullisen eron itsessään. Sinun on vaikeampi erottaa sitä, koska henki on aina ollut täällä sinua varten."

"Mieti hetki, Mikael. Totuuden Henki toimii hienovaraisilla tavoilla... tuskin huomaat sitä. Joskus pidämme hänen työtään intuitiona. Mutta mitä intuitio oikeastaan on? Sanakirja määrittelee sen kyvyksi ymmärtää asioita välittömästi, ilman järkeilyä. Todellisuudessa intuitio on se alue, jolla se apu, josta olen puhunut teille, voi toimia. Se on se paikka, josta oletamme enemmän tai vähemmän spontaanien ideoidemme tulevan. Oletko koskaan kokenut, että olet kuunnellut jotakuta tai lukenut kirjaa, ja tietämättä

tarkalleen miksi, aistit, että se mitä sanotaan, on väärin? Totuuden Henki synkronoituu tiedostamattasi mielesi kanssa antaakseen totuudenmukaisen vaikutelman."

Mikael nyökkäsi päätään. Se oli totta, hän oli tuntenut niin monta kertaa. Ja kuten Sofia aivan oikein sanoi, hän oli luullut sen johtuvan intuitiostaan.

"Jos siis meillä on tapa tunnistaa totuus, miksi teemme niin paljon virheitä?" Mikael kysyi.

"Se on helppoa", Sofia vastasi heti. "Koska olemme lähes aina kuuroja ja sokeita totuudelle. Ennakkoluulomme sokaisevat meidät niin, ettemme kykene tunnistamaan totuutta, kun se on silmiemme edessä. Ja kuten ymmärrät, henki ei velvoita meitä siihen. Jälleen kerran vapaa tahto hallitsee."

"Mikä on siis salainen resepti totuuden tunnistamiseen?"

"En tiedä, onko olemassa mitään poppakonstia totuuden tunnistamiseen, mutta on olemassa keinoja. Ensinnäkin sinun on pidettävä silmäsi ja korvasi auki. Toiseksi on oltava avoin mieli. Meidän on hävitettävä ennakkoluulomme ja ennakkokäsityksemme eikä torjuttava mitään lähteitä, koska totuus, ystäväni, voi olla missä tahansa. Jos pidämme aistimme ja mielemme avoimina kaikelle, mitä meille tulee, niin intuitiomme - tai miksi haluatte sitä kutsua - kertoo meille, milloin ja missä totuus ilmenee."

"Pitäisikö meidän siis unohtaa järkeily?"

"Ei tietenkään!" Sofia huudahti pyöreästi. "Meidän on varmistettava, että järki ja intuitio kulkevat käsi kädessä, eikä toisen anneta tukahduttaa toista. Tietoinen tietäminen on yhtä pätevää kuin tiedostamaton tietäminen aina, kun se on tasapainoisen mielen tuote. Ja jos meillä on myös oikea asenne, kun olemme sopusoinnussa Jumalan kanssa, niin se on ikään kuin automaattista... miten sen sanoisin...?"

"Tiedostamista?" Mikael ehdotti.

"Siinä se on! Silloin kaikki meille tarjottu apu toimii sopusointuisesti henkisen kehityksemme hyväksi."

"Entä sinä Sofia? Oletko sinä tiedostava?" Mikael kysyi puoliksi vitsaillen.

"Uskon niin!" nainen vastasi nauraen. "Tai ainakin yritän olla. Ja niin olet sinäkin, vaikket olekaan täysin tietoinen siitä."

"On eräs asia, joka on aina ollut minulle pakkomielle", Mikael tunnusti. "Saammeko jonain päivänä vihdoin tietää totuuden? Siis totuuden isolla T:llä."

"Absoluuttinen totuus?"

"Kyllä."

"Absoluuttisen totuuden voi löytää vain absoluuttisesta, rakas Mikael. Ja vain absoluuttiset Jumaluudet asuvat absoluutissa: Isä, Poika ja Henki. Millä tahansa muulla todellisuuden tasolla totuus on suhteellista."

"Tarkoittaako se, että se ei ole täysin totta?"

"Ei aivan. Se tarkoittaa, että totuus on ehdollistettu; se on totuus, jossa on vivahteita. Meidän ei pidä mennä äärimmäisyyksiin, joihin skeptikot menevät, kun he olettavat, että totuuden tunteminen on mahdotonta. Meidän ei myöskään pidä kallistua siihen, että uskomme kaiken olevan suhteellista, että mikään ei ole totta, että mikään tieto ei ole täysin varmaa, koska mikään niistäkään ei ole totta. On mahdollista tietää totuus, mutta se on aina suhteellista totuutta. Absoluuttisen totuuden voivat tuntea vain absoluuttiset olennot.

"Totuudella, joka voidaan oppia - suhteellisella totuudella - ja joka on ehdollistunut, on toinenkin perusominaisuus: se on dynaaminen. Ehdollinen totuus ei ole totta kaikkina aikoina. Se muuttuu niiden olosuhteiden mukaan, joista se riippuu. Siksi on niin järjetöntä yrittää kiinnittää totuus paikalleen. Se, mikä on totta tänään, ei ehkä ole sitä huomenna, koska olosuhteet, joissa se oli totta, ovat muuttuneet. Staattinen totuus - sillä tasolla, jolla me usein olemme - on kuollut totuus. Ja kuollut totuus ei palvele mitään muuta kuin vangitsee meidät ansaan ja estää meitä etenemästä. On sääli, että niin monet ihmiset ovat kuolleen totuuden loukussa!" Sofia huokaisi surullisesti.

"Te tulette tuntemaan totuuden, ja totuus tekee teidät vapaiksi", Mikael muisteli. Hän oli aina pitänyt tuosta lauseesta, jonka Jeesus lausui yli kaksikymmentä vuosisataa aiemmin. Jos hän jotain arvosti yli kaiken muun, myös aineellisen omaisuutensa, se oli vapaus. Tämä vapaus takasi sen, että hän pystyi etsimään totuutta, mitä hän oli tehnyt niin kauan kuin muisti.

Sofia nyökkäsi myöntävästi, ja hänen silmänsä loistivat.

"Minä olen tie, totuus ja elämä", hän sanoi katsmatta mihinkään tiettyyn paikkaan. Mikael hymyili muistuttaen, että se oli toinen Jeesuksen lausahdus.

"Kuka sanoi: 'totuuteen ei ole tietä, totuus on tie'?" Mikael kysyi. Lause oli tullut hänen mieleensä yhtäkkiä.

"Gandhi sanoi jotakin samankaltaista rauhasta, mutta se voisi koskea myös totuutta", Sofia vastasi. "Totuus on kuin kaukainen horisontti. Emme voi koskaan päästä sinne, koska se on aina niin kaukana. Mutta samalla kun yritämme päästä tuohon kaukaiseen horisonttiin, seuraamme polkua, joka on

todella tärkeä. Se on tärkeä, koska jätimme mukavan asemamme taaksemme ja olemme alkaneet liikkua, olemme edenneet."

Sitten tuli hiljaisuus, josta oli tulossa säännöllinen piirre naisen ja nuoren miehen välisissä keskusteluissa. Mikael sanoi itselleen, että tästä lähtien hän luottaisi intuitioonsa paljon enemmän.

"Kuka olisi uskonut, että helluntai on näin rikas aihe?" Mikael huudahti ironisesti.

"Kyllä", Sofia myönsi. "Ja siinä on vielä muutakin. Helluntaipäivänä tapahtui toinen merkittävä muutos, joka vaikuttaisi koko ihmiskuntaan. Mainitsin siitä jo jotain, kun puhuimme jumalallisesta kipinästä. Siitä päivästä lähtien kipinät alkoivat saapua massoittain planeetallemme. Jokainen ihminen, jolla oli normaali mieli, sai kipinän. Jotenkin nämä kaksi tapahtumaa liittyvät toisiinsa. Kipinä ja henki. Jos saat apua, joka auttaa sinua tunnistamaan totuuden, miksei mielessäsi voisi asua sitä resonoiva henki?"

"Tiedätkö mitä?" Mikael sanoi hetken mietittyään. "Minusta tuntuu, ettemme olekaan niin avuttomia kuin luulimme."

Sofia hymyili leveästi. "Olen iloinen, että tajusit tämän", nainen kommentoi. "Ja vieläpä ilman, että selitin sinulle kaikkea! Meillä ei ole ainoastaan jumalallisen kipinän, enkelien ja Totuuden Hengen kolminkertaista apua. Tällä planeetalla, vaikka se onkin kapinan vuoksi eristyksissä, ei ole koskaan lakannut olemasta prinssiä ja hallitusta. Tällä planeetalla on monia ja erilaisia olentoja, vaikka emme voi nähdä niitä, jotka työskentelevät yli-inhimillisen hallinnon alaisuudessa. Esimerkkinä mainittakoon, että on enkeleitä, jotka työskentelevät ihmiskunnan edistyksen hyväksi. Ja on toisia enkeleitä, joiden työ on rauhan ja kansojen välisen yhteistyön edistämistä."

"Ja sinä sanot, että he ovat täällä, meidän keskuudessamme?"

"Kaikki olennot elävät ja palvelevat fyysisillä sfääreillä. Ne eivät harhaile avaruudessa. Joten kyllä, ne ovat täällä."

Mikael kysyi sitten: "Ovatko he jossain päin planeettaa?" Sofia nyökkäsi myöntävästi. "Mutta missä?" Mikael vaati.

"En tiedä", Sofia myönsi. "Mutta en kuvittele heidän asuvan Hongkongissa tai Manhattanin saarella. Luulen, että he asuvat jossakin vähän syrjäisemmässä ja rauhallisemmassa paikassa. Siitä huolimatta, että emme näe heitä, kuvittelen heidän pitävän mieluummin rauhallisista paikoista; onneksi sellaisia on vielä jonkin verran planeetalla. Loppujen lopuksi etäisyydet eivät ole merkityksellisiä olentojen kannalta, jotka eivät

ole aineellisia ja jotka voivat liikkua nopeuksilla, jotka tekevät siitä käytännössä välitöntä."

Mikael muisti yhtäkkiä lukeneensa jotain paikoista, joissa tapahtui outoja asioita. Paikoista, jotka ovat muka "energisoituneita" ja joissa jotkut ihmiset ovat nähneet outoja näkyjä. Voisiko niillä olla jotain tekemistä asuinpaikan kanssa, johon Sofia viittasi?

Hän kertoi vaikutelmastaan Sofialle, joka vastasi vain: "Kuka tietää, Mikael, kuka tietää?".

"Sofia, sanoit aiemmin, että meillä on aina ollut prinssi", nuori mies muistutti.

"Aivan oikein. Huomaan, että olet tarkkaavainen!" nainen nauroi. "Meillä on kyllä prinssi, vaikkakin väliaikainen. Arvaatko, kuka se on?"

Mikael, mietittyään muutaman sekunnin ajan, uskaltautui vastaamaan: "Kaimani?".

"Bingo!"

16

"Mistä aiot puhua kanssani tänään, Sofia?" Mikael kysyi, kun he kävelivät pitkin esplanadia. Tuulenvire puhalsi miellyttävästi. Syyskuu oli juuri alkamassa, eikä kuumuus ollut niin ahdistava.

"Tänään aion puhua Jumalasta, joka oppii", Sofia vastasi nopeasti, aivan kuin hän olisi valmistellut oppitunnin etukäteen.

"Jumala, joka oppii?" Mikael toisti. "Luulin, että Jumala tiesi kaiken eikä hänen tarvinnut oppia mitään."

"Jos jonain päivänä perehdyt tähän kaikkeen syvällisemmin, tulet ymmärtämään, että termi 'Jumala' on huono yksinkertaistus paljon monimutkaisemmasta todellisuudesta", nainen vastasi hymyillen. "Jumala, joka oppii, ei ole se, jota olemme aina pitäneet 'Jumalana'. Termin selventämiseksi ja sekaannusten välttämiseksi ajattele 'Jumalaa' Isänä. Yhdessä Pojan ja Hengen kanssa hän pysyy absoluuttisella tasolla. Siellä ei ole aikaa eikä avaruutta. Oppiva Jumala asuu siis finiittisellä, äärellisellä tasolla, ajan ja avaruuden puitteissa. Hänen alkunsa on ajassa, vaikka hänellä ei ole loppua."

"Kuten meillä", nuori mies kommentoi.

"Kuten meillä", Sofia vahvisti. Ja hän jatkoi: "Kolminaisuus loi oppivan Jumalan tiettynä hetkenä, kauan sitten. Mutta toisin kuin Kolminaisuuden jäsenet, hän ei ole täydellinen: hän kasvaa ja kehittyy. Eräällä tavalla hän on kuin sikiö, joka kasvaa äitinsä kohdussa."

"Hän on siis yhä keskeneräinen."

"Aivan oikein."

"Ja kuka tai mikä saa hänet kasvamaan?"

"Mahdollisimman yksinkertaisesti sanottuna: me kaikki teemme sen."

Mikael pysähtyi ja katsoi Sofiaa uteliaasti. Tuntui kuin aika olisi hetkeksi pysähtynyt heidän ympärillään ja ympärillä kävelevät ihmiset olisivat olleet vain osa lavastusta."

"Tarkoitatko, että autan Jumalaa, joka oppii ja kasvaa?"

"Sinä itse. Ja minä, ja tuo mies, joka istuu tuolla, ja tuo pariskunta, joka kävelee rannalla", Sofia viittasi leuallaan kaikkiin.

"Mutta... miten?"

"Kokemuksillasi, rakas Mikael. Jumala, joka oppii, tekee kokemuksistasi omiaan ja oppii niistä. Hän on kuin valtava säkki kokemuksia kaikilta superuniversumeissa asuvilta olennoilta. Hän tekee jotakin, mitä absoluuttiset Jumalat eivät tee, nimittäin oppii. Jumala, joka oppii, on yksi silta lisää, joka yhdistää Luojan ja hänen luotunsa."

"Ja miksi jumalat haluaisivat luoda jumalan, joka oppii?" nuori mies kysyi.

"Miksi jumalat haluaisivat luoda muita olentoja?" Sofia kysyi vuorostaan. "Oletan, että se on tapa vapautua äärettömyyden kahleista ja samalla se on rakkauden teko. Isä luo epätäydellisiä olentoja, joilla on potentiaalia täydellistyä. Tuo potentiaali kehittyy vähitellen sen mukaan, miten luodun kapasiteetti jatkuvasti laajenee ja miten opimme tunnistamaan luojamme ja sallimme heidän kulkea kanssamme ylösnousemuspolulla. Potentiaalista tulee hitaasti todellisuutta, eivätkä matkan varrella kertyneet kokemukset mene hukkaan sen enempää luoduilla kuin niiden luojillakaan."

"No, on selvää, että kokemukset eivät mene luoduilla hukkaan."

"Ei niin ilmeistä, rakas Mikael. Muistutan sinua siitä, että aina on olemassa mahdollisuus, että olento omaksuu pahan ja lakkaa olemasta."

"Jos se on totta, mitä tapahtuu heidän kokemuksilleen?", kysyi hän. Siirtyvätkö nekin oppivan Jumalan säkkiin?"

"Kyllä. Kokemuksia ei koskaan menetetä. Itse asiassa kosmoksessa ei koskaan menetetä mitään todella arvokasta. Mutta pidä yksi asia mielessä, Mikael. Jokaisella olennolla on ainutlaatuinen persoonallisuus. Koko universumien universumissa ei ole kahta samanlaista. Tämän seurauksena myös jokaisen ihmisen kokemukset ovat ainutlaatuisia. Meillä kaikilla on oma leimamme, oma yksinoikeusmerkkimme. Meillä on ainutlaatuiset kyvyt

ja potentiaalit, ja ne voivat synnyttää kokemuksia ja todellisuuksia, jotka ovat myös ainutlaatuisia."

"Mitä sitten tapahtuu, kun joku syleilee pahaa ja lakkaa olemasta, koska hänestä on tullut epätodellinen? Vaikka heidän kokemuksensa - heidän todellisuutensa - siirtyvät automaattisesti Jumalalle, joka oppii, heidän potentiaalinsa jää ilmenemättä. Kukaan koko maailmankaikkeudessa ei voi tehdä tuota potentiaalia todeksi samalla tavalla kuin henkilö, joka on lakannut olemasta. Jokainen meistä on ainutlaatuisten arvojen ja merkitysten kantaja."

"Tarkoittaako se, että Jumala, joka oppii, ei koskaan ole täysin valmis?" nuori mies kysyi.

"Ei. Ennemmin tai myöhemmin joku toteuttaa sen potentiaalin, joka odotti ilmenemistä. Mutta sen kehittyminen on epäilemättä hidastunut. Ymmärrätkö, Mikael, että riippumatta siitä, miten merkityksettömiksi meitä pidetään, me edistämme Jumalan kasvua. Olemme korvaamattomia hänen kehitykselleen. Hän tarvitsee meitä."

Mikael jatkoi kävelyä pää alaspäin, mietteliäänä. Ajatus epätäydellisestä Jumalasta, joka oppii luotujensa kokemuksista, oli hänelle täysin uusi. Mutta hän alkoi jälleen kerran hahmottaa luomakunnan palapelin ääriviivoja niistä palasista, joita Sofia oli toimittanut hänelle.

"Tiedätkö mitä? Yksi tärkeimmistä vaiheista matkallamme paratiisiin koostuu siitä, että tunnistamme oppivan Jumalan läsnäolon."

"Tarkoitatko, että tapaamme hänet juuri niin kuin minä tapaan sinut nyt?"

"Aivan oikein."

"Ja että näemme myös Kolminaisuuden jäsenet?"

"Heidätkin, vaikka se tapahtuu myöhemmin matkamme aikana. Emme pysty tunnistamaan jumalten läsnäoloa, jos emme ole ensin havainneet Jumalaa, joka oppii."

"Tietysti, kun pystymme havaitsemaan hänet, hän ei ole vielä valmis", nuori mies rohkeni todeta.

"Mahdollisesti."

"Milloin hän on valmis?"

Sofia huokaisi ja katsoi kohti horisonttia. Mikael teki samoin. Meren suuntaan katsominen sai hänet aina ajattelemaan äärettömyyttä.

"Kun superuniversumit valmistuvat", nainen vastasi. "Se tarkoittaa siis, että valitettavasti siihen on vielä pitkä aika. Kuka tietää, missä me olemme siihen mennessä!"

"Miten superuniversumit saadaan valmiiksi?" nuori mies kysyi hieman turhautuneena siitä, että yksi kysymys johti aina toiseen ja että lopulliset vastaukset olivat vaikeasti lähestyttäviä tai jopa saavuttamattomia.

"Kuten jo kerroin sinulle, superuniversumit kuuluvat epätäydelliseen ja keskeneräiseen luomistyöhön. Sellaisina niitä viimeistellään parhaillaan fyysisesti, älyllisesti ja hengellisesti. Fyysinen luominen ei ole valmis. Maailmojen järjestelmä, johon esimerkiksi Maa kuuluu, on kaukana suunnitellusta tuhannesta asutusta maailmasta... ymmärtääkseni se ei ole saavuttanut edes seitsemää sataa. Paikallisuniversumimme ei myöskään ole valmis. Voisi siis kuvitella, että muu aika- ja avaruusluomus on enemmän tai vähemmän samassa tilanteessa kuin meidän järjestelmämme."

"Mutta ei ole vain fyysistä evoluutiota. Samalla tavalla kuin ihmiset kehittyvät yksilötasolla, myös planetaariset sivilisaatiot kehittyvät. Tuolla evoluutiolla on merkitystä, paljon, oppivan Jumalan kasvulle."

"Toisin sanoen myös sivilisaatiot ovat täydellistyneet."

"Aivan oikein. Tulee aika, jolloin utopia on todellisuutta maailmassamme. Eikö olekin mukava tietää?"

"Kiva ja myös toiveikas."

"Totta. Utopia ei ole mahdoton unelma - se toteutuu ennemmin tai myöhemmin. Kuvittele, että utopia ulottuu koko luomakuntaan. Ensin maailmoissa, myöhemmin kokonaisissa järjestelmissä ja niin edelleen, kunnes se on saavuttanut suurimmat yksiköt, tähdistöt ja paikallisuniversumit. Jonain päivänä se tulee superuniversumin jokaiseen kolkkaan! Se on se päivä kaukaisessa tulevaisuudessa, jolloin oppiva Jumala sanoo: "Tässä minä olen". Ja tiedättekö, missä hän siitä lähtien asuu?".

"Paratiisissa?" Mikael uskaltautui ajatellen, että hän voisi jakaa asuinpaikan absoluuttisten jumalien kanssa.

"Ei, paljon lähempänä. Meidän superuniversumimme päämajassa."

"Mitä se tarkoittaa?"

"No, kerroin teille, että superuniversumimme on kolmen Paratiisin Jumaluuden, Isän, Pojan ja Hengen, edustus. Ja Jumala, joka oppii, on Kolminaisuuden luomus. Oletan, että koska hän on äärellinen Jumala, se on sopivin äärellinen paikka, jossa hän voi asua."

"Ja mitä tapahtuu sen jälkeen?"

Sofia huokaisi syvään. Hetken ajan kuului vain meren aaltojen pehmeä iskeytyminen rantaan.

"Yksi luomistyön teko on päättynyt, ja nyt on toisen alkamisen hetki: ulkoavaruuden suuri seikkailu. Tuolla ulkona on rakenteilla toinen todellisuustaso, jossa maailmat ovat nyt muotoutumassa ja jossa ainutlaatuiset olennot ottavat jonain päivänä elämän haltuunsa."

"Sillä hetkellä, kun oppiva Jumala vihdoin päättää evoluutionsa, meillä on toisaalta keskusuniversumi, joka on ja on aina ollut täydellinen, ja toisaalta seitsemän superuniversumin rengas, joka on täydellistynyt evoluution kautta. Siinä vaiheessa kaikki on valmiina siihen, että ulkoavaruuden asukkaat alkavat saapua valmiisiin superuniversumeihin omalle ainutlaatuiselle tielleen kohti paratiisin täydellisyyttä."

"Iso Pomo ei koskaan toista itseään", Mikael kommentoi ironisesti.

"Eikö olekin ihmeellistä?" Sofia katsoi länteen, missä aurinko alkoi laskea. "Samalla tavalla kuin mikään auringonlasku ei ole samanlainen tai kaksi ihmistä samanlaisia, mikään teko ei toistu luomisen suuressa teatterissa. Aina on jotain uutta ja stimuloivaa koettavaa tai kohdattavaa. Ja me opimme ulkoavaruuden asukkailta aivan kuten he oppivat meiltä. Ehkäpä superuniversumin tasolle astuminen on heille samanlaista kuin täydelliseen keskusuniversumiin astuminen ja sen asukkaiden kanssa sekoittuminen on meille."

"Entä sen jälkeen?" Mikael kysyi.

"Tällä hetkellä kaikki on arvailua. Mutta on mahdollista, että Iso Pomo, kuten kutsuit häntä, harjoittelee uutta variaatiota - ääretöntä kosmosta. Toki on melkein turha yrittää kuvitella. Jos en kykene kuvittelemaan, millainen ulkoavaruus ja sen asukkaat ovat ja millaisia kokemuksia heillä voi olla, miten voisin kuvitella ääretöntä luomusta!"

He jatkoivat kävelyä hiljaisuudessa. Aurinko oli juuri vajonnut pilvirivin taakse, jolloin sen säteet laskeutuivat vinosti kohti horisonttia. Mikael muisteli, kuinka hän oli nuorena nähnyt saman ilmiön ja sanonut äidilleen: "Katso äiti, yksi Jumalan auringonlaskuista." Hän ei voinut olla hymyilemättä muistolle tai tuntea oloaan häkeltyneeksi niistä pienistä kauneuden näytöksistä, jotka tervehtivät hänen silmiään joka päivä. Kauneuden näytökset, jotka eivät koskaan toistuisi! Sofia oli oikeassa, jos pienet asiat eivät koskaan toistuisi, suuretkaan eivät toistuisi.

Mikael huokaisi syvään ja nautti hetkestä ja iltapäivän kävelystä merenrannalla. "Miten ihminen voi olla pessimisti, kun hän tietää kaiken tuon?" hän kysyi lopulta.

"Paras suoja pessimismiä vastaan on näkökulman laajentaminen. Ja tänä iltapäivänä olemme ottaneet kosmisen perspektiivin!" nainen huudahti.

Molemmat nauroivat, tekivät sanomatta enää sanaakaan puolikkaan käännöksen ja lähtivät kävelemään kotiin.

17

Päivät kuluivat nopeasti. Uusi yliopistovuosi alkaisi pian, ja Mikaelilla oli kiire ilmoittautumisen ja muun paperityön kanssa. Hän ei ehtinyt tavata Sofiaa ennen lauantaita, jolloin hän ja hänen tyttöystävänsä olivat varanneet lounaan Sofian kotona.

Hieman puolenpäivän jälkeen Mikael kävi Elenan luona hakemassa hänet. Hän oli soittanut Sofialle kaksi päivää aiemmin saadakseen tämän osoitteen. Hän asui lähellä pienen kaupunkinsa keskustaa, alle kymmenen minuutin kävelymatkan päässä Elenan asunnosta. Kävely oli miellyttävä, aurinko paistoi taivaalla, eikä reitin varrella ollut juuri yhtään autoa.

Katua reunustivat kaksikerroksiset talot, jotka antoivat sille maalaiskaupungin tunnelman, yhden harvoista sellaisista kaupunginosista, joita kaupungissa oli jäljellä. He löysivät talon ja soittivat kelloa. Elena puristi tiukasti Mikaelin kättä. Mies katsoi häntä ja hymyili ohimennen. Hän huomasi, että hänen tyttöystävänsä oli hieman hermostunut; se muistutti häntä siitä, etteivät hän ja Sofia olleet koskaan tavanneet. Hän oli myös hieman hermostunut, ei niinkään päivällistreffien takia vaan siksi, että hän pelkäsi, että Elena ja Sofia eivät ehkä tulisi toimeen. Naiset, hän ajatteli, ovat hyvin tarkkoja joistakin asioista.

Kului muutama sekunti, Sofia avasi oven ja tervehti heitä lämpimästi.

"Tulkaa sisään!" hän huudahti leveästi hymyillen ja viittoi heitä sisään. Hän siirtyi Elenan eteen ja halasi häntä spontaanisti ja vuolaasti, mikä yllätti sekä Elenan että Mikaelin. "Sinä siis olet Elena. Olen odottanut innolla tapaamistamme!"

Mikael tiesi heti, että hänen tyttöystävänsä ja Sofia tulisivat hyvin toimeen keskenään.

Nuori mies nosti pullon, jota hän kantoi kädessään, ikään kuin kysyäkseen, minne sen pitäisi mennä. Sofia laittoi sen kiireesti jääkaappiin, jotta se olisi kylmää lounasaikaan mennessä.

"Minulla on kaikki melkein valmista", nainen kommentoi viitaten ruokaan. "Toivottavasti pidätte siitä."

Hän vei heidät keittiöön näyttääkseen valmistamiaan ruokia. Yksi oli kalaterriini ja toisena ruokalajina kuivattujen hedelmien kanssa täytetty porsaan sisäfilee. Hänellä oli myös tarjottimella lohikanapeita, Camembert-juustoa ja pateeta. Mikael, joka oli syönyt aamiaiseksi hyvin vähän, tunsi veden herahtavan kielelle.

Sen jälkeen Sofia esitteli heille talonsa. Alimmassa kerroksessa oli tilava ruokasali, keittiö, wc ja huone, joka oli kirjaimellisesti vuorattu kirjoilla. Ikkunan vieressä oli mukava nojatuoli. Takapihalla oli pieni terassi, jossa oli valkoiseksi kalkitut seinät ja istutusruukkuja. Punainen ruusu, jättimäinen jasmiini ja voimakkaan fuksiaanvärinen bougainvillea hallitsivat tilaa. Siellä täällä oli isoja ruukkuja, joissa oli fiikuksia, pieniä palmuja ja joitakin muita kasveja, joita Mikael ei osannut nimetä. Sofia ilmeisesti piti puutarhanhoidosta.

"Kasvit teetättävät paljon työtä, mutta niiden hoitaminen pitää minut kiireisenä ja ne piristävät päivää", nainen kommentoi.

Yläkerrassa oli kolme isoa makuuhuonetta ja reilun kokoinen kylpyhuone. Sofia nukkui suurimmassa huoneessa, ja kaksi muuta näytti siltä, että ne olivat vierailijoita varten, valmiina käytettäväksi milloin tahansa. Ensimmäisestä kerroksesta kapeat portaat nousivat suurelle kattoterassille, joka oli ihanteellinen vaatteiden ripustamiseen; näkymä sieltä ylhäältä laskeutui katkeamattomana kohti merta.

"Ennen nukkumaanmenoa tykkään tulla tänne terassille katsomaan tähtiä", Sofia kommentoi. Ja hän lisäsi silmää vilkuttaen: "Se on lempihetkeni keskustella Jumalan kanssa."

He menivät alakertaan ruokasaliin, jossa Sofia oli jo kattanut pöydän valmiiksi kanapeille (siellä oli muutakin). Hän toi roseviiniä karahvissa, ja he alkoivat nautiskella tarjottavaa innokkaasti.

Vaikka Mikael aluksi pelkäsi, että syntyisi kiusallisia hiljaisuuksia, he tunsivat olonsa melkein alusta alkaen mukavaksi ja alkoivat jutella innokkaasti. Sofia ja Elena puhuivat filosofiasta; se oli aihe, joka oli lähellä heidän molempien sydäntä.

"Se on outoa. Kun olen lukenut jonkun filosofin teoksen, tulen aina siihen tulokseen, että hän oli osittain oikeassa, mutta myös osittain väärässä. On niin vaikeaa päästä lähellekään totuutta!" Elena kommentoi.

"Olet oikeassa", Sofia sanoi ja nyökkäsi päätään. "Mutta sen ei pitäisi olla tekosyy olla etsimättä totuutta. Mielestäni suurin virhe, jonka ihmiset tekevät, on se, että he pyrkivät aina menemään äärimmäisyyksiin kaikessa, mitä he tekevät. Esimerkiksi filosofi 'A' väittää, ettemme voi vangita todellisuutta sellaisena kuin se on, ja vie sitten väitteensä äärimmäisyyteen, kunnes hän väittää, että aistimme huijaavat meitä. Toisaalta filosofi "B" vakuuttaa, että aistimme ovat luotettava lähde, ja päätyy siihen, että aistivaikutelmamme ovat ainoat asiat, joihin voimme luottaa. Eikö olisi oikeampaa löytää keskitie ja sanoa, että aistimme ovat enemmän tai vähemmän luotettava lähde, josta saamme kosketuksen todellisuuteen - vaikkakaan eivät ainoa luotettava lähde - ja että niiden avulla voimme ymmärtää kohtuullisen hyvin, mitä ympärillämme on? Ja sama pätee moniin filosofisiin teorioihin."

"Olen täysin samaa mieltä kanssasi", nuori nainen sanoi ja lisäsi päätään pudistellen: "Eikö sinusta tunnu surulliselta, että filosofiaa arvostetaan nykyään niin vähän?". Sille annetaan vain symbolinen tunnustus toisen asteen opinnoissa. Eikä edes puhuta filosofiasta yliopistotutkintona. Filosofian opiskelu on tae tulevasta työttömyydestä."

"Kyllä, se on todella surullista", nainen vastasi. "Filosofiaa pidetään hyödyttömänä, mitä tulee tähän nykyelämään. Mistä lähtien ei ole ollut hyödyllistä ajatella itse? Yhteiskunta, joka ei ajattele, on lammasyhteiskunta, joka suuntaa suoraan kohti rappiota."

"Entä uskonto?" Mikael puuttui asiaan. "Monet ihmiset katsovat sinua hyvin oudosti, kun sanot olevasi uskovainen. Puhumattakaan siitä, miten he katsovat sinua, kun määrittelet itsesi 'uskonnolliseksi'. He luultavasti kuvittelevat, että pidät itseäsi paavillisempana kuin paavi itse."

"Se on loogista, Mikael", Sofia järkeili. "Tähän asti ihmiset ovat ajatelleet, että uskonnolliset tunteet ovat uskontojen yksinomaista aluetta. Heidän on aika nähdä, että on mahdollista olla uskonnollinen myös institutionalisoitujen uskontojen piirin ulkopuolella."

"Niin, mutta... miten saatte ihmiset huomaamaan, että uskonnollisuuteen ei tarvita tiettyä uskontoa?" nuori mies kysyi. Tuo väite tuntui hänestä samalta kuin pään hakkaaminen tiiliseinään.

"Ensimmäinen ja tärkein asia on tehdä omasta elämästäsi esimerkki. Näin muut näkevät, että olet johdonmukainen ja vankka ihminen. Sinun ei tarvitse mennä saarnaamaan uskonnollisesta elämäntyylistäsi, mutta sinun

on silloin tällöin pudotettava kommentteja - joitakin viisauden helmiäsi - kaikille, joiden luulet voivan arvostaa niitä."

"Vähän niin kuin sinä teit minun kanssani?" Mikael kysyi oivaltavasti.

Sofia nauroi avoimesti. "Vähän, kyllä."

"Ja katso, miten hyvin se toimi minun kanssani!" nuori mies myönsi.

"Mutta aina ei ole samanlaista menestystä", Sofia vastasi. "Voi käydä niin, että kuulija ei ole vähääkään kiinnostunut siitä, mitä sanot, ja siinä tapauksessa on parempi olla sitä vaatimatta. Emme voi tehdä Jumalaa tunnetuksi sellaiselle, joka ei etsi Jumalaa."

"Kerrohan minulle, Sofia", Mikael sanoi tuntien olonsa hieman rohkeammaksi roseviinin ansiosta, "oletko kokeillut tätä muiden ihmisten kanssa ennen minua?"

"Tarkoitatko sitä, että yritän selittää oman versioni totuudesta?"

"Kyllä."

"Ei, Mikael. En ainakaan samalla tavalla", nainen myönsi. Hän huokaisi syvään ja lisäsi: "Se on outoa, olen joskus tehnyt huomioita muille ihmisille. Mutta en ole koskaan tavannut ketään yhtä vastaanottavaista kuin sinä. En tiedä, intuitioni sanoi minulle, että kuuntelisit. Ja ilmeisesti en ollut väärässä. Mutta niin ei yleensä tapahdu. Yleensä käy päinvastoin: ihmiset ovat välinpitämättömiä tai jopa vihamielisiä. Se on asia, joka teidän pitäisi... teidän molempien pitäisi pitää mielessä", hän korjasi itseään ja katsoi Elenaa.

He kolme pysyivät hetken aikaa hiljaa. Mikael otti toisen kulauksen viiniä ja valitsi lohikanaapisen. Ne olivat herkullisia.

"Miksi sen täytyy olla niin?" "Miksi sen täytyy olla niin?" Mikael kysyi. "Olen tuntenut itseni yksinäiseksi ja väärinymmärretyksi niin monta kertaa... Ennen kuin tapasin sinut, olin puhunut tällaisista asioista vain Elenalle."

"Se johtuu ajasta, jota elämme", nuori nainen liittyi mukaan. "Nykyään Jumalalta ei vain kielletä paikkaa, vaan se on vielä pahempaa; hänet jätetään täysin huomiotta. Monet ihmiset elävät ikään kuin Jumalaa ei olisi olemassa, ja niitä ihmisiä, joiden elämässä on Jumala, pidetään omituisina."

"Se on totta", Sofia sanoi. "Nämä ovat vaikeita aikoja totuuden etsijöille. Mutta milloin se ei ole ollut niin? Kaikkiin, jotka ovat yrittäneet ajatella itse tai jotka ovat etsineet totuutta sieltä, mistä ovat voineet, tai jotka ovat lähteneet totutulta polulta, on aina suhtauduttu epäluuloisesti. Sinuna en odottaisi useimmilta ihmisiltä minkäänlaista ymmärrystä. Mutta palkinnot, joita saat, kun teet pieniä löytöjä jokapäiväisessä elämässäsi, ovat niin paljon

suuremmat kuin kaikki se yksinäisyys ja väärinymmärrys, josta muuten saattaisit kärsiä."

"Kysyn usein itseltäni, onko paljon muita kaltaisiamme ihmisiä, jotka etsivät totuutta", Mikael sanoi.

"Älä epäile sitä hetkeäkään", Sofia vakuutti vakuuttuneena. "Totuuden etsijät voivat olla outoja, mutta heitä ei uhkaa sukupuutto. Heillä kaikilla on myös eräänlainen sisäinen tutka, jonka avulla he tunnistavat toisensa, eivätkä he siksi koskaan tunne itseään aivan yksinäisiksi. Luulen, että noilla tuolla ylhäällä on jotain tekemistä asian kanssa", hän lisäsi silmää vinkaten.

"Luuletko, että tuolla on olemassa jonkinlainen 'totuuden etsijöiden kirkko'?" Mikael vitsaili.

"Ei tietääkseni", Sofia vastasi. "Ja olisi parempi, jos ei olisi koskaan ollutkaan! Tiedämme jo, miten vaarallista on, kun totuudesta tehdään dogma eikä sitä saa kyseenalaistaa. Puhumattakaan siitä, mitä tapahtuu, kun perustetaan hierarkia ja sitten syntyy byrokratia. Yhtäkkiä uskonnolliset "auktoriteetit" yrittävät tyrkyttää omaa versiotaan totuudesta, ja kaikki menettää merkityksensä. Luulen, että olemme vaiheessa, jossa meidän on päästävä eroon institutionalisoidusta uskonnosta. On aika poistaa jako ensimmäisen ja toisen luokan uskovien välillä. Meidän on vakuutettava itsellemme, ettei ole olemassa mitään uskonnollista auktoriteettia, joka voisi puuttua suhteeseemme Isään. Miten se voisi, kun meillä on sisällämme Jumalan kipinä?"

"Luuletko, että toisenlainen organisaatio on jonain päivänä mahdollinen... En tiedä, pitäisikö niitä kutsua 'uskonnollisiksi'", nuori mies kysyi.

"Ne eivät ole vain mahdollisia, vaan ne ovat jo alkaneet syntyä", Sofia sanoi salaperäisen hymynsä kera. "Ne ovat vielä lapsenkengissä, mutta olen varma, että ne kasvavat tulevina vuosina. Tulevaisuus pitää sisällään paljon yllätyksiä, rakkaat ystävät."

"Sitäkö intuitiosi sanoo sinulle, vai se kristallipallo, jonka olet piilottanut pöydän alle?" Mikael vitsaili.

Sofia nauroi sydämellisesti. "Kristallipallot sopivat hyvin koristeeksi. Minä teen ennusteet mieluummin intuitioni perusteella", nainen vastasi huvittuneena.

"Ja mitkä ovat ne organisaatiot, jotka ovat sinun mukaan jo olemassa?" Elena kysyi uteliaana, mihin Sofia oli viitannut.

"Ne ovat järjestöjä, joiden tavoitteena on nostaa ihmiskunnan henkisyyttä antamalla vastauksia transsendentaalisiin kysymyksiin ja tarjoamalla sekä

uskonnollisia että moraalisia arvoja, jotka toimivat perustana täydelliselle ja merkitykselliselle elämälle. Niitä voisi määritellä perusjärjestöiksi, joissa ei ole jäykkiä hierarkioita, joissa kaikki otetaan huomioon ja joissa ei ole uskonnollisia tai moraalisia auktoriteetteja", Sofia vastasi.

"Mutta... täytyyhän johtajia olla", Mikael vastusti.

"Totta kai, tietysti, aina on oltava johtaja, joku, joka ohjaa kurssia", Sofia vastasi.

"En ole koskaan pitänyt sanasta 'johtaja'", Mikael myönsi.

"Tämä johtuu siitä, että tähän asti termi 'johtaja' on ollut autoritaarinen. Ajattelemme, millainen johtaja meillä on ollut tähän asti, mutta minä tarkoitan toisenlaista johtajaa. Järjestöillä, joista puhun, ei ole pyramidirakennetta, vaan ne ovat enemmänkin kuin baskeri", nainen pysähtyi tähän nauramaan tekemälleen vertailulle. "No niin, tämäntyyppisten organisaatioiden johtajat ovat siis toisenlaisia johtajia kuin ne, joihin olemme tottuneet. Nämä johtajat ovat ihmisiä, jotka ovat organisaationsa huipulla palvellakseen muita, eivät tyydyttääkseen egoaan tai henkilökohtaista etuaan. He antavat kaikkensa koordinoidakseen ja edistääkseen muiden jäsenten aloitteita. Lyhyesti sanottuna he varmistavat, että ryhmän päättämät suunnitelmat toteutetaan."

"Tämäntyyppisessä organisaatiossa tiimityöskentely on välttämätöntä. Jokainen ryhmädynamiikan asiantuntija tietää, että tiimi on enemmän kuin osiensa summa. Työskentely osana ryhmää on paljon tuottavampaa kuin yksin työskentelevien yksilöiden työn summa. Suuri osa siitä, mitä meiltä toisella puolella odotetaan, liittyy siihen, että opimme työskentelemään osana ryhmää. Se on tehokkain tapa työskennellä maailmankaikkeuden asioiden parissa. Se on syy siihen, että tämäntyyppinen organisaatio pannaan käytäntöön tässä ja nyt."

"Enpä tiedä, Sofia, se, mitä sanot, kuulostaa yhä hyvin utopistiselta", Mikael kommentoi. Hän pystyi tuskin uskomaan, että tällaisia järjestöjä oli jo olemassa.

"Tiedän, että se kuulostaa utopistiselta, mutta se alkaa olla todellisuutta", Sofia vakuutti.

"Kuulutko kenties johonkin sellaiseen järjestöön?" Elena kysyi.

Sofia hymyili korvasta korvaan.

"Et kai sinä olisi se pieni pallo baretin päässä?" Mikael vitsaili, ja kaikki kolme nauroivat.

18

Mielenkiintoinen keskustelu jatkui aterian aikana. Suupalojen välissä he hyppäsivät spontaanisti aiheesta toiseen. Sofia oli laittanut television päälle päivittäisen uutislähetyksen alkaessa. Kun uutisraportit vilkkuivat ruudulla, he kommentoivat tapahtumia.

"Todellakin, jos kiinnittäisimme huomiota televisiouutisiin, maailma on pahan ja kaaoksen pesä", Mikael totesi nähtyään joitakin erityisen hyytäviä kuvia.

"Olet oikeassa", Sofia vastasi. "Ja on totta, että pahaa on olemassa, mutta on myös totta, että on hyvää tahtoa. Hyvä tahto ei vain myy, siitä ei tehdä hyvää televisiota. Ongelma, rakkaat ystäväni, on se, että pahuus saa paljon julkisuutta, paljon enemmän kuin se ansaitsee. Kyse ei ole siitä, että saisimme vaikutelman, että elämme Disneylandissa, virheettömässä maailmassa, koska sekään ei olisi oikein. Mutta jos lähetettäisiin vähemmän katastrofaalisia uutisia ja enemmän positiivisia tarinoita, niin se olisi lähempänä totuutta. Ja oletteko tekin huomanneet, että viime vuosina näkemämme kuvat sodista, terrori-iskuista ja vastaavista asioista ovat paljon selkeämpiä kuin ennen?"

He nyökkäsivät myöntävästi.

"Se kai lisää vaikutusta", Elena kommentoi. "Olemme niin täynnä tietoa, että pelkät sanat eivät enää herätä kiinnostustamme."

"Kyllä, mutta se on sairaalloinen kiinnostus... Minä kutsuisin sitä moraalittomaksi", Mikael vastasi.

"Ja sitten on vielä se julkisuus, jota annetaan elokuvien ja kirjojen pahiksille", Sofia sanoi. "Ja kaiken kukkuraksi sairaat mielet innostuvat matkimaan heitä."

"Yleensä he eivät anna meille optimistista näkemystä asioista", Mikael totesi.

"Se on totta, mutta mielestäni meidän on noustava kaiken tuon yläpuolelle ja nähtävä todellisuus sellaisena kuin se on, eikä sellaisena kuin he haluavat meidän sen näkevän", Sofia sanoi kiivaasti. "Näettekö te kaksi pahaa jokapäiväisessä elämässänne? Minä ainakin kohtaan paljon hyviä ihmisiä. Lisäksi olen vakuuttunut siitä, että jos hyvät ihmiset eivät olisi enemmistönä, ihmiskunta ei yksinkertaisesti olisi voinut selvitä tähän asti. Sivilisaatio ei voi jatkua - saati edistyä - ilman ihmisiä, joita motivoi altruismi, ilman ihmisiä, joilla on korkeat ihanteet, ilman ihmisiä, jotka taistelevat niiden toteuttamisen puolesta."

"Lyhyesti sanottuna, sinun on oltava optimistinen", Mikael tiivisti.

"Totta kai!" Sofia huudahti silmät loistaen. "Optimismi on yhteiskunnan moottori. Hyvät ihmiset ovat luonnostaan optimistisia. Mutta hei, en puhu naiiveista optimisteista, jotka ovat irtautuneet todellisuudesta. Kun puhun optimisteista, tarkoitan kaikkia niitä, jotka unelmoivat paremmasta maailmasta ja jotka taistelevat joka päivä saadakseen unelmansa toteutumaan."

"Siitä tulee mieleeni psykiatri Luis Rojas-Marcosin haastattelu, jonka luin kerran", Elena kommentoi. "Hän sanoi, ettei yksikään pessimisti ole koskaan keksinyt mitään."

"Ja se on niin totta!" nainen huudahti. "Koska pessimistit ajattelevat alusta alkaen, etteivät he löydä tai luo tai keksi mitään uutta. Optimistit ajattelevat, että kannattaa yrittää, ainakin tehdä jotain. Eivätkä he menetä rohkeuttaan ensimmäisestä takaiskusta. He uskovat, että seuraavalla kerralla se onnistuu paremmin. Tämä, rakkaat ystäväni, on asenne, joka meidän on säilytettävä koko elämässä. Emme etene, jos emme tee niin."

"Mutta kerrohan", Mikael sanoi. "Uskotko vilpittömästi, että meillä on hyvä syy olla optimistisia, kun otetaan huomioon maailman tila?"

"Ehdottomasti, kyllä", Sofia vastasi. "Älkää menettäkö toivoa uutisten tai maailman tilan vuoksi yleensä. Ajattele hetki ihmiskunnan historiaa. On totta, että edelleen on paljon eriarvoisuutta, paljon epäoikeudenmukaisuutta ja paljon kärsimystä. Mutta uskallatteko sanoa, että olemme huonommassa asemassa kuin keskiajalla, vain yhtenä esimerkkinä? Jos olette opiskelleet

edes vähän historiaa, olette kanssani samaa mieltä siitä, että ihmiskunta on kaiken kaikkiaan parantunut. En väitä, etteikö edistys olisi ottanut silloin tällöin takapakkia, mutta suuntaus on aina ollut kohti parannusta. Älkää unohtako, että tällä planeetalla on paljon "henkilökuntaa", joka on taipuvainen auttamaan meitä eteenpäin ... enkä tarkoita ihmisiä. Mutta on tärkeää, että yhä useammat optimistit tulevat tietoisiksi siitä, etteivät he ole yksin."

"Meidät on siis tuomittu tuntemaan olomme onnelliseksi", Mikael vitsaili.

"Ehdottomasti", Sofia vaati. "Utopia odottaa meitä tien päässä!"

"Vau, Sofia. Voisit kirjoittaa 'Elegiat optimismille' kaikkien niiden asioiden perusteella, jotka juuri sanoit", Elena huudahti puoliksi vitsaillen. He kolme nauroivat.

"Olet puhdas positiivinen ajattelija, Sofia", Mikael lisäsi.

"On pohjimmiltaan tärkeää, että sinulla on positiivinen asenne, siinä kaikki", nainen vaati hymyillen. "Positiivinen tai negatiivinen, molemmilla on vakavia sivuvaikutuksia. Molemmat ovat valtavan tarttuvia. Ja sanokaa minulle, kumpi on parempi? Tartuttaa joku hyvällä fiiliksellä vai levittää huonoa fiilistä? Jos joku alkaa riidellä kanssasi ja vastaat aggressiivisesti, et ainoastaan edistä erimielisyyttä, vaan myös nostat eripuraa. Mutta kun vastaat rauhallisesti, kehotat toista henkilöä sanoin sanomatta, vähentämään aggressiivisuuttaan muutaman pykälän. Positiivisen tunteen levittäminen ei ole hallitusten tai televisioasemien asia, vaan se on pääasiassa meistä itsestämme kiinni."

"Vaikka se ei ole aina mahdollista..." Mikael alkoi sanoa, mutta Sofia keskeytti hänet.

"Ei tietenkään. Kuten eräs härkätaistelija kerran sanoi, 'kenellä tahansa voi olla huono iltapäivä'. Ole ainakin tietoinen siitä, että olet menettänyt hallinnan, ja yritä ensi kerralla tehdä paremmin. Se on merkki siitä, että olet aloittamassa muutosta kohti positiivisempaa asennetta. Muista tämä, Mikael: suurin mies ei ole se, joka valloittaa kaupungin, vaan se, joka oppii hallitsemaan itsensä."

"Tuo on hieno lause", nuori mies huomautti.

"Kaimasi sanoi sen", Sofia vastasi silmää vinkaten. Hän kääntyi Elenan puoleen ja kysyi. "Onko Mikael kertonut sinulle kaimastaan?"

"Hän on kertonut minulle jotain hänestä, kyllä, nuori nainen vastasi hymyillen.

"Hän on hyvä tyyppi", Mikael sanoi melkein itsekseen.

"Hän on paras", Sofia sanoi ja nosti viinilasinsa. Hän huudahti: "Ehdotan maljaa! Mikaelille, mahtavimmalle tyypille, joka on koskaan kävellyt tällä planeetalla!"

He kolme naureskelivat, kilistivät lasejaan ja jatkoivat sitten syömistä ja juttelua.

"Joskus kysyn itseltäni, emmekö ehkä ole saaneet poliitikkoja, jotka ansaitsemme", Mikael kommentoi, kun televisiosta kuului hallitsevan poliittisen luokan viimeisimmät skandaalit.

Sofia hymyili puoliksi ja vastasi: "Politiikka on yhteiskunnan heijastuma. Jotta olisi kunniallisia poliitikkoja, on oltava kunniallisia ihmisiä. Joka tapauksessa uskon, että ansaitsemme parempia poliitikkoja. Ainakin jotkut meistä ansaitsevat."

"Ongelmana on, että ihmiset jäävät passiivisuuden loukkuun tullessaan politiikkaan", Elena sanoi. "He joutuvat aina hyökkäämään tai puolustautumaan, tekemään kompromisseja, ja he joutuvat jatkuvasti leikkaamaan ja työntämään valtaa. Kyse on kompromisseista ja vallan jakamisesta. Vaikka ihmiset saattavat tulla politiikkaan hyvin aikomuksin, on niin monia eturyhmiä, jotka ovat jo määrittäneet asialistan ennen kuin he edes saapuvat paikalle."

"Niin kai", Sofia myöntyi. "Mutta eiköhän se inertia joskus muutu, eikö niin?

"Kyllä, mutta... miten?" Mikael vastasi.

Sofia otti aikaa ennen kuin vastasi. "En tiedä tarkalleen, miten, Mikael, mutta olen aina ollut vakaasti sitä mieltä, että laadukas koulutus on välttämätöntä, jotta yhteiskunta voi kehittyä."

"Mutta siihen menee niin kauan aikaa!" Mikael protestoi.

"Niin, mutta kuka sanoi, että sen on tapahduttava nopeasti?" Sofia vastasi. "Muista tämä, Mikael: kärsimättömyys on myrkkyä hengelle. Aina kun yrität edetä, älä unohda, että paras tapa on tehdä se hitaasti ja varmasti. Vallankumoukset, jopa ne, jotka on aloitettu parhain aikomuksin, ovat tuomittuja epäonnistumaan, koska edistystä ei voi pakottaa laeilla tai aseilla. Ihmisten on oltava valmiita muutokseen, jos haluamme sen kestävän. Sanon aina, että uskon evoluutioon, en vallankumoukseen. Ymmärrän, miten houkutteleva ja jopa romanttinen ajatus vallankumouksesta on, mutta se ei ole tehokas pitkällä aikavälillä. Vallankumouksen avulla saadaan sitä, mitä poliitikot aina haluavat: "kaiken on muututtava, jotta kaikki voi pysyä ennallaan"."

"Mitä siis ehdotat?" nuori mies kysyi.

"Ehdotan muutosta, joka on paljon äänettömämpi ja tehokkaampi", Sofia vastasi. "Tavoitteena on tuottaa ihmisiä, jotka ovat oikeudenmukaisempia ja tasapainoisempia. Se voidaan saavuttaa kotona ja koulussa annettavalla kasvatuksella. Vaikka jos minun pitäisi valita jompikumpi, olisin taipuvainen sanomaan, että kotikasvatus on tärkeämpää. Valitettavasti monet vanhemmat ovat nykyään suurten paineiden alla ja viettävät hyvin vähän aikaa lastensa kanssa. He ovat itse asiassa "luopuneet" vanhemmuudesta. He ajattelevat, että rahalla ja televisiolla he voivat korvata sen ajan, joka heidän olisi pitänyt viettää lastensa kanssa. Tämä on vakava virhe, ja olemme jo jonkin aikaa havainneet sen seuraukset. Perhe on ihmisen tärkein arvojen lähde! Ja koska olen optimisti, uskon, että suuntaus muuttuu jonain päivänä, ja perhe alkaa olla etusijalla uraan nähden. Itse asiassa on jo nyt paljon ihmisiä, jotka ovat muuttamassa prioriteettejaan."

"Mutta et voi aina valita työtäsi, Sofia", Mikael vastasi.

"Älä huijaa itseäsi, Mikael", nainen vastasi tiukasti. "Meillä on aina mahdollisuus valita. Voimme valita paljon yksinkertaisemman elämän, sellaisen, joka ei vaadi muiden meille luomia kuvitteellisia välttämättömyyksiä. Vaikka on edelleen totta, että työtä ei voi aina valita ja että meillä on työpäivinä vain vähän aikaa lapsillemme, kuka estää meitä omistamasta aikaa lapsillemme viikonloppuisin? Tärkeää on perheen kanssa vietetyn ajan laatu, ei välttämättä määrä. Mutta tämä vaatii tietysti sitoutumista, johon kaikki eivät ole valmiita. On helpompaa löhötä sohvalla katsomassa televisiota ja valittamassa töistä kuin huolehtia lapsista. Ongelma, rakkaat ystäväni, on se, että monet valitsevat sen, mikä on helpointa, sen sijaan, mikä on oikein."

"Mutta joka tapauksessa se vie paljon aikaa", Mikael vakuutti.

"Mitä sitten?" Sofia vastasi. "Mikael, totu ajatukseen, ettet ehkä tule näkemään elinaikanasi myönteisiä muutoksia, joita tällä planeetalla tapahtuu. Mutta on hyvin tärkeää ja vaivan arvoista lisätä positiivinen sävy, jotta jonain päivänä toiveistamme oikeudenmukaisemmasta ja harmonisemmasta maailmasta tulee totta. Näiden muutosten näkeminen on pienin huolenaiheesi! Ymmärrän, että olet nuori ja haluat kaiken tässä ja nyt. Mutta ajan myötä ja iän myötä ymmärrätte, että on paljon viisaampaa olla kärsivällinen ja työskennellä niiden asioiden eteen, jotka haluaisitte muuttaa. Kuten sanonta kuuluu: "Kiire on huono neuvonantaja.""

"Sinun mukaasi koulutus on siis avain maailman muuttamiseen", Mikael kiteytti.

"No", Sofia epäröi. "Niinkin voisi sanoa. Kun puhun koulutuksesta, en tarkoita pelkästään tietoa, vaan myös eettisiä ja uskonnollisia arvoja koskevaa koulutusta."

"No, se ei ole asia, josta poliitikot - ja juuri siksi, että puhumme heistä, tämä aihe tuli esille - ovat kovin huolissaan", nuori mies vastasi.

"Totta", Sofia myönsi. "Mutta jos poliitikot eivät pysty tarjoamaan laadukasta koulutusta, voimme tehdä kaksi asiaa. Toinen niistä on vaatia sitä heiltä, jos he haluavat tulla uudelleen valituksi. Tavallisilla ihmisillä on keinoja painostaa poliitikkoja, he eivät vain aina ole tietoisia siitä vallasta, joka heillä on."

"Toinen asia, jonka voimme tehdä, on ottaa asia omalle vastuullemme. Kuten sanoin aiemmin, kotona saatu koulutus on tärkein muoto. Se ei välttämättä ole riippuvainen virallisesta avusta."

"On loogista, että poliitikot eivät ole kovin kiinnostuneita ihmisten kouluttamisesta, vaikka he tekeekin niin näyttävästi", Elena lisäsi. "Poliitikot suosivat mieluummin tietämättömiä äänestäjiä kuin valistuneita ja kriittisiä äänestäjiä."

"Juuri sen saavutat koulutuksella", Sofia lopetti hänen puolestaan.

Tuli hiljaisuus. Mikael nyökkäsi päätään, hymyili ilkikurisesti ja sanoi: "Ja minä olin aina pitänyt vallankumouksia niin viehättävinä."

He kolme nauroivat sydämellisesti.

19

Aterian päätteeksi he söivät herkullisen suklaakakun, jonka Sofia oli myös tehnyt, ja viettivät sitten muutaman tunnin keskustellen. Mikael ja Elena auttoivat Sofiaa siivoamaan pöydän, ja kun he olivat lopettaneet, nuori mies kysyi Sofialta, voisiko hän vilkaista hänen kirjastoaan.

"Mene vain, tutki mitä haluat", hän sanoi hymyillen. "Ja jos jokin asia kiinnostaa sinua, voit lainata sitä vapaasti. Olen melko varma, että kuulut niihin ihmisiin, jotka aina palauttavat kirjat!"

"Siitä sinun ei tarvitsisi huolehtia. Myös minä arvostan sitä, että ihmiset palauttavat kirjani. Ja yritän aina tehdä sitä, mitä haluaisin muidenkin tekevän", nuori mies vastasi hymyillen.

Sillä välin kun Sofia ja Elena juttelivat rennosti ruokasalissa, Mikael meni luku- ja olohuoneena toimivaan huoneeseen, jonka seinät olivat lattiasta kattoon kirjoja täynnä.

Yksi asia, joka kiinnitti Mikaelin huomion heti, oli hänen kokoelmansa laaja kirjavalikoima. Siellä oli kaikenlaisia kirjoja, filosofiaa, politiikkaa, uskontoa ja tiedettä käsitteleviä esseitä ja kaikenlaisia romaaneja, erityisesti tieteiskirjallisuutta. Mutta eniten häntä kiehtoi suuri määrä kirjoja ufoista, paranormaaleista ilmiöistä ja muinaisista mysteereistä. Se muistutti häntä siitä, että Sofia oli luvannut selittää teoriansa ufoista. Koska hänen ajatuksensa ja mielipiteensä aiheesta kiinnostivat häntä suuresti, hän ohjasi keskustelun siihen suuntaan palatessaan ruokasaliin.

"Huomasin, että sinulla on paljon kirjoja ufoista ja oudoista ilmiöistä", nuori mies kommentoi heti istuttuaan sohvalle, Elena oikealla ja Sofia vasemmalla.

"Kyllä, se on totta", Sofia myönsi. "Aika kauan sitten, kun olin nuorempi, kiinnostuin väitetyistä avaruusvierailijoista ja aloin ostaa kirjoja niistä. On outoa, mutta minun tapauksessani kysymykset avaruusolennoista johtivat

minut etsintään, joka päättyi paljon transsendenttisempiin löytöihin. Oletan, että ne meistä, jotka etsivät totuutta, ovat päättäneet etsiä sitä kaikkialta, jopa sellaisista paikoista, joita useimmat muut pitäisivät 'järjettömänä' eivätkä koskaan harkitsisi lainkaan."

"Mutta et voi väittää, etteikö noiden ufotarinoiden takana olisi paljon valheita", Mikael vastasi.

"Enemmän kuin valheita, kutsuisin sitä hämmennykseksi", Sofia korjasi. "Pidä yksi asia mielessäsi, rakas Mikael. Kun totuuden etsijä kulkee polkuja, jotka ovat kaukana tavallisista poluista, hän löytää totuuksia niin sekaisin valheiden kanssa, että on vaikea erottaa jyvää akanoista. Eikä myöskään ole aina selvää, mikä on totta ja mikä ei. Lisäksi tässä on huomattava, että epäilyksenne ja kysymyksenne jäävät. Eli ne, jotka itsessään ovat arvokkaita."

"Ja oletko löytänyt tästä kaikesta totuuden?" nuori mies kysyi.

Sofia oli muutaman sekunnin ajan mietteliäs. "No, kuten sanoin sinulle... Olen päässyt enemmän tai vähemmän uskottaviin johtopäätöksiin, vaikka, kuten aina, minulla ei ole mitään todisteita, enkä voi osoittaa mitään. Katsotaanpa, yksi asia meidän on pidettävä itsestäänselvyytenä. Vaikka on olemassa hyvin suuri prosenttiosuus ufohavainnoista, joille voi hyvinkin olla 'luonnollinen' selitys... sanotaanko lentokoneet, satelliitit, asevoimien salaiset manööverit, on olemassa prosenttiosuus tapauksista, joille ei ole muuta selitystä kuin että ne ovat tuntemattomia ilmiöitä, jotka eivät ole ihmisten tuottamia."

"Lisäksi tällaisia ilmiöitä on esiintynyt koko ihmiskunnan historian ajan, ei vasta viime vuosisadan puolivälistä lähtien, kuten jotkut väittävät. Niitä ei vain muinoin kutsuttu 'lentäviksi lautasiksi' tai 'avaruusaluksiksi', vaan 'tulisiksi vaunuiksi', 'tulisiksi linnuiksi' tai vastaaviksi. On ymmärrettävää, että kun törmäämme tuntemattomiin ilmiöihin, kuvaamme niitä käyttämällä termejä, jotka vastaavat nykyistä tieteellisen tietämyksemme ja teknologisen edistyksemme tasoa."

"Jatka vain", Mikael sanoi.

"Hyvä. Kun siis hyväksymme, että nämä ilmiöt ovat aina olleet olemassa, seuraava kysymys, joka tulee mieleen, on: Keitä he ovat? Miksi ne ovat täällä? Länsimaisesta näkökulmasta ja ottaen huomioon nykyisen teknologiatasomme yksinkertaisin selitys on viitata niihin avaruusaluksillaan olevina vierailijoina muista maailmoista. Kaksituhatta vuotta sitten heihin olisi viitattu enkeleinä, koska muita asuttuja planeettoja ei tunnettu.

"Mitä tulee kysymykseen siitä, miten he tulivat tänne, meidän on oletettava, että heillä on teknologia, joka kykenee tähtienvälisiin matkoihin. Ja meidän on oletettava, että he ovat uteliaita meitä kohtaan, samaa

uteliaisuutta, jota nykyihminen saattaa tuntea, kun hän menee trooppiseen metsään ja kohtaa oppimattomia alkuasukkaita, jotka pitävät matkapuhelinta taikalaitteena."

"Kyllä, se on useimpien tutkijoiden lähtökohta, sillä he tietävät vain vähän", Mikael kommentoi. "Eikö se ole vakuuttava selitys?"

"Kyllä ja ei", Sofia myönsi vastahakoisesti. "On asioita, joita en voi mitenkään selittää, jos otan lähtökohdaksi avaruusolentohypoteesin. Tietääkseni ja sen mukaan, mitä olen selittänyt sinulle, asutettujen maailmojen väliset etäisyydet ovat niin suuret, että yhteydenpito muihin olentoihin on hyvin vaikeaa. Lisäksi tietääkseni ne, joilla on kyky matkustaa tähtienvälisiä etäisyyksiä avaruudessa, eivät välttämättä ole lihaa ja verta."

"Eikö ole mahdollista, että noilla maan ulkopuolisilla sivilisaatioilla on teknologia matkustaa valtavia etäisyyksiä ilman, että matka kestää ikuisuuden?" Elena kysyi. Hän oli seurannut keskustelua siihen asti tarkkaavaisesti puuttumatta siihen. "Nykyaikainen tiede puhuu madonrei'istä, oletetuista poimuista aika-avaruusjatkumossa. Saattaa hyvinkin olla, että meitä tuhansia vuosia edellä on sivilisaatioita. Ne ovat ehkä jo kauan sitten selvinneet sellaisista vaikeuksista, joita meidän on mahdotonta käsitellä juuri nyt."

"Elena, on mahdollista, että avaruus ei ole sellainen kuin olemme sitä tähän asti ajatelleet ja että oikoteitä on olemassa", Sofia vastasi. "En missään nimessä väitä, etteikö näin voisi olla. Se, mitä kysyn itseltäni, on, tietäen sen, mitä tiedän, ja uskoen siihen, mitä uskon, olisiko lihasta ja verestä koostuvien kuolevaisten sivilisaatioiden sallittua luoda kommunikaatiota keskenään?"

"Miksi se ei olisi sallittua?" Elena kysyi.

"Koska kosmoksessa evoluutio ei tapahdu vain yksilötasolla, vaan myös planeetan tasolla", nainen vastasi. "Asuttujen maailmojen sivilisaatioiden välisen yhteydenpidon salliminen häiritsisi väistämättä kyseisten maailmojen evoluutiota."

"Ystäväni, minusta tuntuu, että asutut maailmat eivät ole kaukana toisistaan sattumalta, vaan siksi, että luojamme haluavat pitää meidät kaukana toisistamme välttääkseen kaikenlaisen häiritsevän kosketuksen."

"Joten, jos ne eivät ole avaruusolentoja, jotka vierailevat luonamme... keitä he ovat?" Mikael kysyi raapien pukinpartaansa mietteliäänä.

Sofia kohtasi Mikaelin ja kysyi häneltä vuorostaan: "Muistatko, kuinka kerroin sinulle, että planeetallamme on superihmisten hallitus?".

"Kyllä, kerroit minulle siitä jotain", Mikael vastasi.

"No sitten uskon, että oletetut vierailijat ovat taivaallisen hallituksemme hallintovirkamiehiä. He ovat joitakin planeettamme 'muista asukkaista'", Sofia julisti päättäväisesti.

Mikael ja Elena pysyivät muutaman sekunnin ajan hiljaa.

"No, ainakin se selittäisi, miksi he ovat täällä, eikä heidän tarvitsisi selittää tähtienvälisiä matkoja", Elena myönsi.

"Mutta, katsotaanpa... Miten voit selittää sen, että ihmiset, jotka väittävät nähneensä ne, kuvaavat niitä lihasta ja verestä oleviksi olennoiksi? Jos ne ovat henkisiä olentoja, luulisi, ettemme voisi nähdä niitä, emmehän?" Mikael vastasi tarmokkaasti. Hänen oli vaikea hyväksyä Sofian hypoteesia.

"On totta, että ne eivät ole lihaa ja verta, mutta joissakin tapauksissa ne voivat halutessaan tehdä itsensä näkyviksi", Sofia vastasi. "Ymmärtääkseni on olemassa olentokuntia, jotka pystyvät manipuloimaan fyysistä väliaineita, jotka kykenevät luomaan näkyviä ruumiita, jotka ovat luonteeltaan vähemmän tiiviitä."

"Muistatko, Mikael, Jeesuksen ilmestymiset kuolemansa jälkeen? Jeesus ilmestyi opetuslapsilleen ja muille ihmisille toistuvasti, mutta ei samassa ruumiissa, joka hänellä oli aiemmin. Ihmisillä oli aluksi jopa vaikeuksia tunnistaa häntä. Jeesuksella oli ruumis, joka oli fyysisen ja hengellisen ruumiin puolivälissä. Se oli vähemmän tiheä kuin ne ruumiit, joita meillä on nyt. Tietyt olennot voivat manipuloida tuon tyyppistä ruumista ja tehdä sen ihmissilmälle näkyväksi. Sama pätee oletettuihin vierailijoihin muista maailmoista."

"Ja voisimmeko edes koskettaa sellaista 'välimuotoista' kehoa?" Mikael kysyi.

"Tietenkin. Aivan kuin äsken mainitsemani 'manipulaattorit' pystyisivät 'paksuntamaan' tuon tyyppistä materiaalia", Sofia vastasi.

"Sinun mukaasi avaruusvieraat ovat siis oikeasti tämän maailman asukkaita", Mikael sanoi hetken pohdittuaan. "Mutta jäljelle jää silti kysymys siitä, miksi he sallivat meidän nähdä heidät sillä tavalla. Näyttää siltä, että he leikkivät piilosta meidän kanssamme! Nyt näet ne, nyt et... Mikseivät ne vain näyttäydy?"

"Loppujen lopuksi minusta tuntuu, että he näyttelevät omaa rooliaan teatterissa, mutta planetaarisessa mittakaavassa", Sofia sanoi mietteliäästi. "Itse asiassa muutkin ovat pohtineet tätä teoriaa. Uskokaa minua, en ole lainkaan omaperäinen!"

"Teatteriteos?" Elena toisti kiinnostuneena.

"Kyllä, aivan oikein. Mitä enemmän luen tapaamisista humanoidien kanssa, sitä vakuuttuneempi olen siitä, että he näyttelevät ja että kaikki on osa suunnitelmaa... En tiedä miten kuvailisin sitä... herättää meidät?"

"Mmmm... nyt ymmärrän, mitä tarkoitat", Mikael sanoi ja nyökkäsi päätään myöntävästi. "Se olisi tapa saada meidät tietoisiksi siitä, että muita todellisuuksia on olemassa, tapa avata mielemme."

"Ja itsensä näyttäminen pienille ihmisryhmille tekee siitä vähemmän traumaattisen", Elena pohti ääneen.

"Jos niiden rakenne ei ole aivan fyysinen, se selittäisi myös maan ulkopuolisten avaruusalusten ilmeisen mahdottomia manöövereitä, esimerkiksi yhdeksänkymmenen asteen käännöksiä ja hetkellistä kiihtyvyyttä ja muuta sellaista", Mikael kommentoi.

"Ja niiden ilmestyminen ja katoaminen, kuin taikaiskusta, niin läheltä kuin kaukaa", Sofia lisäsi.

"Ja miten selitätte kontakti-ilmiöt?" Elena kysyi.

"Olen iloinen, että kysyit tuon kysymyksen", Sofia vastasi nauraen. "Uskon, että aivan kuten ufo-ilmiöissä, niissä on jonkin verran totuutta, mutta jyvien joukossa on paljon akanoita. Yksi asia, joka saa minut epäilemään eniten, on se, että ihmiset, joihin he ottavat yhteyttä, raportoivat runsaasti apokalyptisia viestejä. Jo pitkään ihmiset ovat säännöllisesti ennustaneet maailmanlopun ajankohtaa, mutta sitä ei ole koskaan tapahtunut. Oletteko huomanneet? He ennustavat aina lopullista katastrofia noin neljä tai viisi vuotta eteenpäin, juuri sopivan verran aikaa, jotta ihmiset unohtavat sen. Muisti, kuten me kaikki tiedämme, on hauras asia. Ja aina on olemassa tekosyy, että ne "siellä ylhäällä" ovat antaneet meille lisäaikaa, jotta voimme korjata asiat. Sitten he menevät ja asettavat maailmanlopun päivämäärän hieman kauemmaksi ajassa."

"Minua epäilyttää myös se, että monet viestit ovat varsin holhoavia. Niissä tarjotaan, että meidät vedettäisiin ulos tulesta ja pelastettaisiin sukupuuttoon kuolemiselta. Minusta tuntuu, hyvät ystävät, että kukaan ei vedä meitä ulos, vaan meidän on tehtävä se itse. Ongelmiemme ratkaiseminen omin keinoin on ainoa tapa edetä. Ihmiset, joilla on heikko ja laiska mieli, toivovat aina, että muut ottaisivat heidän ongelmansa haltuunsa."

"Mutta on paljon parempi toimia niin kuin toisella puolella ei olisi ketään", Mikael kommentoi.

"Mutta se ei tarkoita, etteikö linjan toisella puolella olisi ketään", Sofia vastasi. "Tietysti he voisivat antaa meille apua, mutta lopulta meidän on toimittava. Tiedän, että olen sanonut sen monta kertaa, mutta vapaa tahto on

pyhä ystävillemme tuolla toisella puolella. He eivät auta ketään, joka ei halua tulla autetuksi ja joka ei ole valmis auttamaan itseään."

"Lyhyesti sanottuna ihmisiin, joihin on muka otettu yhteyttä, ei voi luottaa", Elena sanoi.

"Yleensä ei, vaikka joitakin kunnioitettavia poikkeuksia saattaa olla", Sofia vastasi. "Joka tapauksessa pitää muistaa, että meillä on kyky reagoida totuuteen, kun se on edessämme. Luota intuitioosi ja pyydä apua jumalalliselta kipinältäsi. Se ei koskaan petä!"

20

Oli juuri alkanut pimetä, kun Mikael ja Elena päättivät, että oli aika lähteä kotiin. He kertoivat asiasta Sofialle, mutta tämä vaati heitä jäämään ja syömään päivällistä, joten oli mahdotonta kieltäytyä. He auttoivat häntä valmistamaan kylmän päivällisen, joka koostui leivästä, makkarasta ja tomaatista, ja jatkoivat sen nauttimista keskustelun lomassa. Tällä kertaa he söivät ulkona terassilla, jossa mereltä nouseva viileä tuulenvire yhdistettynä jasmiinin tuoksuun ja myöhäisiltapäivän punertavaan valoon loi niin viehättävän tunnelman, että Mikael ja Elena muistelisivat sitä vielä pitkään tulevaisuudessakin suurella nostalgialla.

"Olen niin iloinen, että halusitte pitää minulle seuraa vähän pidempään", Sofia sanoi, kun he istuivat alas aloittamaan päivällisen. "Haluan ottaa kaiken mahdollisen irti ajasta teidän molempien kanssa, sillä meillä ei ole enää paljon aikaa yhdessä."

Mikael ja Elena katsoivat häntä eivätkä oikein ymmärtäneet, mihin hän viittasi. Sofia ymmärsi heidän katseensa heti, sillä hän lisäsi: "Ensi keskiviikkona lähden Helsinkiin. Olen siellä poikani kanssa jonkin aikaa."

Kaksi nuorta oli niin yllättyneitä, että heiltä kesti muutaman sekunnin reagoida.

"Mutta... kuinka kauan olet poissa?" Mikael pystyi vihdoin kysymään.

"En ole vielä täysin varma", nainen vastasi. "Kuusi kuukautta, ehkä vuosi... Nyt kun olen eläkkeellä, mikään ei pidä minua täällä. Ja haluaisin olla jossakin muualla hetken aikaa... vaikka 'muualla' tarkoittaisikin pakkasta!" nainen naurahti.

Muutaman sekunnin ajan vallitsi täydellinen hiljaisuus.

"Vau... mikä yllätys", Mikael sanoi yhä hieman järkyttyneenä uutisesta. Hän tiesi, että hän todella kaipaisi keskustelujaan Sofian kanssa. "Se on niin... äkillistä..."

"Kyllä, se on totta. Se oli päätös, jonka tein aivan yllättäen", Sofia sanoi hymyillen ja yritti olla iloinen, mutta se tuntui Mikaelista hieman pakotetulta. "Minä olen tälläinen! Annan impulssieni ohjata minua. Ja olen päättänyt muuttaa pois joksikin aikaa. Mutta se ei tarkoita, ettemmekö voisi pitää yhteyttä! Varsinkin nykyään, kun on internet. Sinulla on pääsy internetiin, eikö niin?"

Sekä Mikael että Elena nyökkäsivät päätään.

"Täydellistä! Antakaa minulle sähköpostiosoitteenne, niin lähetän teille viestin heti, kun olen muuttanut poikani taloon. Voimme jakaa kirjeenvaihdon ilot."

Sofia nousi pöydästä ja toi pienen muistikirjan, johon hän kirjoitti Mikaelin ja Elenan osoitteet ja raapusti sitten omansa sivulle, jonka hän repi irti ja ojensi Mikaelille.

"Kaikki valmiina!" nainen huudahti. "Nyt sinun on luvattava, että vastaat postiini nopeasti. On niin sääli, että ihmiset ovat menettäneet tapansa kirjoittaa! Nykyään melkein kukaan ei kirjoita kuin muutaman rivin, ja silloinkin ne ovat huonosti kirjoitettuja."

"Älä huoli, Sofia", Elena sanoi hänelle. "Kirjoitamme takaisin niin pian kuin voimme."

"Ja siitä tulee enemmän kuin kymmenen sanaa", Mikael lisäsi hymyillen.

Uutisen jälkeen oli väistämätöntä, että ilta tuntuisi jäähyväisilta, vaikka Sofia lupasi, että he tapaisivat uudelleen ennen keskiviikkoa.

"Haluan antaa sinulle lahjan, enkä ole vielä ostanut sitä", hän sanoi. "Meidän on siis tavattava ennen kuin lähden!"

"Sinun ei todellakaan pitäisi nähdä vaivaa antaaksesi meille mitään, Sofia", Mikael sanoi melkein heti.

"Se ei todellakaan ole ongelma", nainen vastasi. "Haluan antaa sinulle jotakin, joka muistuttaa sinua kaikista niistä keskusteluista, joita olemme käyneet kesän aikana ja myös tänään. Mikael, olen sinulle todella kiitollinen yhteisistä istunnoistamme."

"Minä olen kiitollinen, Sofia, nuori mies sanoi. "Olet avannut aivan uuden maailman sillä, mitä sanoit."

Sofia hymyili ja kääntyi Elenan puoleen: "Ja sinä, Elena, olen pahoillani, etten ole tavannut sinua aiemmin. Vaikka Mikael on varmaan selittänyt sinulle paljon asioita."

"Kyllä, mutta olen myös pahoillani, etten ole tavannut sinua aikaisemmin", Elena sanoi täysin vilpittömästi.

"Harmi, että lähdet näin pian", Mikael tunnusti. "On monia asioita, joista emme ole vielä puhuneet."

Sofia katsoi häntä pitkään ennen kuin vastasi: "Kuka tietää, ehkä on parempi näin... Olen näyttänyt sinulle vaihtoehtoisen polun, mutta sinun on seurattava sitä. En halua olla kenenkään opettaja, Mikael. Ainoa asia, mitä olen yrittänyt tehdä, on esittää sinulle kysymyksiä ja antaa vastaukseni. Kuten sanoin sinulle kerran, en aio määrätä mitään tai vakuuttaa ketään. Haluan vain jakaa sen, mitä minulla on, muiden kanssa, jotka myös etsivät totuutta.

"Hyödynnä tuleva aika lukemiseen, etsimiseen ja pohdintaan. Älä vierasta sitä, mitä ympärilläsi tapahtuu. Niillä siellä ylhäällä on hyvin hienovaraisia tapoja viestiä meille. Ette tule saamaan näyttäviä ilmestyksiä vaan sen sijaan pieniä merkkejä, pienissä asioissa, joita tapahtuu joka päivä. Luottakaa intuitioonne. Pyytäkää vastauksia, ja niitä tulee. Etsikää ja löydätte. Pitäkää aina mielessä, että sattuma on yksi Isän ja hänen joukkojensa monista valepuvuista. Sinä päivänä, kun lakkaat uskomasta, että kyse on vain sattumasta, alat nähdä kaikkien niiden joukkojen jalanjäljen, jotka ympäröivät meitä. Kutsukaa sitä miksi haluatte. Minä kutsun sitä 'kaitselmukseksi'."

"Pohjimmiltaan olen yrittänyt välittää muutamia hyvin yksinkertaisia totuuksia. Totuus on yleensä yksinkertaista eikä vaadi monimutkaista argumentointia; ja se on muuten hyvä tapa havaita se. Tämä maailma on pitkän matkan juoksun ensimmäinen askel, ja maaliviiva on Jumalan todellinen läsnäolo. Mitä enemmän olemme synkronoituneet Isän tahdon kanssa, sitä suurempia askelia pystymme ottamaan."

"Ja miten voimme synkronoida? Epäitsekäs rakkaus toisia kohtaan. Rakkaus on sielun vitamiinia; se on halu tehdä hyvää toisille. Se on epäitsekästä palvelua. Rakkaus kohottaa ihmistä, joka rakastaa, ja ihmistä, jota rakastetaan. Rakkaus antaa voimaa. Rakkaus lisää. Enkä puhu ainoastaan parisuhteen sisäisestä rakkaudesta. Se on yksi rakkauden monista muodoista. Mutta se ei ole ainoa eikä tärkein."

"Mainitsit, että olet synkronissa Isän tahdon kanssa", Mikael sanoi. "Mihin tarkalleen ottaen viittasit?"

"Hyvin yksinkertaista, Mikael, kyse on siitä, että sanot Isälle: 'Tässä minä olen; minun tahtoni on, että sinun tahtosi tapahtuisi.' Se on itsensä luovuttamista Jumalan rakastavaan syliin samalla tavalla kuin lapsi luovuttaa itsensä vanhempiensa syliin. Lapset eivät kysy vanhemmiltaan, rakastavatko he heitä vai eivät, saavatko he tänään ruokaa tai onko heillä vaatteita päälle pantavaksi, vai mitä? Lapsi luottaa vanhempiinsa. He tietävät, että heitä rakastetaan, että pöydässä on lautasellinen ruokaa ja että kun he aamulla nousevat, heillä on puhtaat vaatteet valmiina päälle pantaviksi. Samalla tavalla meidän on oltava kuin lapset ja luotettava 'toiseen' isäämme."

"Sillä hetkellä, kun alamme luottaa taivaalliseen Isään, lakkaamme yrittämästä pakottaa tapahtumia ja otamme elämämme olosuhteet juuri sellaisina kuin ne ovat. Lakkaamme miettimästä, mitä olisi voinut olla, ja kun joudumme tilanteisiin, jotka eivät ole hallinnassamme, emme tunne olevamme epätoivoisia. Olivat olosuhteemme mitkä tahansa, voimme kohdata ne luottavaisin mielin ja optimistisesti."

"Tällä luottamuksella - ja sanon tämän kokemuksesta - on seurauksia. Kun alamme luottaa Isään, ongelmia alkaa tulla harvemmin. Ne olennot ja tilanteet, jotka tekevät meille ei-toivottuja vierailuja, hiipivät ohitsemme lähes varpaillaan, koska pystymme käsittelemään niitä helposti. Ne, jotka luottavat Isään, eivät enää tunne oloaan yksinäiseksi ja avuttomaksi. Meidän on vain muutettava asenteemme elämää kohtaan."

"Kun sanot sen, se kuulostaa helpolta, mutta en ole varma, onko se sitä", Mikael vastasi.

"Se ei ole helppoa, koska me haluamme elää ikään kuin Jumalaa ei olisi olemassa", Sofia sanoi. "Se on yhtä absurdia kuin lapsi, jolla on rakastavat vanhemmat, jotka täyttävät kaikki tarpeet, ja joka murehtii joka päivä ruoasta. Ja myös puhtaasti itsekkäistäkin syistä meidän pitäisi antaa itsemme Jumalan käsiin, koska hän antaa meille aina enemmän kuin me annamme hänelle. Hän tekee meistä suurempia ihmisiä kuin olemme."

"Kunpa voisin nähdä asiat niin", Mikael huokaisi.

"Odota vain, niin näet", Sofia rohkaisi häntä. "Se on vain ajan kysymys. Sinun on vain yritettävä tietoisesti. Ja kerron sinulle vielä yhden asian: Kun olet sisäistänyt tuon elämänasenteen, et halua pitää sitä salassa itseltäsi. Tunnet vastustamatonta halua jakaa sen muiden kanssa; haluat kaikkien muidenkin tietävän, että toinen tapa elää on mahdollinen. Sinusta tulee tunne, että sinulle on annettu valo, ei siksi, että voisit piilottaa sen sinne, missä kukaan ei näe, vaan käytettäväksi majakkana pimeydessä."

Mikael huokaisi syvään. "Se saa minut kysymään itseltäni, onko muilla ihmisillä kykyä nähdä tuo valo."

"Ehkä eivät kaikki. Mutta voit olla varma, että useampi kuin yksi ihminen huomaa sinussa muutoksen ja kysyy, mikä on tehnyt sinusta niin... valovoimaisen. Ja on mahdollista, että kaikista ihmisistä, jotka ovat huomanneet, jotkut haluavat kokeilla ihmeellistä reseptiänne. Näin valo leviää."

"Tarkoitatko, että tämä on siis resepti onneen?" Elena kysyi, melkein kuin vahvistuksena.

"Onnellisuus on seurausta päätöksestä muuttaa asennetta elämää kohtaan. Mutta uskon, että sitä on lähestyttävä eri näkökulmasta. Nykyään ihmiset myyvät kaikkialla reseptejä onnellisuuteen, mutta en usko, että onnellisuus on ihmisen ylin päämäärä. Se on jotain niin ohimenevää maailmassamme, ja sitä tuntuu olevan niin monessa eri paikassa, että onnellisuuden etsiminen vain onnellisuuden vuoksi johtaa meitä monille poluille, mutta ei samalla millekään tietylle."

"Ei, tavoitteemme pitäisi olla erilainen: täydellisyys. Jos seuraamme oikeaa polkua, olemme epäilemättä onnellisia. Ja onnellisuutemme tulee olemaan yhä kestävämpää. Mutta se on vain seuraus jostakin paljon tärkeämmästä, päätöksestämme olla yhtä täydellinen kuin Isämme."

"Mutta tässä maailmassa on mahdotonta saavuttaa täydellisyyttä", Mikael vastusti.

"Täällä kyllä, mutta se ei tarkoita, etteikö se voisi olla pitkän aikavälin tavoite ja toimia sen mukaisesti", Sofia vastasi. "Korostan, että tämä polku on maraton. Eikä se, joka lähtee ensimmäisenä, ole se, joka voittaa. Ne, jotka ovat kärsivällisiä ja sinnikkäitä, ovat voittajia. Nopeaa alkua ei voi pitää yllä, eikä sillä ole todellista tarkoitusta. Se on kuin ilotulitus, joka valaisee taivaan muutamaksi sekunniksi ja katoaa sitten. Muistakaa italialainen sanonta: "Chi va piano, va lontano.""

"Se, joka menee hitaasti, menee pitkälle", Elena käänsi.

"Oletko koskaan tuntenut olevasi täysin hukkumaisillaan, kun sinulla on paljon työtä edessäsi, kun ajattelet kaikkia asioita, jotka sinun pitäisi tehdä?" Sofia esitti. "Mutta jos sen sijaan, että tuntisit olosi avuttomaksi työn suhteen, keskityt lyhyen aikavälin tavoitteisiin yksi toisensa jälkeen, sama työ on paljon helpompi hoitaa."

"Kyllä, se on totta", Mikael myönsi.

"Kyse on siis siitä, miten suhtaudumme asioihin", Sofia sanoi hymyillen.

"Todellakin", Mikael ajatteli, "tämä nainen ei ole vain parantumaton optimisti, vaan hänen optimisminsa on tarttuvaa. On mahdotonta nähdä mustaa, kun hän alkaa maalata valkoisella!"

Ystävien kesken vietetty aika kuluu aina nopeasti, ja niinpä lopulta tuli aika lähteä. Kaikki kolme olivat pahoillaan sanoessaan hyvää yötä.

"Sopisiko sinulle, että tapaamme ensi tiistaina iltapäivällä minun luonani?" Sofia kysyi. "Kuuden maissa?"

Mikael ja Elena nyökkäsivät molemmat yhtä aikaa.

"Hyvä on sitten... Nähdään tiistaina!" nainen huudahti. Hän painoi kaksi suukkoa kummankin poskille ennen kuin he kävelivät ulos ovesta.

Kun Mikael ja Elena lähtivät talosta, oli melkein keskiyö, ja kadut olivat tyhjiä. He kävelivät takaisin lähes koko matkan hiljaisuudessa, ajatuksiinsa uppoutuneina. Päivä oli ollut hyvin intensiivinen.

"Mitä mieltä olet Sofiasta?" Mikael kysyi, kun he kävelivät hiljaisen yön läpi.

Elenalta kesti muutaman sekunnin vastata. "Hän vaikuttaa ihanalta naiselta", ja lisäsi sitten varovasti nauraen: "Kun kasvan isoksi, haluan olla hänen kaltaisensa: viisas."

Mikael hymyili: "Olen aina halunnut astronautiksi, mutta olen muuttanut mieleni. Haluan olla myös viisas", nuori mies vitsaili.

Ja he jatkoivat kotimatkaansa tyhjien katujen halki kädet toistensa vyötäröllä.

21

Vaikka Mikael ei halunnut sitä, aika kului nopeasti, ja tiistai saapui väistämättä. Sovittuun aikaan hän ja Elena koputtivat Sofian ovelle. Sofia otti heidät vastaan tavanomaisen tyynen iloisesti ja kutsui heidät istumaan pöytään, jossa hänellä oli kahvia ja keksejä odottamassa.

"Onko sinulla kaikki valmiina?" Elena kysyi.

"Kyllä, olen erittäin nopea pakkaamaan laukkuni", nainen vastasi kaataessaan kahvia. "Vaikeinta oli päättää, mitä kirjoja ottaisin mukaan. Minusta on tuntunut siltä, että minun pitäisi päättää kolme asiaa, jotka ottaisin mukaan autiolle saarelle", nainen lisäsi nauraen.

"Mihin aikaan koneesi lähtee?" Mikael kysyi.

"Puoli yhdeltätoista aamupäivällä, luulisin. Ainakaan minun ei tarvitse herätä liian aikaisin! Minusta on tullut hyvin laiska sen jälkeen, kun jäin eläkkeelle."

"Voimme viedä sinut lentokentälle, jos haluat..." Mikael alkoi sanoa, mutta Sofia keskeytti hänet nopeasti.

"Ei, kiitos, se ei ole tarpeen. Tyttäreni vie minut", hän sanoi syvästi kiitollisena.

"Ah, hyvä on sitten, jos näin on", Mikael sanoi ja laski päätään. Hän olisi halunnut saattaa Sofian lentokentälle, jotta hän olisi voinut viettää hieman enemmän aikaa Sofian kanssa, mutta hän näki, ettei niin pitänyt tehdä.

Sofia nousi äkkiä: "Ennen kuin unohdan, tuon sinulle lahjani." Hän meni kirjojen reunustamaan huoneeseen ja ilmestyi sitten takaisin paketin kanssa.

Muodon perusteella Mikael arveli, että se oli kirja, ja vieläpä melko paksu sellainen. "Kiitos", nuori mies sanoi. "Mutta teidän ei olisi pitänyt nähdä vaivaa."

"Ei se mitään", Sofia sanoi vitsaillen. "Aiotko kieltää minulta ilon antaa sinulle lahja?"

Sofia laski paketin pöydälle. Mikael ja Elena istuivat katselemassa sitä, eivätkä tienneet, mitä tehdä. "No niin", nainen sanoi nuorekkaalla kärsimättömyydellä. "Avaatko sen vai et?"

Mikael otti lopulta paketin ja avasi sen. Aivan kuten hän oli kuvitellutkin, se oli sinikantinen kirja, joka oli yhtä paksu kuin Raamattu. Sekä Mikael että Elena katsoivat Sofiaa kysyvästi.

"Kaiken, mitä olen kertonut sinulle, olen ottanut tästä kirjasta", nainen sanoi. "Nyt sinun on aika lukea se ja tehdä päätös siitä, mitä siinä sanotaan. Minun on varoitettava sinua, ettei se ole helppoa luettavaa, mutta sanon myös, että kannattaa sinnitellä ja päästä loppuun asti."

Mikael ja Elena eivät oikein tienneet, mitä sanoa.

"Suurkiitos, Sofia", Mikael onnistui sanomaan ja huomasi samalla tulevansa paljon tunteikkaammaksi kuin mihin hän oli tottunut.

"Sanoit sen jo", Sofia sanoi hämmentyneenä.

"Kyllä, mutta... se on se... En oikein tiedä, mitä sanoa", nuori mies sanoi kömpelösti.

"Olen vain pahoillani, että se on vain yksi kappale, kun teitä on kaksi lukemassa sitä", nainen sanoi.

"Se ei ole ongelma, Sofia, heitämme kolikkoa, kumpi lukee sen ensin", Elena sanoi silmää vinkaten.

"Ah, ei! Minä luen sen ensimmäisenä!" nuori mies huudahti vetäessään kirjan pois Elenan ulottuvilta ja teeskennellen suuttuvansa.

Sofia katsoi heitä hymyillen, ja hänen katseessaan oli erityistä hohtoa. "Vaikuttaa selvältä, että teidät on luotu toisillenne. Olkoon teillä aina yhteisymmärrystä. Parisuhde on yksi elämän merkittävimmistä asioista, ja aivan liian monet parit eroavat nykyään. Kuinka kauan olette olleet yhdessä?"

Mikael hengitti syvään. Juuri kun hän aikoi vastata, Elena sanoi: "Tänä kesänä tulee neljä vuotta. Tapasimme, kun olimme hyvin nuoria!"

"Totta puhuen tulimme hyvin toimeen heti, kun tapasimme", Mikael sanoi. "Ja, no... eihän sitä koskaan tiedä, mitä tulevaisuudessa voi tapahtua, mutta juuri nyt voin helposti kuvitella olevani Elenan kanssa elämäni loppuun asti."

"Vau, kiitos", Elena sanoi hieman punastuen.

"Se on erittäin hyvä asia", Sofia sanoi ja nyökkäsi myöntävästi. "Parisuhde on perustavanlaatuisen tärkeä, koska täällä miehet ja naiset oppivat tulemaan toimeen keskenään ja täydentämään toisiaan. Oletteko koskaan kysyneet itseltänne, miksi on olemassa kahdenlaisia ihmisiä?"

Mikael ja Elena olivat muutaman sekunnin ajan mietteliäitä.

"En tiedä... Kai se on sitä varten, että voimme lisääntyä, eikö niin?" Mikael uskaltautui vastaamaan, hän ei ollut koskaan aiemmin pohtinut kysymystä.

"Ei välttämättä", Sofia vastasi. "Jumala on voinut hyvinkin luoda hermafrodiittisia olentoja, jotka olivat kaikki samanlaisia. Mutta ei! Luotiin kaksi muunnelmaa ihmisistä, mikä on paljon mielenkiintoisempaa. Yhdenmukaisuus on niin tylsää, eikä siitä voi oppia paljoakaan. Toisaalta monimuotoisuudesta ja erilaisuudesta voi oppia paljon."

"En olisi raketinkeksijä, jos sanoisin, että miehet ja naiset ovat hyvin erilaisia, ja monella tavalla. Enkä aio vaatia näiden erojen selittämistä, koska luulen, että tiedämme ne hyvin. Haluan sanoa, että meidät on luotu erilaisiksi paitsi oppimaan toisiltamme myös tekemään yhteistyötä. Valitettavasti tilanne on nykyään kaikkea muuta kuin ihanteellinen yhteistyön suhteen. Elämme 2000-luvulla, eivätkä naiset ole edistyneimmissäkään yhteiskunnissa saavuttaneet täyttä tasa-arvoa miesten kanssa. Vielä pahempaa on se, että naisia pidetään edelleen toisen luokan kansalaisina useimmissa maailman maissa. Maailma, ystäväni, jää todella paitsi lähes kaikesta siitä, mitä naiset voisivat antaa."

"Olet oikeassa, vaikka länsimaisissa yhteiskunnissa naiset ovatkin pikku hiljaa päässeet etenemään, ja hitaasti näemme, että naiset ovat miehittäneet perinteisesti miehille kuuluvia paikkoja", Elena sanoi.

"Kyllä. Harmi vain, että nämä muutokset olisivat paljon tehokkaampia, jos ne olisivat maailmanlaajuisia eivätkä vain joissakin tämän planeetan kulttuureissa. Lisäksi länsimaiset naiset joutuvat maksamaan aivan liian korkean hinnan ammatillisista saavutuksistaan, kuten luopumaan perhe-elämästä ja jopa äitiydestä. En tiedä, mutta minusta tuntuu, että monet vauraiden yhteiskuntien naiset ovat langenneet siihen ansaan, että he etsivät tasa-arvoa jäljittelemällä miehiä, vaikka mielestäni todellinen avain on päästä toisenlaiseen tasa-arvoluokkaan."

"Eri luokkaan?" Elena kysyi. "Mitä tarkoitat?"

"Tarkoitan tasa-arvoa, jossa erilaisuutemme ja ainutlaatuisuutemme pidetään mielessä. Miehillä ja naisilla on omat alueensa ja oikeutensa näillä alueilla. Emme voi kilpailla miesten kanssa esimerkiksi fyysisessä vahvuudessa, vaikka monet naiset saattavat olla vahvempia kuin jotkut miehet. Emme myöskään voi teeskennellä, että miehillä on yhtä paljon herkkyyttä ja empatiaa kuin naisilla yleensä on, vaikka on myös totta, että on olemassa erittäin herkkiä miehiä. Olemme niin kovin erilaisia, ettei ole mitään järkeä kilpailla toisen kentällä. Ehdotan, että yhdistämme kykymme synkronoidaksemme ja saavuttaaksemme korkeampia arvoja, yhdessä."

"Jos miehet ja naiset kulkisivat rinnakkain ja lakkaisivat kilpailemasta, jos sitoutuisimme alistumaan toisillemme, ihmiskunnan sosiaalinen ja henkinen kehitys edistyisi huomattavasti. Meille on suotu toisiaan täydentävä feminiinisyys ja maskuliinisuus. Miehet ja naiset on suunniteltu pääsemään yhteisymmärrykseen, ei ainoastaan tässä elämässä vaan jokaisessa vaiheessa, kun kiipeämme kohti paratiisia. Se on aina osa luonnettamme. Eikö meidän siis pitäisi aloittaa ymmärtämällä toisiamme heti alusta alkaen?"

"Tietenkin", Mikael myönsi. "Mutta joskus te naiset olette niin monimutkaisia!"

Sofia nauroi sydämellisesti. "Eikö meillä pitäisi olla mukana käyttöohjeet?" hän vitsaili. "Mutta koska meillä ei ole, ainoa vaihtoehto on edetä hyvällä tahdolla... ja ennen kaikkea rakkaudella."

"Uskotko, että saavutamme koskaan tuon mainitsemasi tasa-arvon tason?" Elena kysyi. "Juuri nyt se vaikuttaa epätodennäköiseltä!"

"Se on vaikeaa, mutta olen varma, että ennemmin tai myöhemmin pääsemme perille. Kuten sanoin Mikaelille, tulevaisuutemme on utopia, ja utopiassa sukupuolten välinen tasa-arvo on todellisuutta. Todellinen tasa-arvo saavutetaan siinä vaiheessa, kun kenenkään ei tarvitse edes ajatella laskevansa naisten määrää vaaliehdokkaista, samalla tavalla kuin olisi järjetöntä laskea vaaleatukkaisten tai sinisilmäisten ehdokkaiden määrää. Tasa-arvo saavutetaan silloin, kun kukaan ei pidä mainitsemisen arvoisena sitä, että nainen kuuluu avaruusmatkojen tiimiin, kun se, että nainen on mahtavan kansakunnan johtaja, on pelkkää anekdoottia. Ja kun miehet ja naiset jakavat kotityöt puoliksi, kun molemmat osallistuvat taloudellisesti kotitalouden hoitamiseen.

"Ja nyt kun mainitsin perheen... En voi olla muistuttamatta, että pariskunnan välinen suhde on perheen perusta, mikä tekee siitä valtavan tärkeän. Ja vaikka se saattaa kuulostaa hieman vanhanaikaiselta sanoa, meidän on pidettävä huolta perheestä, koska se on ensisijainen sosiaalinen yksikkö. Synnymme perheeseen, meistä tulee ihmisiä perheessä. Ja sitten

luomme muita ihmisiä perheeseen. Tiedän, että olette molemmat hyvin nuoria, ettekä ole vielä edes harkinneet perheen perustamista. Mutta pitäkää tämä kaikki mielessänne. Pariskunnalle ei ole tärkeämpää päätöstä kuin kodin ja perheen perustaminen. Kodin, jossa lapset voivat oppia olemaan tasapainoisia ihmisiä."

"Kyllä, hyvä neuvo, Sofia, pidän sen mielessä", Mikael sanoi.

"Tosin lapsillakaan ei ole käyttöohjetta", Elena lisäsi.

"Älä siitä huolehdi, kaikki järjestyy lopulta", Sofia sanoi silmää vinkaten.

He jatkoivat tätä hyväntahtoista jutustelua, kunnes tuli hyvästien hetki. Sofia halasi molempia pitkään ja vuolaasti. Elena ei voinut estää silmiään täyttymästä kyynelistä. Mikael ei itkenyt, mutta hänellä oli kurkussaan pala, joka melkein esti häntä puhumasta. Hän onnistui lausumaan sanat: "Olen niin iloinen, että olen tavannut sinut."

Sofia hymyili leveästi ja vastasi: "Minäkin olen todella iloinen, että olen tavannut sinut, Mikael." Kun he olivat päässeet ulko-ovelle, hän lisäsi: "Lupaa, että kirjoitat minulle! Heti kun olen muuttanut poikani taloon, lähetän teille molemmille sähköpostia."

"Älä huoli, Sofia, me kirjoitamme sinulle", Mikael sanoi hänelle.

Mikael ja Elena menivät ulos, ottivat muutaman askeleen kadulla, ja nuori mies tunsi halua kääntyä ja vilkuttaa vielä kerran ystävälleen. Hän muistaisi aina sen kuvan, jossa Sofia seisoi ulko-ovellaan, vilkutti heille hyvästiksi, yllään yksinkertaiset vaatteet ja säteili sitä horjumatonta, erehtymätöntä, sisäisen rauhan auraa.

22

Sofian lähdettyä Mikael jatkoi koulurutiinejaan. Se oli (teoriassa) hänen viimeinen opiskeluvuotensa yliopistossa, mutta hänen oli tehtävä kovasti töitä, jos hän halusi läpäistä muutamat viimeiset aineet tutkinto-opinnoissaan. Kaiken lisäksi hänen olisi esiteltävä lopputyönsä. Hänellä ei ollut paljon aikaa.

Päivät kuluivat, ja tuntui kuin kesäloma olisi ollut jo kauan sitten. Mikael muisteli suurella lämmöllä iltapäiviä, jotka hän oli viettänyt puhuen inhimillisestä ja jumalallisesta Sofian kanssa. Noiden päivien tyyneys ja rauhallisuus oli kadonnut kokonaan uuden lukuvuoden alkaessa.

Viikko Sofian lähdön jälkeen hän lähetti sähköpostia, jossa hän kertoi muuttaneensa poikansa taloon. Mikael ehti hädin tuskin lähettää muutaman rivin vastauksen. Hän ei myöskään ollut aivan varma, mitä sanoa naiselle. Hän tunsi hieman syyllisyyttä siitä, ettei ollut aloittanut kirjaa, jonka Sofia oli antanut hänelle niin innokkaasti. Vaikka hän vitsaili Elenan kanssa siitä, kumpi heistä lukisi sen ensimmäisenä, hän lopulta ehdotti Elenalle, että hän lukisi sen ensimmäisenä. Elena kuitenkin vaati, että koska hän oli jo kuullut monista kirjan asioista, hänen pitäisi lukea se ensimmäisenä.

Mikael ja Elena saivat Sofialta viikoittain kaksi tai kolme sähköpostiviestiä. Oli ilo lukea hänen viestejään. Jokaisessa oli anekdootti, johon liittyi jonkinlainen selkeä ja merkityksellinen pohdinta. Sofia oli äärimmäisen tarkkaavainen joka päivä tapahtuvien pienten asioiden suhteen. Mikael yritti parhaansa mukaan kiinnittää huomiota siihen, mitä ympärillä tapahtui, jotta hänellä olisi myös kerrottavaa ystävälleen. Joskus hän pyysi Sofia selittämään jotain, mitä tämä oli sanonut heidän

kesäkeskusteluissaan. Joskus hän kysyi asioista, joita heidän keskustelunsa olivat herättäneet hänessä. Sofia vastasi aina nopeasti.

Uusi vuosi saapui, ja sen myötä tulivat loppukokeet. Mikael oli niin uppoutunut opintoihinsa, ettei hän huomannut ennen kuin tentit olivat ohi, ettei Sofia ollut kirjoittanut viime aikoina. Hän käytti hyväkseen tenttien päättymisen jälkeistä aikaa ja kirjoitti Sofialle pitkän kirjeen, jossa hän kertoi, mitä hänen elämässään oli tapahtunut.

Kului päiviä, eikä hän saanut vastausta. Se tuntui hänestä hieman oudolta, mutta hän oletti, että hiljaisuuteen oli oltava jokin hyvä syy.

Hän alkoi huolestua vakavasti, kun kuukausi oli kulunut eikä Sofiasta ollut vieläkään tullut vastausta. Hän jopa kysyi itseltään, oliko Sofia unohtanut heidät, mutta muistutti heti itseään siitä, että Sofia vaati heitä kirjoittamaan. Ei, hän ei voinut vain unohtaa heitä.

Mikael lähetti neljä sähköpostiviestiä, joista yksikään ei saanut vastausta. Lopulta hän päätti olla vaatimatta enempää ja odottaa, että Sofia ottaa yhteyttä.

Se tapahtui eräänä iltana huhtikuun alussa; Mikael meni huoneeseensa päivällisen jälkeen, käynnisti tietokoneen ja avasi sähköpostinsa, kuten hän teki lähes joka ilta. Hänen yllätyksekseen hänen postilaatikossaan oli viesti Sofialta. Heti kun hän näki sen, hän ei voinut olla lausumatta äänekästä "Luojan kiitos". Hän ohitti muut viestit ja avasi ensin ystävänsä sähköpostin. Hän tunsi suunnatonta uteliaisuutta saada tietää syy Sofian pitkään hiljaisuuteen.

Vaikka posti oli lähetetty Sofian osoitteesta, se ei ollut Sofian kirjoittama, vaan hänen tyttärensä. Viestissä luki:

Rakas Mikael

Olen Marta, Sofian tytär. Tiedän, että äitini piti sinusta ja tyttöystävästäsi kovasti, ja siksi tunsin, että minun oli pakko ilmoittaa sinulle. Kirjoitan sinulle kertoakseni, että äitini lähti tästä maailmasta viime sunnuntaina (kolme päivää sitten).

Hän pyysi minua lähettämään teille viestin kuolemansa jälkeen, ja viesti on tämän sähköpostin liitteenä. En ole henkilö, jonka pitäisi selittää enempää, jätän selitykset mieluummin hänelle.

Vaikka olemme hyvin surullisia siitä, ettei hän enää ole kanssamme, olemme myös varmoja, että hän on aloittanut uuden vaiheen paremmassa paikassa. Tällä hetkellä meillä on hänen muistonsa ja vakaumus siitä, että ennemmin tai myöhemmin tapaamme jälleen.

Iso halaus, Marta

Mikael istui tietokoneen ruudun ääressä hyvän tovin, mieli tyhjänä. Nyt hän tiesi, mitä oli tapahtunut. Sofia oli ollut kuolemassa koko ajan.

Hän oli niin murtunut, ettei hän halunnut lainkaan avata sähköpostin liitteenä ollutta Sofian kirjoittamaa viestiä. Mutta hän ryhdistäytyi ja avasi sen. Näin hänen ystävänsä oli kirjoittanut:

Rakas Mikael

Kun luet tätä, en ole enää tässä maailmassa. Uskon, että ei kestä enää kauan, ennen kuin siirryn toiselle puolelle; tunnen, kuinka voimat lähtevät minusta vähävähältä joka päivä. Siksi haluan käyttää tilaisuuden hyväksi, kun vielä tunnen pystyväni kirjoittamaan, kertoakseni teille muutaman asian, jotka teidän pitäisi mielestäni tietää.

Salasin totuuden teiltä molemmilta, Mikael. En mennyt Helsinkiin poikani kanssa. Viikkoa ennen kuin tapasimme viimeistä kertaa, kävin rutiinitarkastuksessa, ja verikoe osoitti poikkeavia tuloksia. Minulle tehtiin tarkempia testejä, ja minulla todettiin eräänlainen leukemia. Lääkäreiden mukaan minulla oli enintään kuusi kuukautta elinaikaa.

Se oli minulle kauhea isku. Siihen asti olin ajatellut, että väsymys ja jatkuvat pienet kivut olivat vain osa vanhenemista. Ensimmäisen järkytyksen jälkeen tunsin kuitenkin outoa rauhaa. Jotenkin tunsin, että minulle annettiin mahdollisuus jättää asiani järjestykseen.

Ajattelin, että parasta mitä voisin tehdä, olisi poistaa itseni hiljaa elämästänne. Tätä lukiessanne ajattelette ehkä, että tein väärin. Oli miten oli, paluuta ei ollut. Näytin teille polun, jota kuljin aikoinaan, ja halusin, että muistatte minut sellaisena kuin olin, ennen kuin tämä sairaus oli kuluttanut minua liikaa.

Uskottelin teille, että olin lähdössä Suomeen, mutta jouduin sairaalaan aloittamaan hoidon, joka ei lopulta onnistunut. Säästän teidät yksityiskohdilta fyysisistä kärsimyksistä, joita olen kokenut... Sanon vain, että se ei ollut varsinaisesti miellyttävää. Mutta lapseni olivat rinnallani koko ajan, ja heidän tukensa ja hellyytensä ansiosta pystyin kestämään hoidon pahimmat hetket.

Tällä hetkellä, kun kirjoitan näitä rivejä teille, olen teknisesti saanut häädön elämästä. Oletan, että hetkenä minä hyvänsä se viikatteinen haamu tulee käymään luonani. Mutta... Tiedättekö mitä? En pelkää kuolemaa. Noin viisitoista päivää sitten sain vakavan kohtauksen. Lääkärit uskoivat, etten selviäisi yöstä. Oli hetki, jolloin minusta todella tuntui, että olisin

jättämässä tämän vanhan ruumiini, ja tuntemani rauha oli vertaansa vailla. Vasta viime hetkellä näytti siltä, että Isällä oli muita suunnitelmia minua varten, ja jäin tälle puolelle. Nyt kuitenkin tiedän, että kuolema ei ole mitään muuta kuin nukkumista ja heräämistä jossain muualla. Siinä ei ole mitään sen kauheampaa.

En tiedä, oletteko tätä lukiessanne alkaneet lukea kirjaa, jonka annoin teille molemmille. Viimeisissä viesteissänne ette maininneet sitä, joten ette varmaan ole vieläkään päässeet siihen sisälle. Jos näin on, niin hyvä niin. Olen varma, että luette sen, kun sen aika on teille sopiva.

Haluaisin sanoa teille vielä paljon muuta, mutta voimani eivät riitä siihen. Anna Elenalle iso suukko minulta. Pysykää yhdessä koko elämänne, perustakaa perhe ja olkaa jatkossakin sellaisia ihania ihmisiä, joita tiedän teidän olevan.

Voisin sanoa hyvästit... mutta sanon mieluummin: "Nähdään myöhemmin."

Sofia

Mikael luki viestin yhä uudelleen, kunnes hän osasi sen käytännössä ulkoa. Kun hän siirsi katseensa pois näytöltä, ne olivat täynnä kyyneleitä. Ainoa asia, jota hän pystyi ajattelemaan, oli se, ettei hän enää koskaan näkisi Sofiaa, hän oli lähtenyt lopullisesti. Siitä huolimatta hänen mielensä syvimmistä sopukoista nousi selkeä ja painokas ajatus. "Muista, että hän sanoi, että nähdään myöhemmin. Hän ei ole lähtenyt ikuisiksi ajoiksi. Näet hänet vielä toisella puolella."

"Se on totta", Mikael ajatteli. "Olen niin tyhmä! Enkö ole aina uskonut kuoleman jälkeiseen elämään? Miksi sitten olen niin surullinen ja ajattelen, etten näe häntä enää koskaan?"

Juuri sillä hetkellä hän katsoi tahattomasti kirjahyllyä kohti, ja ensimmäinen asia, jonka hän näki, oli Sofian hänelle antama kirja, joka odotti kärsivällisesti vuoroaan hyllyssä. Jälleen kerran hänen mieleensä tullut ajatus oli selkeä ja painokas: "Olet oikeassa, Sofia. Minä luen sen, kun sen aika koittaa. Ja se hetki on koittanut. Olen sen sinulle velkaa."

Niinpä hän kiirehtimättä ja viivyttelemättä otti kirjan hyllystä ja avasi sen ensimmäiselle sivulle. Vielä samana iltana hän alkoi lukea, kun menetyksen aiheuttama särky oli yhä kova. Ja hän jatkoi lukemista joka ilta, tekosyitä keksimättä, joskus varastamalla aikaa unestaan.

Epilogi

Viisi vuotta oli kulunut siitä, kun Sofia oli siirtynyt seuraavaan vaiheeseen matkallaan Paratiisiin. Tuona aikana Mikael ja Elena olivat saaneet tutkintonsa valmiiksi suunnitelmien mukaan ja siirtyneet työelämään. Vanhempiensa yllätykseksi, jotka olivat luulleet, että heiltä kestäisi paljon kauemmin tehdä loikka, he päättivät muuttaa pois ja asua yhdessä.

Elenan vanhemmat omistivat vuokra-asunnon. Se oli hiljattain vapautunut, ja koska nuori pari oli päättänyt mennä naimisiin maistraatissa ja kutsua vain muutaman henkilön, he ajattelivat, että paras häälahja, jonka he voisivat tarjota, olisi kyseisen asunnon käyttö. Kun välttämättömimmät remontit oli saatu valmiiksi, Mikael ja Elena muuttivat vihdoin sisään. Yhdessä asuminen, heidän suhteensa vaikein testi, oli alkanut. Heidän onnekseen he läpäisivät testin kunnialla.

Mikaelilta kesti vuosi lukea Sofian hänelle antama kirja. Hän oppi paljon enemmän yksityiskohtia asioista, joita hänen ystävänsä oli kertonut hänelle, ja hän pystyi yhdistämään ne paljon laajempaan näkemykseen kosmoksesta. Sisältö oli hänen mielestään enemmän kuin kiehtova. Hän kannusti Elenaa lukemaan sen. Hän aloitti melkein heti, kun Mikael oli lopettanut. Kuten Mikaelinkin kohdalla, sen loppuun lukeminen kesti noin vuoden.

Monena iltana illallisen jälkeen he sammuttivat television ja keskustelivat kirjan sisällöstä. He pystyivät selittämään toisilleen sen, mitä toinen ei ollut ymmärtänyt kovin hyvin. Pian he alkoivat tutkia asiaa verkossa ja saivat tietää, että muutkin ihmiset olivat lukeneet tai lukivat tätä kirjaa. Ja jotkut kertoivat muutoksista, joita he olivat kokeneet oppiessaan ja eläessään sen yleviä ja yleviä opetuksia. He kävivät kokouksissa ja konferensseissa, solmivat vankkoja ystävyyssuhteita ja kokivat iloa kommunikoinnista

muiden ihmisten kanssa, jotka jakoivat saman uteliaisuuden elämän suuria kysymyksiä kohtaan.

Kummallista kyllä, monet heidän tapaamistaan ihmisistä tiesivät jotain Sofiasta ja arvostivat häntä suuresti. Heidän ansiostaan Mikael ja Elena saivat tietää, että Sofia oli jättänyt monia ajatuksiaan ja kokemuksiaan kirjoitettuna artikkeleihin. He lukivat ne kaikki ja pystyivät tutustumaan ystäväänsä hieman paremmin. He puhuivat hänestä useaan otteeseen.

Vähitellen, tuskin tietoisena siitä, mitä oli tapahtumassa, heidän asenteensa elämää kohtaan alkoi muuttua. He ymmärsivät, että on paljon ilahduttavampaa antaa kuin saada; että on tehtävä työtä elääkseen eikä elää tehdäkseen työtä; että se, mitä saa, ei ole vain itselle; että tekojemme on oltava sopusoinnussa sen kanssa, mihin uskomme.

Tämän asteittaisen muutoksen luonnollisena seurauksena he alkoivat tehdä yhteistyötä erilaisissa hankkeissa ja järjestöissä ja käyttää osan vapaa-ajastaan muiden auttamiseen. He huomasivat, että hyvällä tahdolla ja kurinalaisuudella on mahdollista saada aikaa kaikelle, ja aika on aivan liian arvokasta tuhlattavaksi pinnallisiin asioihin.

Kaikista heidän hankkeistaan ja suunnitelmistaan suurin oli tulla vanhemmiksi. Jos heidän laskelmansa pitivät paikkansa, Elena synnyttäisi heinäkuun lopussa. Samassa kuussa, kuusi vuotta aiemmin, Mikael oli tavannut Sofian tavallisena päivänä paikallisessa puistossa.

Eräänä iltapäivänä toukokuun lopulla Mikael ja Elena lähtivät kävelylle ja hyödynsivät hienoa säätä. Heidän askeleensa johtivat heidät puistoon kaupungin laitamilla. Joka nurkalla ruusut ja kukat loistivat kauneimmillaan.

Koska he olivat kävelleet pitkään ja Elena tarvitsi lepoa, he istuutuivat penkille. Vain muutaman metrin päässä seuraavalla penkillä he näkivät itseään hieman nuoremman miehen. He eivät olisi ajatelleet häntä, ellei hän olisi ollut yksin ja hänellä olisi ollut niin masentunut ilme.

Mikael ei olisi kiinnittänyt häneen huomiota normaalioloissa, mutta hänen intuitionsa kertoi hänelle, että hänen asenteessaan oli muutakin kuin tavallista pahantuulisuutta ja että hänen pitäisi auttaa häntä. Kertaakaan miettimättä hän nousi penkiltä ja siirtyi sinne, missä nuori mies istui.

"Hei", Mikael tervehti häntä. "Anteeksi, mutta voisitteko kertoa, mistä löydän apteekin täältä lähistöltä. Minun on ostettava lääkettä vaimolleni", hän sanoi ja osoitti Elenaa.

Nuori mies ryhdistäytyi nopeasti ja selitti Mikaelille huolellisesti lähimmän apteekin sijainnin.

"Kiitoksia, menemme sinne heti", Mikael vastasi. Hän oli jo tehnyt puolikkaan käännöksen lähteäkseen, kun hän kääntyi nopeasti takaisin ja sanoi: "Hei, nyt kun olet ollut niin ystävällinen ja auttanut minua, haluaisin auttaa sinua."

"Apua? Minäkö?" nuori mies vastasi hämmästyneenä.

"Niin. Minusta näyttää siltä, että olet jonkinlaisessa pulassa."

"Niin... no, mutta... Mitä se sinulle kuuluu?" nuori mies sanoi puolustautuen.

Mikael seisoi paikallaan ja katsoi häntä, mutta ei sanonut sanaakaan.

Nuori mies tajusi, ettei hänellä oikeastaan ollut mitään syytä olla aggressiivinen Mikaelia kohtaan, ja lisäsi nopeasti: "Olen pahoillani, tarkoitukseni ei ollut olla niin töykeä. Se on vain... Olen vain vähän kyllästynyt elämään, siinä kaikki."

"Saanko kysyä, kuinka vanha olet?" Mikael tiedusteli.

"Kaksikymmentäyksi", nuori mies vastasi.

"Kaksikymmentäyksi vuotias on hieman liian nuori ollakseen kyllästynyt elämään", Mikael huomautti.

Nuori mies huokaisi raskaasti ennen kuin vastasi. "Ehkä. Mutta en vain näe järkeä niin monissa asioissa... On niin paljon ongelmia, liikaa epäoikeudenmukaisuutta, liikaa."

"Tule, mennään oluelle, niin voit kertoa minulle siitä", Mikael keskeytti hänet ajattelematta asiaa sen enempää.

"Entä vaimosi? Ja hänen lääkkeensä?"

"Vaimoni tulee mukaamme. Lääkkeet voivat odottaa", Mikael vastasi ja viittasi häntä tulemaan mukaan.

Nuori mies vaikutti täysin aseettomalta eikä ollut varma, mitä tehdä. Lopulta hän kohautti olkapäitään ja nousi äkkinäisellä liikkeellä penkiltä.

"Muuten, nimeni on Mikael. Entä sinä?"

"Carlos."

"Hauska tavata. Carlos, kerro minulle, mistä löydämme baarin täältä läheltä. Minä tarjoan."

Mikael huusi Elenalle, esitteli hänet Carlosille ja he lähtivät yhdessä puistosta kohti katua. Kun he kävelivät, Mikael nosti katseensa taivaalle ja sanoi itsekseen hymyillen:

"Tämä on sinulle, Sofia."

Vilanova i la Geltru,

27. tammikuuta 2007